

ΚΩΣΤΑΣ ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΣ

"**Έτι λαλεί..**"

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ 1963

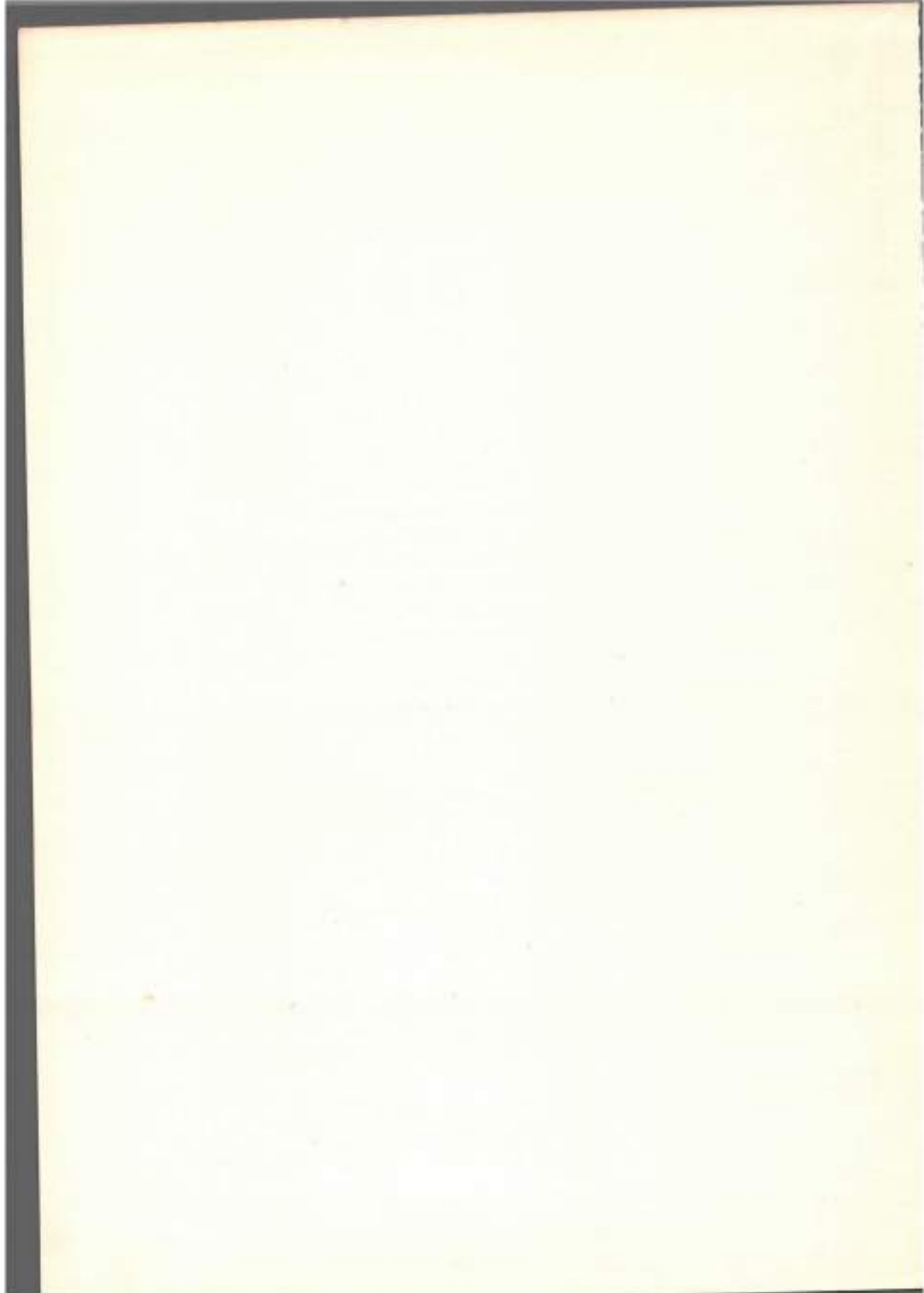
ΚΩΣΤΑΣ ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΣ

"ἔτι λαλεῖ..

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ 1963

Ἡ ἔκδοσις ταύτη γίνηται με πρωτοβουλία τοῦ ὀμίλου : « Ἑλληνικὸ Ἰνστιτούτο τῆς Βίβλου » καὶ ὁ Κώστας Μεταλληγὸς ἴδρυσεν καὶ ὡς ἑλάχιστο δέγμα εὐγνωμοσύνης σ' ἐκεῖνον καὶ στάθηκε γιὰ ἡμᾶς ἀκούρατος δάσκαλος, στοργικὸς πνευματικὸς πατέρας, ἀξέχαστος φίλος καὶ ἀδελφός.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίς
Δυὸ λόγια σὲ σένα	11
Βιογραφικὸν σημεῖωμα	13
1. ΟΜΙΛΙΑ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΠΡΩΤῆ	17
2. ΟΜΙΛΙΑ ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ	29
3. ΟΜΙΛΙΑ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ	41
4. ΟΜΙΛΙΑ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ	53
5. ΟΜΙΛΙΑ ΠΕΡΙ ΧΡΙΣΤ. ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ	63
6. ΟΜΙΛΙΑ ΣΕ ΤΕΛΕΤΗ ΓΑΜΟΥ	73
7. ΟΜΙΛΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ	77
8. ΟΜΙΛΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΡΗΜΟ ΤΟΥ ΣΟΥΝΙΟΥ	89
9. ΟΜΙΛΙΑ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΗ ΤΟΝ ΜΑΪΟ ΤΟΥ 1940	103
10. ΟΜΙΛΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΔΗΜ. ΥΠΑΛΛΗΛΟΥΣ	111
11. ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ : Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ	123
12. ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ : Η ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ	129
13. ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ Κ. ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΥ	135
14. ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΤΟΥ Κ. ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΥ	145
Ἐπίλογος	153

1. The first part of the document is a list of names and titles, including the names of the authors and the titles of their works. This list is organized in a structured manner, with names and titles separated by specific markers.

2. The second part of the document contains a series of numbered entries, each corresponding to a specific item or document. These entries are organized in a list format, with each item numbered sequentially.

3. The third part of the document is a detailed description of the items listed in the previous section. This section provides information about the nature of the items, their authors, and their significance.

4. The fourth part of the document is a list of references or sources used in the preparation of the document. This list is organized in a structured manner, with each reference numbered and followed by its full citation.

5. The fifth part of the document is a list of names and titles, similar to the first part, but with a different organization. This list is organized in a structured manner, with names and titles separated by specific markers.

6. The sixth part of the document contains a series of numbered entries, similar to the second part, but with a different organization. These entries are organized in a list format, with each item numbered sequentially.

7. The seventh part of the document is a detailed description of the items listed in the previous section, similar to the third part. This section provides information about the nature of the items, their authors, and their significance.

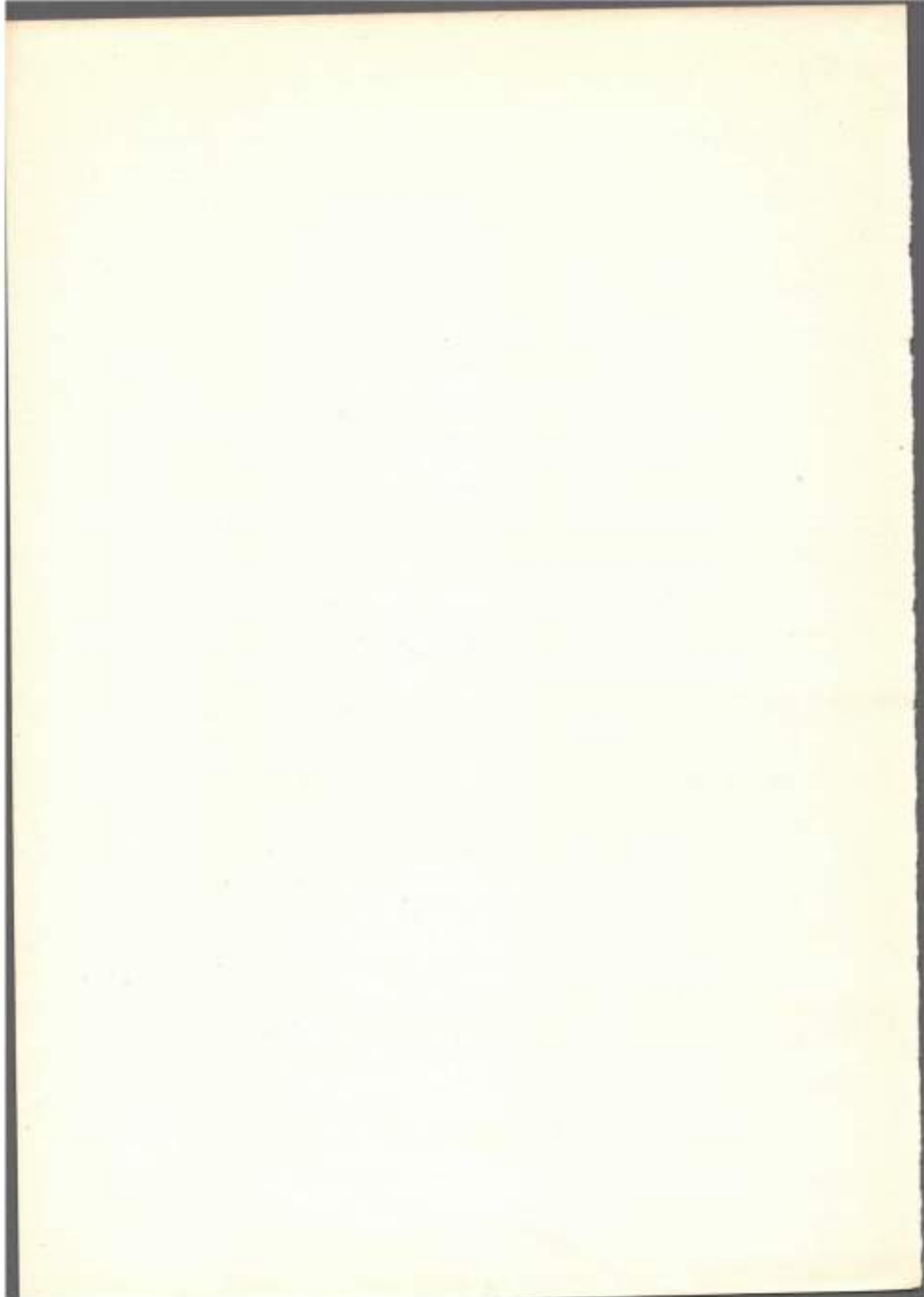
8. The eighth part of the document is a list of references or sources used in the preparation of the document, similar to the fourth part. This list is organized in a structured manner, with each reference numbered and followed by its full citation.

Δυὸ λόγια σὲ σένα

Φίλε, σὺ ποὺ στὰ χέρια σου κρατεῖς τὸ μικρὸ τοῦτο τόμο, δὲν θ' ἀπορήσης ἂν σ' αὐτὸ δὲν βρῆς παρὰ ἓνα μικρὸ ἀπάνθισμα, ἀπ' τὸ πλούσιο καὶ πολυπλευρὸ ἔργο τοῦ Κώστα Μεταλληνό, τοῦ ἀνθρώπου ποὺ γιὰ περισσότερο ἀπὸ μισὸ αἰῶνα ἀκούραστα καὶ μὲ ἀγάπη ὑπηρέτησε τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό. Τὸ ὄλικο του διαλέχτηκε ἐλεύθερα καὶ σχεδὸν χωρὶς προκαθορισμένο κριτήριον ἀπὸ τὸν πλούσιον κῆπο τῶν λόγων του, γιὰ ν' ἀποτελέσῃ ἓνα δεῖγμα τῆς ἀκούραστης ποσφορᾶς του στὸν Κύριο, καὶ μιὰ ἀνάμνηση, τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ ἔργου του, σὲ σένα. Καμμιά προσπάθεια δὲν κατεβλήθη νὰ χτενιστῇ στὸ βάθος ἢ στὴν ἐπιφάνεια ἀπὸ πρόθεση νὰ μὴ βλαφτῇ ἡ πρωτοτυπία του.

Σοῦ προσφέρονται ἀκέραιοι οἱ λόγοι του ὅπως ἦσαν, καὶ αὐτοσχέδιοι καθὼς εἰπώθησαν, πηγαῖοι ὅσο καὶ ἄπλοῖ, ζωντανοὶ ὅσο καὶ συναρπαστικοί. Ἔτσι θά 'χῃς τὴν εὐκαιρία νὰ θυμηθῆς ἢ καὶ νὰ γνωρίσης ἐν μέρει τὸν Κώστα Μεταλλινό, τὸν δοῦλο τοῦ Κυρίου, στὸ μυστικὸ τῆς προσωπικῆς του ἐπιτυχίας, ποὺ . . . καίτοι ἀποθανὼν ἔτι λαλεῖ.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ἐθόρῳβᾳ καὶ σχεδὸν ἀνεκαίσθητα, ἔτσι ὥστε νὰ ἀποτελῆ μιὰ πραγματικὴ «ἐξοδὸς» ἀπὸ τὸ προσωρινὸ καὶ τὸ ἐφήμερο, στὴν αἰωνιότητα, ἀπεδήμησε, σὲ ἡλικία 72 ἐτῶν, στὸν Κύριο, τὴν 22α Ἰανουαρίου 1963 καὶ ὥρα 8 μ.μ. ὁ Κωνσταντῖνος Μεταλληνός, Διδάκτωρ Μαθηματικῶν καὶ Διευθυντὴς τοῦ Γεν. Λογιστηρίου τοῦ Κράτους, ἀνάλωσε ὀλόκληρη τὴ ζωὴ του στὸ θυσιαστήριον τῆς Μαρτυρίας τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸν ὁποῖον μὲ πάθος ἠγάπησε.

Γεννήθηκε στὰ 1891 στὸ χωριὸ Κορακιὰνα τῆς ὁμορφῆς Κέρκυρας. Ἡ πνευματικὴ του ζωὴ ἤρχισε μ' ἀμφιβολίες γιὰ τὴν ὑπαρξὴ τοῦ ζωντανοῦ Θεοῦ καὶ τῶν σχεδίων του. Μά φοιτητὴ ἀκόμα, τὰ βήματα τῆς ἐρεῦνης τὸν ἔφεραν μπροστὰ στὸν μεγάλο Pascal, μὲ τοῦ ὁποῖου τὸ πνεῦμα σὰν μαθηματικὸς, αἰσθανόταν μιὰ ἰδιαίτερη συγγένεια. Μπροστὰ στὴν ἐπιχειρηματολογία τῆς πίστεως, ποὺ οἱ «Pensées» τοῦ Γάλλου στοχαστοῦ τοῦ ἀντιπαρέταξαν, αἰστάνθηκε οἱ ἀμφιβολίες νὰ τὸν ἐγκαταλείπουν καὶ τὴ θέση τους νὰ παίρνη μιὰ προοδευτικὴ, μὰ νικηφόρος βεβαιότης, γιὰ τὴν ὑπαρξὴ τοῦ Παντοδυνάμου καὶ σοφοῦ Δημιουργοῦ, τὸν ὁποῖον καὶ ἀνεζήτησε μὲ δίψα στὴν Ἁγία Γραφή. Ἐκεῖ ποὺ ὑπῆρχε ἄλλοτε ἡ ἀπιστία, πῆρε τώρα τὴ θέση τῆς ἠ Πίστη. Κι' ἐκεῖ ποὺ ἄλλοτε ἡ διάνοια ἐπεστράτευε τοὺς δικούς της λογισμοὺς γιὰ τὴν καθάραιση τοῦ Ἐθαγγελίου, καθηρημένη αὐτὴ ἐσύρετο τώρα δεσμία στὸν θρίαμβο τῆς Δόξης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἀρχικὰ μὲ δειλὰ βήματα, κατόπιν στὴν ἐλευθερία τοῦ στοχασμοῦ, τῆς ἐρεῦνης καὶ τῆς Πίστεως τῆς Διαμαρτυρήσεως, γίνηκε στὴ χώρα τούτη, ποὺ πρωτάνοιξε τίς πύλες τῆς στὸ εὐαγγέλιον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ γιὰ τὸν εὐαγγελισμό τῆς Εὐρώπης καὶ ἐκεῖθεν ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου, ἡ δάδα τοῦ λαμπροῦ φωτὸς τοῦ Ἐθαγγελίου τῆς χάριτος καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Δύο ήταν οι κύριες γραμμές του κηρύγματος του Κώστα Μεταλληνοῦ· ἡ ἀπόλυτη καὶ ὀλοκληρωτικὴ διακήρυξη τῆς αὐτάρκειας τῆς σωζούσης χάριτος διὰ τῆς Πίστεως στὸ ἀπολυτρωτικὸ αἷμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ δεύτερο ἡ παντοδυναμία τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, τὶς γραμμές τῆς μεγαλειότητος τῆς ὁποίας διεκήρυττε μὲ ἅγιο πάθος καὶ σχεδὸν ἀποκλειστικότητα.

Ἡ ὑπηρεσία του αὐτὴ ἀθόρυβη, αὔξησε καὶ καρποφόρησε κάτω ἀπὸ τὸν «ἐξηπλωμένο βραχίονα τοῦ Κυρίου». Μιὰ μικρὴ κατ' οἶκον Ἐκκλησία ἀρχικά, πῆρε γρήγορα τὴν ἑκτασὴ μιᾶς πολυανθρώπου συναθροίσεως, ὥστε νὰ καταστῆ μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες τῶν Ἀθηνῶν μὰ καὶ ὀλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος. Σειρὰ διαλέξεων ποὺ ἄφησαν ἐποχὴ ἐγιναν στὴν αἴθουσα τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου. Ἐκεῖ ὅπου ἄλλοτε τὰ πολιτικὰ πάθη διεξιφίζοντο μεταξύ τους, τώρα τὸ Εὐαγγέλιον τῆς εἰρήνης τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐξηγγέλλετο μὲ ἅγιο ζήλο ἀπὸ ἓνα θαυμαστὸ τέκνο τῆς Χάριτος. Πλήθη ἀνθρώπων κάθε τάξεως, μορφώσεως καὶ πνευματικότητος παρακολουθοῦσαν τὶς ὁμιλίαις αὐτῆς. Θαυμαστὲς ἐπιστροφές ἐσημειώθησαν καὶ ὅταν μετὰ τὸ πέρασ τοῦ πολέμου ἡ Ἐκκλησία ἐπανερχόταν στὴν κανονικὴ τῆς λατρεία, ἔφερε μαζί της ἀπὸ τὸν κόσμον αἰχμαλώτους, ψυχὰς κάθε κατηγορίας.

Παραλλήλως νέα χαρίσματα ἀνεφύησαν, νέες παρατάξεις εὐαγγελιστῶν, ποιμένων, σκαπανέων τῆς χάριτος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀνεπήδησαν ἀπὸ τὸν κύκλον τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ ἐτρέφθησαν καὶ αὐξήθησαν πλάι στὸν Κώστα Μεταλληνό, ὥστε τὸ ἔργο τοῦ Εὐαγγελίου στὴ χώρα μας νὰ πάρῃ μιὰ θαυμαστὴ ἑκτασὴ ἄγνωστη πρὶν μερικὲς δεκαετίαι. Τὸ ἔργο ἦταν κατὰ μέγα μέρος καρπὸς τῆς ἰδικῆς του ἐργασίας ἐν Χριστῷ, καὶ ἡ διδασκαλία, οἱ προτροπές, οἱ συμβουλές, τὰ σχήματα λόγου ἀκόμα φέρουν τὴν σφραγίδα τῆς δικῆς του προσωπικότητος.

Ὁ θάνατος μὲ τὰ ζοφερά φτερά του, τὸν βρῆκε στὶς ἐπάλξεις τῆς ὑπηρεσίας στὸ ἀκρωτήριο Σούνιο. Κατὰ τὴν συνήθειά του, διήνυε τὴν ἐτησίαν ἐξόρμησιν στὴν «Ἐρημο», ὅπως ὠνόμαζε τὴν Χειμερινὴν Κατασκήνωσιν στὸ Σούνιο, ποὺ ἐλάμβανε χώραν εὐθὺς μετὰ τὴν ἐτησίαν συνέλευσιν τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Ἑλευθέρων Εὐαγγελικῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἑλλάδος.

Ἐκεῖ, στὴν Ἐρημο τοῦ Σουνίου, ἀψηφῶντας κακουχίας ποὺ θὰ ἐφαίνοντο βαρεῖαι ἀκόμη καὶ σὲ νέους, μετέδιδε ἐπὶ 15 συνεχεῖς ἡμέρας, πρωτὶ καὶ βράδου πνευματικοὺς μαργαρίτες σὲ πλῆθος ἀντιπροσώπων ἀπὸ ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Τὴν φορὰ αὐτὴ εἶχε διανύσει ὄλο σχεδὸν τὸ 150ῆμερον καὶ ἐπρόκειτο, μετὰ δύο ἡμέρας ἀπὸ τὸ συμβάν τοῦ θανάτου του, νὰ

επιστρέψουν από την οικειοθελή εξορία όπου είχαν εξέλθει με σκοπό να ζήσουν, καθώς ο Μωϋσής και οι 70 Πρεσβύτεροι του 'Ισραήλ, επάνω στο όρος στην παρουσία του ζώντος Θεού, να φάγουν και να πίνουν ενώπιον του Θεού. Και ενώ κατά την 22αν 'Ιανουαρίου ή συνάθροισις Εκλεινε την ώραία της συμμελέτη μ' έναν ύμνον δοξολογίας, ή ψυχή του Κώστα Μεταλληνοϋ, άνεχώρει ήρεμα και άπαλά για τον λαμπρόν οίκον του Πατρός, εκεί όπου ο Κύριος έχει έτοιμάσει οικήματα για τους λυτρωμένους Του. Δέν ήταν σχέδιον Θεού να περιγράψη, όπως έσκόπευε, την δραση της πόλεως του Θεού στους αδελφούς. 'Εκλήθη μάλλον από τον Θεό να λάβη ο ίδιος προσωπικήν πείρα του κάλλους, της ώραιότητος, της λαμπρότητος της πόλεως όπου βασιλεύει τό 'Αρνιον. Οι αδελφοί που είδοποιήθησαν έτρεξαν πλησίον του άλλ' αυτός, και ενώ αυτοί προσήχοντο και έκλαιον, έφευγε από ανάμεσά τους παραδίδοντας τό πνεύμα στον Κύριον που με την ζωή του και τον λόγον του υπηρέτησε μέχρι θανάτου. Μόλις έπεχείρησαν μερικοί εξ αυτών να επαναλάβουν τά λόγια του 'Ελισαιέ : «Πάτερ μου, Πάτερ μου, άμαξα του 'Ισραήλ και ήπικόν αυτός», άλλ' ή φωνή έκόπη στο στόμα τους πριν άκόμη βγη. Τό άρμα που είχε άρπάσει τον 'Ηλία είχε μεταφέρει και τον Κώστα Μεταλληνόν στις άγκάλας του Κυρίου.

'Η κηδεία του, λαμπρά όπως πραγματικά άξιζε σέ ήγήτην του νεωτέρου εδγγελικού κινήματος της χώρας μας, έγινε εν μέσω πολυπληθεστάτης συγκεντρώσεως από την αίθουσα της 'Ελευθέρας Εδγγελικής 'Εκκλησίας 'Αθηνών, 'Αλκιβιάδου 3, παρισταμένων και πολλών άνωτέρων Δημοσίων ύπαλλήλων πρώην συναδέλφων του και πλήθους λαοφ που έκλαιε. Μέσα σέ θερμή πνευματική άτμόσφαιρα και βαθειά συγκίνηση, ή εκκλησία άπεχαιρέτησε τον προσφιλή Πατέρα, αδελφό, φίλο, σύμβουλο, διδάσκαλο, εδγγελιστή, ποιμένα, υπηρέτη του Κυρίου και της αδελφότητος.

'Από όλους τους όμιλητάς έτονίσθη ότι ή περίπτωσης του προσώπου του και της μαρτυρίας του ήταν μοναδική, και τό κενόν που άφηνε ήταν μέγα και άναπλήρωτο.

'Εμοιαζε τεράστιο κέδρο που τό αύξησαν και τό μεγάλωσαν οι βροχές του Ούρανοϋ και που στή σκιά του ζήτησαν ξεκούραση και δροσιά πλήθη ταλαιπωρημένων ψυχών, και που, κατ' άνεξερεύνητη θεία βουλή ο ύλοτόμος θάνατος τό είχε άποκόψει ξαφνικά. 'Αλλά όπως τελικά τονίσθηκε, τό κενό που άνοιξε ο θάνατός του, τό άκρως άκάλυπτο και άσυμπλήρωτο από πρόσωπα, περιστάσεις και χρόνο, θά μπορούσε να καλυφθη αν τά μικρά κέδρα που γεννήθηκαν από τις ρίζες του και τρά-

φθηκαν από τους χυμούς της δικής του διδασκαλίας και ζωής, σμίξουν τις κορφές τους σ' ένα άμοιβαίο φίλημα αγάπης, συνεργασίας και μιμήσεως του παραδείγματός του.

Ἡ σορός του ἐναπετέθηκε στό Α' Νεκροταφείο Ἀθηνῶν. Τὴν ἔφεραν στά χέρια τους οἱ ἐργάτες τοῦ εὐαγγελίου ποῦ μαθητεύτηκαν ἀπό αὐτόν. Τοὺς πολυπληθεῖς στεφάνους ποῦ οἰκεῖοι καὶ ξένοι κατέθεσαν τοὺς μετέφεραν οἱ νέοι τῶν Εὐαγγελικῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ λεκανοπεδίου Ἀθηνῶν.

Ἐτσι περιστοιχιζόμενος ἀπὸ τὴν ἀγάπην καὶ τὰ ἐγκώμια τῆς ἀδελφότητος, ἀπεδήμησε εἰς Κύριον ὁ ἀγαπητότατος σὲ ὅλους μας Κώστας Μεταλληνός, διὰ τὸν ὁποῖον δίκαια θὰ μπορούσε νὰ ἐπαναληφθοῦν τὰ λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἰς τὴν Β' πρὸς Τιμόθ. δ' 6-8. «Ἐγὼ γίνομαι ἤδη σπονδῆ καὶ ὁ καιρὸς τῆς ἀναχωρήσεώς μου ἔφθασε. Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσθην, τὸν δρόμον ἐτελείωσα, τὴν πίστιν διετήρησα. Τοῦ λοιποῦ μένει εἰς ἐμέ ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, τὸν ὁποῖον ὁ Κύριος, θέλει μοι ἀποδώσει ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος Κριτῆς, καὶ οὐ μόνον εἰς ἐμέ, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντας ὅσοι ἐπιποθοῦσι τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ»

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΨΑΛΜΟ ΤΟΥ ΔΑΒΙΔ, ΩΡΙΣΜΕΝΑ
ἑδάφια. «ὦ, Κύριε, ὁ Θεός μας. Πολλά ἔκαμες σὺ Κύριε ὁ Θεός μου τὰ θαυμάσιά Σου καὶ τοὺς περὶ ἡμῶν διαλογισμούς Σου, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐκθέσῃ τις εἰς Σέ. Θάθελα νὰ ἀπαγγέλλω καὶ νὰ ὀμλῶ περὶ αὐτῶν. Ὑπερβαίνουν πάντα ἀριθμόν. Ἐπερίμενα τὸν Κύριον μὲ ὑπομονή. Ἐκλινε πρὸς ἐμέ καὶ ἄκουσε τῆς κραυγῆς μου, καὶ μ' ἀνέβασε ἀπὸ λάκκο ταλαιπωρίας ἀπὸ βορβορώδη πηλὸ. Ἐστησε ἐπὶ πέτρας τοὺς πόδας μου, ἐστερέωσε τὰ βήματά μου. Ἐβале εἰς τὸ στόμα μου ἄσμα νέον, ὕμνον εἰς τὸν Θεόν. Τὰ θαυμάσιά Σου, ὦ Θεέ, ἐὰν ἀρχίσω νὰ διηγηθῶ, ὑπερβαίνουν πάντα ἀριθμόν».

Τί κρίμα ! Κάνουν δεκαετηρίδες ὀλόκληρες οἱ ἄνθρωποι νὰ σπουδάσουν. Νὰ γίνουν δικηγόροι ἢ καθηγηταὶ ἢ ἀστρονόμοι. Καὶ τὸν ρωτᾷς. «Ἐλα νὰ μοῦ πῆς κάτι περὶ Θεοῦ. Ἐλα νὰ μοῦ διηγηθῆς, ποῦ ἔχεις σπουδάσει τόσα χρόνια. Ἐλα νὰ μοῦ πῆς κάτι». Καὶ σοῦ λέει. «Τώρα περὶ Θεοῦ ! Ποιὸς μιλάει περὶ Θεοῦ ; Τί λές, καλέ ! Αὐτὰ εἶναι παλιά».

Τί κρίμα ! τί κρίμα ! Χαμένη ζωὴ.

Ὁ ἄνθρωπος ἔφυγε ἀπὸ τὸν Θεό, ἔφυγε ἀπὸ τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, ἐσκοτίσθηκε, ἐστεῖρεψε, καὶ γέμισε μέσα του ὄλος μὲ ματαιότητα, μὲ κοφία κράματα. Καὶ ἡ ζωὴ του εἶναι ἀνοστη, δὲν ἔχει νόημα ! Εἶναι ἡ ζωὴ του γιὰ πέταμα. Εἶναι μιὰ ἀξία ὁ ἄνθρωπος, ἡ ὁποία δὲν βρίσκεται στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ. Ἐχει φύγει ! Ἐχει κάμει κατάχρηση τῆς ἐλευθε-

ρίας, πού τοῦ ἔδωκε ὁ Θεός, καί βρίσκεται τώρα παραπεταμένος. Καί βλέπεις ἀνθρώπους μέ χαρίσματα, μέ ἱκανότητες, καί ὁμως τίς χρησιμοποιοῦν ὄλες σέ μάταια, τί λέγω, σέ γεγονότα καί σέ ζωή, ἀντίθετα μέ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Πόσο εὐτυχής εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού ἔδωκε τὸν ἑαυτόν του στὸν Κύριό μας ! Πόσο τρισευτυχής εἶναι ἡ ψυχὴ ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐβρῆκε τὸν δρόμο της καί βαδίζει !

Ἵπερβαίνουν πάντα ἀριθμὸν ! Τρεῖς χειρονομίες τοῦ Θεοῦ, θέλω σήμερα μέ δυὸ λόγια, νὰ σκισάρω μπροστά σας, οἱ ὁποῖες εἶναι ἡ πηγὴ καί ἡ στήλη ὄλου τοῦ ἔργου τοῦ σχεδίου τοῦ τεραστίου, τὸ ὁποῖον ἔκαμε γιὰ μᾶς.

Πρῶτον. Μᾶς ἔφερε στὴν ὑπαρξὴ μέ σκοπὸ, τί σκοπὸ ! Νὰ μᾶς πάρη μαζί Του, νὰ μᾶς δώσῃ τὴ δόξα Του καί τὴν αἰωνιότητα τὴν εὐτυχισμένη, καί νὰ ζήσῃ μαζί μας, καί νὰ ζήσουμε μαζί Του μιὰ οἰκογένεια. Προσέξτε ποιὰ εἶναι ἡ κλησὶς μας. Μᾶς ἔφτιαξε ἀπὸ ἀγάπη, καί μᾶς ἔφτιαξε μέ μιὰ χωρητικότητα ἀπείρου, γιὰτί εἴμαστε προωρισμένοι νὰ χωρέσουμε Ἐκεῖνον μέσα μας, καί νὰ ζήσουμε μαζί Του. Γι' αὐτὸ ἄνθρωπε, δέν μπορείς ποτὲ νὰ ἱκανοποιηθῆς ἐδῶ στὸν κόσμος. Γιατί εἶσαι καμωμένος γιὰ κάτι πολὺ μεγαλύτερο, πολὺ ὑψηλότερο καί αὐτὸ τὸ κάτι εἶναι ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος σ' ἔφερε στὴν ὑπαρξὴ. Καί ἐὰν ἐκεῖνο χάσῃς, τὰ πάντα ἔχεις χάσει.

Δεύτερον. Σ' αὐτὸ τὸ μεγάλο σχέδιο τὸ δοξασμένο, βλέπομε ὅτι μπῆκε ἓνα ἐμπόδιο, μεταξύ ἡμῶν καί τοῦ μεγάλου ἐκείνου τέρματος τῆς δόξης. Ἐμπόδιο τὸ ὁποῖο μᾶς ἀπέκλεισε ἀπ' ἐξῶ. Καί θὰ εἴμεθα, αἰώνια ἀποχωρισμένοι, καί θὰ εἴμεθα αἰώνια στερημένοι ἐκείνου τοῦ τέρματος τοῦ δοξασμένου. Καί ὄχι μόνον, ἀλλὰ αἰώνια καταδικασμένοι μέσα σ' ἓνα σκοτάδι, καί μέσα σὲ μιὰ ἀθλιότητα. Ποιὸ εἶναι αὐτὸ τὸ ἐμπόδιο ; Εἶναι ἡ ἄμαρτία. Ἐμπῆκε ἡ ἄμαρτία. Ὁ ἄνθρωπος ἔγινε ἄμαρτωλός, ἀπεστάτησε ἀπὸ τὸν ζῶντα Θεόν. Καί κόπηκε καί ἔμεινε σκεπασμένος, θαμμένος μέσα στὸ σκοτάδι.

Κι' ἐδῶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἡ μεγάλη χειρονομία του, φαίνεται παρ' ὄλα αὐτά, γιὰτί ἦρθε καί μᾶς ἐζήτησε. Τί λέγω ; Ἦρθε καί ἀνέβηκε ἐπάνω στὸ ξύλο τοῦ Σταυροῦ, σάν κακοῦργος, γιὰ νὰ μᾶς καθαρῶσῃ ἀπὸ τίς ἄμαρτίες μας, καί νὰ μπορέσουμε νὰ μῶδμε στὸ μεγάλο σχέδιο καί στὴ μεγάλη δόξα.

Φαντασθῆτε τί ἀγάπη ! Ἦρθε νὰ μᾶς ζητήσῃ, ἐνῶ εἶχε κάθε λόγο

νά μᾶς ἀφήσῃ, ἐνῶ εἶχε κάθε λόγο νά ἀδιαφορήσῃ. Ἐν τούτοις μᾶς ἠγάπησε, καί μὲ ποιὰ ἀγάπη μᾶς ἠγάπησε, ὥστε νά στείλῃ τὸν Υἱόν Του, τὸ ἄλλο Του Ἐγώ, τὸν ἴσον Του, τὸν αἰώνιον Του, τὸν Μονογενῆ, καί νά σαρκωθῇ νά γίνῃ ἄνθρωπος, γιὰ νά γίνῃ συγγενῆς μας καί νά πάρῃ ἐπάνω Του τὴν ἁμαρτία μας, καί νά πάρῃ ἐπάνω Του ὅλα τὰ ἄδικα, τὰ κακὰ καί τὰ ἀνάποδα, τὰ ὅποια εἶχε ἡ ὑπαρξίς στὴν γῆ. Γιὰ νά μᾶς καθαρῶσῃ.

Καί τρίτον. Τὸ ὕψος στοῦ ὁποῖο μᾶς ἀνέβασε. Μαθαίνουμε ὅτι μᾶς ἀνέβασε ἐκεῖ ποῦ ἀνέβηκε ὁ Σωτῆρας μας ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος προῦπήρχε ἀπάνω στὴ δόξα τοῦ Θεοῦ. Καί ἐκεῖ ποῦ μᾶς ἀνέβασε, ἡ θέση μας ποιὰ εἶναι ; Ἐκάθησε ἀπάνω στοῦ θρόνου μετὰ τοῦ Πατρὸς. Ἐκεῖ κάθεται τώρα ὁ Χριστός, καί ἐκεῖ εἶναι ἡ θέσις μας. Πρᾶμα ποῦ δὲν μπορεῖ νά συλλάβῃ κανὴν ἡ φαντασία καί ἡ σκέψις τοῦ ἀνθρώπου. Μά, θά πῆς. Τί μά... Ὁ Θεὸς κάνει σκέψεις καί χειρονομίες σάν Θεός. Δὲν εἶναι σάν καί μᾶς ἄνθρωπος. Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι ψιλικατζῆς, μὲ μικροπράγματα νά μᾶς βγάλῃ, ἀλλά δίνει, δίνει αἰώνιες χειρονομίες, καί ἀπειρες χειρονομίες. Δοξασμένο τὸ ὄνομά Του.

Θέλω τώρα μὲ αὐτὸ τὸ πνεῦμα νά στείλωμε μιὰ εὐλογία ἐπάνω στὸν Κύριό μας, μὲ τὸν ὕμνο ὑπ' ἀριθμὸν 1.

Τὰ θαυμάσια τοῦ Θεοῦ νά διηγηθῆ κανεὶς δὲν ἔχει καιρό. Τί νά ψάλλῃς καί τί νά πῆς, ἀπὸ αὐτὰ τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν ἄνθρωπο; Κι' ἔχουμε νά διηγηθοῦμε. Κι' εἴμαστε γιομαῖτοι καί ξεχειλισμένοι, ὅσοι ἔχομε τὴν εὐτυχία αὐτὴ νά Τὸν ἔχομε ἀγαπήσει καί νά Τὸν ἔχομε πιστέψει.

Καί τώρα, ὡς προσευχηθοῦμε :

«Μὲ τὴν καρδιά μας γεμάτη εὐγνωμοσύνη, ὦ Θεέ, γεμάτη ἀπὸ εὐχαριστίες καί εὐλογίες, καί δοξολογίες, ὑψοῦμεθα τὴν ὥρα αὐτὴ πνευματικῶς στὰ πνευματικά Σου ἅγια τῶν ἁγίων, στοὺς πνευματικοὺς οὐρανοὺς Σου, ὦ Κύριε, καί ἀναπέμπομεν ἐνώπιόν Σου, τὴν αἰώνιαν εὐγνωμοσύνη μας, τὴν αἰώνιαν λατρείαν, τὴν τιμὴν, τὴν δόξα καί τὸν ἔπαινο, σὲ Σένα, εἰς τὸν Χριστὸν τὸν Υἱόν Σου καί Σωτῆρα μας, καί εἰς τὸ Πνεῦμα Σου τὸ Ἅγιον, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ μεγάλο Σου σχέδιο τῆς ἀγάπης καί τῆς χάριτος γιὰ μᾶς.

Σ' εὐχαριστοῦμε ποῦ μᾶς ἔφερες στὴν ὑπαρξί, γιὰ τέτοιο σκοπὸ δοξασμένο καί αἰώνιο. Σ' εὐχαριστοῦμε ποῦ παραπεσόντας, ἐστειλας τὸν Υἱόν καί ἀπέθανε γιὰ μᾶς, καί ἔκανε ἔργο σωτηρίας γιὰ κάθε ψυχή, καί εἰσαι ζωντανὸς καί ἀληθινός, καί βεβαιώνεις τὴν σωτηρία σου σὲ κάθε ψυχή.

Σ' εὐχαριστοῦμε, γιατί μᾶς ἀνέβασες στά ἐπουράνια ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, καί καθόμαστε καί μεῖς ἐν τῷ Ἰησοῦ Χριστῷ ἐνώπιόν Σου, καί παριστάμεθα πρό τοῦ προσώπου τῆς δόξης Σου καί καί τοῦ μεγαλείου Σου. Δοξασμένο τὸ ὄνομά Σου.

Σ' εὐχαριστοῦμε ἀκόμη καί γιά τήν ὥρα αὐτή πού μᾶς ἔφερες ἐδῶ στό χῶρο αὐτό, στήν αἴθουσα αὐτή, ὥστε ἐδῶ νά Σοῦ στελλοῦμε εὐλογίαι, καί Σὺ ν' ἀνοίξης τοὺς οὐρανοὺς καί νά μᾶς εὐλογήσης. Ὡ Κύριε ὁ Θεός, βρέξε βροχῆς ἀόρατες καί ἀθόρυβες, βροχῆς ἐνεργειῶν Ἁγίου Πνεύματος, μέσα στήν καρδιά τοῦ καθενός ἀπό μᾶς.

Ναί, Κύριε, καμιά ψυχὴ ἀπὸ δῶ νά μὴ φύγη ἀδειανή, ἀλλὰ ὅλες νά φύγουνε φορτωμένες εὐλογημένες, μιλημένες ἀπὸ Σένα. Ναί, καί κάθε μιά νά βρῆ ἐκεῖνο πού Σὺ θέλεις νά τῆς δώσης, καί νά τὸ πάρῃ καί νά σωθῆ, καί νά οἰκοδομηθῆ καί νά εὐλογηθῆ. Δοξασμένο τὸ ὄνομά Σου, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων, Ἀμήν.»

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ὁ Θεός ἔχει ἄγγελμα γιά κάθε ἄνθρωπο. Θέλει, νά τὸ ξέρῃ ὁ καθένας μας. Ἔστειλε τοὺς μαθητάς, καί τοὺς εἶπε· « πηγαίνατε σ' ὅλα τὰ ἔθνη καί τοὺς λαούς, βρέστε τὸν κόσμο νά τὸ μάθουν αὐτό, καί νά τὸ ξέρουν, γιατί εἶναι τὸ ζωτικὸ ἄγγελμα πού ἔχει μέσα του τὸ κλειδί τῆς ζωῆς μας. Τὸ κλειδί τῆς ἐπιτυχίας, τοῦ προορισμοῦ μας, τοῦ σκοποῦ τῆς ὑπάρξεως».

Καί ποῖο εἶναι αὐτὸ τὸ ἄγγελμα ; Ποῖο εἶναι αὐτὸ τὸ ἄγγελμα ; Εἶναι ὅτι ἡ ἀγάπη Του, ἐνῶ ἔμελλε εἶμαστέ ἀνάξιοι, μᾶς ἀγάπησε. Καί ἐνῶ ἔμελλε εἶχαμε φύγει ἀπ' Αὐτόν, καί εἶχαμε ἀποκλεισθῆ, ὁ Θεός καθώρισε καί ἔκαμε ἔτσι τὰ πράματα, ὥστε νά μπορούμε νά ξαναγυρίσουμε, καί νά μᾶς φιλήσῃ, καί νά μᾶς ἀγκαλιάσῃ, αὐτὴ τῇ στιγμῇ, σήμερα.

Καί δοῦλεψε ὁ Θεός, ἐδοῦλεψε μὲ ἀγάπη καί μὲ σοφία, κι ἔστειλε τὸν Χριστὸ στὸν κόσμο, καί ἦρθε ὁ Χριστὸς καί εἶπε· « ἦρθα νά πάρω τίς ἁμαρτίαι σας ἐγώ. Νά σᾶς κάμω καθαρούς, γιὰ νά μπῆτε μέσα στό μεγάλο σχέδιο τοῦ Θεοῦ, καί νά δῆτε τὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ. Ἀλλοιῶς, κανένας ἀπὸ σᾶς δὲν θά μπῆ στοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Εἰσαστε καταδικασμένοι, μακριὰ ἀπὸ τὸ φῶς, στό σκοτάδι καί στήν ἀθλιότητα. Αὐτὸ τὸ δρόμο διαλέξατε, ἐκεῖ θά πᾶτε ».

Καί ἔρχεται σήμερα ὁ Θεός καί λέγει « ἁμαρτωλοί, μάθετε ὅλοι, χαρούμενα πράματα. Χαρᾶς εὐαγγέλια. Ὑπάρχει σωτηρία καί γιά σᾶς. Καί ὅλοι εἶμαστέ ἁμαρτωλοί. Ὑπάρχει σωτηρία, ἀπέθανε ὁ Χριστὸς, ἐπῆρε τὸ βᾶρος σας. Εἶναι ὁ αἶρων τὴν ἁμαρτίαν. Ἀπάνω στό σταυρὸ ἐτιμωρή-

θηκε ἡ ἀμαρτία σας καὶ τὸ ἐμπόδιο μεταξύ σας καὶ τοῦ Θεοῦ ἔπεσε καὶ ἀνοίξε ὁ δρόμος. Καὶ ἔχετε παρρησία μὲ τὸν Χριστό, ἔχετε εἴσοδο, εἰστε δεκτοί, σὰν νὰ μὴ συνέβαινε τίποτε, γιατί σὺς βλέπει ἀγίους καὶ ἀμώμους καὶ ἀνεγκλήτους. Πάρτε αὐτὴ τὴν πίστη. Πάρτε αὐτὸ τὸ πρόσωπο. Εἶναι ὁ Σωτήρας σας».

Ἄγγελμα μέγα. Ὁ Χριστὸς Σωτήρ. Ὁ Χριστὸς μὲ τὸ αἷμα Του ἔκαμε σωτηρία, ὥστε κι' ὁ πιὸ μεγαλύτερος ἀμαρτωλός, κι ὁ πιὸ μεγαλύτερος ἐγκληματίας τῆς ἱστορίας, νὰ μπορῇ νὰ βρῇ σωτηρία, ἐὰν γυρίσῃ καὶ πάῃ στὸν Χριστό. Ὁ Θεὸς ἔτοιμασε τὸν δρόμο.

Ἄλλα αὐτὰ δωρεάν, ὅλα τὰ χάρισε, γιατί ὁ ἄνθρωπος δὲν μποροῦσε ποτὲ οὔτε μόνος του αὐτὸς νὰ τὸ κατορθώσῃ, οὔτε νὰ τὸ ἐξαγοράσῃ. Ἡ δωρεὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὑπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι σήμερον ἔρχονται ἐδῶ στὸν κόσμον, μοθαίνουν γράμματα, σπουδάζουν, ζοῦν δεκαετηρίδες, βλέπουν ἐγγόνια, φεύγουν ἀπὸ τὸν κόσμον, καὶ δὲν ἔχουν μάθει γιατί ἦρθαν ἐδῶ στὸν κόσμον. Ζωὴ χαμένη! Ζωὴ χαμένη! Χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ἡ ἀπώλεια, ὅπως μᾶς λέγει ὁ Χριστὸς, ἡ ἀπώλεια.

Ὁ Θεὸς ἔχει ἄγγελμα. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέει, ὅτι «μᾶς ἔστειλε, ὁ Χριστὸς νὰ σὺς παρακαλέσωμε». Ὅχι ἀπλῶς νὰ σὺς καλέσωμε, νὰ σὺς παρακαλέσωμε. Φαντασθῆτε συγκατάβαση! Μεγάλον εἶναι τὸ νὰ καταδέχεται ὁ Θεὸς νὰ ἀσχολῆται μὲ μᾶς. Ἀφάνταστο εἶναι τὸ νὰ στείλῃ τὸν Υἱόν Του νὰ πεθάνῃ, τὸν Ἅγιον, γιὰ νὰ κρατήσῃ τίς ἀμαρτίες μᾶς ἀπάνω Του.

Μερικοὶ μποροῦσαν νὰ ποῦν. Μὰ ὁ Χριστὸς, Τὸν ἀνέβασαν ἀπάνω στὸ σταυρὸ οἱ φαρισαῖοι κι οἱ γραμματεῖς. Αὐτοὶ λοιπὸν ἔκαμαν τὴ σωτηρία μᾶς; Αὐτοὶ οἱ κακοῦργοι, οἱ ἐγκληματίες;

Ὁ Χριστὸς ἀνέβαινε στὸ σταυρὸ μὲ ἄλλο πνεῦμα. Αὐτοὶ Τὸν ἐσπρωχναν στὸ σταυρὸ μὲ ἄλλο πνεῦμα. Ἄλλη εἶναι ἡ πλευρὰ αὐτῶν τῶν ἐγκληματιῶν τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος, τῶν τεράτων, γιὰ τὰ ὅποια ὁμοῦ καὶ γι' αὐτὰ ἀπέθανε ὁ Χριστὸς. Καὶ τὴν ὥρα ποῦ Τὸν κάρφωσαν, ἔλεγε, «Πατέρα, συγχώρεσέ τους, γιατί δὲν ξέρουνε τί κάνουν». Καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀπάνω στὸν οὐρανὸ ἐκεῖ, θὰ βροῦμε ἀνθρώπους οἱ ὅποιοι ἦσαν μεταξύ αὐτῶν, οἱ ὅποιοι Τὸν ἐσταύρωναν καὶ Τὸν ἐκάρφωσαν.

Καὶ θὰ βγῇ ἓνας νὰ πῇ. «Ἐγὼ τοῦ κάρφωσι τὸ δεξιὸ χεῖρ μὲ τὸ καρφί». Καὶ θὰ μπῆ στὴ βασιλεία κι' αὐτός, γιατί ὁ Θεὸς δὲν εἶναι ἐκδικητικὸς, ἀλλὰ ἦλθε νὰ κάμῃ λύτρωση καὶ συγχώρεση. Ἐκεῖνοι Τὸν ἀνέβαζαν μὲ τὸ πνεῦμα νὰ Τὸν βγάλουν ἀπὸ μπροστά τους, Τὸν ἀνέβαζαν μὲ τὸ πνεῦμα νὰ Τὸν γεμίσουν ἀπὸ καταστροφή, ὄλεθρον, ἐξαφάνισιν, ἐκμηδένισιν,

άν ήταν δυνατόν. Γιατί έβλεπαν να χάνεται ο λαός, έβλεπαν να πηγαίνει ο λαός με το μέρος Του, έβλεπαν να ξεπέφτουν στην συνείδηση του κόσμου, και ν' ανεβαίνει Αυτός. 'Αλλά με άλλο πνεύμα ανέβαινε ο Χριστός, με άλλο πνεύμα ο Θεός τούπε «πήγαινε κάτω να σταυρωθής».

'Ο Χριστός ανέβαινε με το πνεύμα να δεχθή άπάνω στο σταυρό την άμαρτία μας, να κριθούν άπάνω Του όλες οι τών αιώνων άμαρτίες και παραβάσεις και άποστασίες από του Θεού του ζώντος, ώστε να καθαριστούμε οι πιστεύοντες και να έχωμε είσοδο στον Πατέρα, και να μάς βλέπει ο Πατέρας πλέον καθαρούς, σάν να μη συνέβαινε τίποτε. Και να μάς σφραγίση ο Πατέρας με 'Αγιο Πνεύμα, και να πάρουμε το Πνεύμα της υιοθεσίας και να μπούμε μέσα στον κατάλογο τών δοξασμένων και μακαρίων υιών του Θεού, και θυγατέρων του Θεού.

Με άλλο πνεύμα προβάλλεται ή δψις ή ανθρώπινη, με άλλο πνεύμα ή δψις του Χριστού. Και σήμερα ο Θεός μάς στρέφει τον σταυρό από την δψη την άλλη, τή μυστηριώδη, τή δική Του, τή θεϊκή.

Συνήθως οι άνθρωποι σήμερα, όσοι δέν γνωρίζουν τον Χριστό, πάνε και κλαίνε τον Χριστό. "Αχ, λένε, τον καυμένο, άχ τον κάρφωσαν, λένε. "Αχ, τί έπαθε ! "Αχ, τί τράβηξε ! Τόν συμπαθούν, ένώ ο Χριστός ήρθε με το σκοπό να τά τραβήξει αυτά για τις άμαρτίες μου, για τις άμαρτίες σου. Να καθαριστώ εγώ. Να άγνισθώ, να γίνω άγιος και άμωμος και ανέγκλητος, εάν δεχθώ τον Χριστόν, εάν Τόν πιστέψω ότι είναι ο Σωτήρ μου και ο Αυτρωτής μου. Δοξασμένο το όνομα του Θεού. 'Εγινε ή Σωτηρία του Χριστού.

Πόσοι την ξέρουν, πόσοι την άγάπησαν και την έχουν στη καρδιά τους; Πόσοι σήμερα τον Χριστό τον θεωρούν ως τον Σωτήρα τους, το μόνο πρόσωπο στη γη που άξιζει, που τους άγάπησε και τους ελευγέτησε ;

'Ο Θεός να μάς δίνη χάριν, άγαπητοί, να μάς δίνη χάριν ο Θεός να ζητούμε, να καταλάβουμε τι έχουμε να κάνουμε. Να δώσης την καρδιά σου στον Χριστό, εις το έξης 'Εκείνος να είναι οδηγός σου, 'Εκείνος να είναι το κεφάλι σου. Το κεφάλι σου τόσα χρόνια σε παρεκλάνα, σ' έφερνε μακριά από τον Θεό, έσκαβες το λάκκο σου και την καταστροφή σου και δέν τ'όξερες. Και τώρα ο Χριστός ήρθε ως σωτήρας σου, και τώρα ο 'Ιησους Χριστός ήρθε ως Αυτρωτής σου, και σε δέχεται ο Θεός και σε φιλεί ο Θεός, σάν να μη συνέβαινε τίποτα, διότι μετενόησες και δόθηκες εις τον Χριστό. Να κάνης το θέλημά Του με τή δύναμη τή δική Του, να τηρής τάς άγίας Του έντολάς με τή δική Του δύναμη, να Τόν άφίσης να ζήση μέσα σου και να γίνης φώς, ένώ ήσουνα πρωτύτερα σκοτάδι. Και λέει ο Παύλος, «έρχόμαστε να σας παρακαλέσουμε, σάν να 'ρχόταν ο Θεός

έν τῷ προσώπῳ μας νά σᾶς παρακαλέσῃ. Ἐλάτε, λέει, εἰς τόν Χριστό. Ἐλάτε, διότι τόν μὴ γνωρίσαντα ἁμαρτία, τόν ἔκαμε σάν ἁμαρτωλό, ὥστε ἐγὼ καί σὺ νά καθαριστοῦμε καί νά μποῦμε μέσα στό αἰώνιο βασίλειο τοῦ Θεοῦ καί τοῦ φωτός».

Ἐάν καμμιά ψυχὴ, δὲν ἔχει δοθῆ ἀκόμη, εἶθε ὁ Θεός, νά ζητήσῃ αὐτὴ τὴν ὥρα νά σκεφθῆ, νά σκεφθῆ τί εὐκαιρία εἶναι αὐτὴ ἡ ὥρα ποῦ τῆς μιλεῖ καί τὴν καλεῖ καί τὴν παρακαλεῖ ὁ Θεός. Ὡς ἐάν σᾶς παρακαλοῦσε ὁ Θεός δι' ἡμῶν, λέγει ὁ ἀπόστολος. Πήγαινε νά τοὺς παρακαλέσῃς, ὄχι ἀπλῶς νά τοὺς καλέσῃς, νά τοὺς παρακαλέσῃς.

Ὅρθιοι, νά εὐχαριστήσωμε τὸν Θεόν :

«Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, Σ' εὐχαριστοῦμε καί Σε δοξάζουμε, ὦ Κύριέ μας. Τί ἦταν αὐτὸ ποῦ ἡ ἀγάπη Σου ἔκανε, ὦ Θεέ! Σὺ ὁ Ἅγιος καί ἀναμάρτητος νά πάρῃς ἀπάνω Σου τίς ἁμαρτίες μας γιὰ νά καταδικασθῶν, νά κλυθοῦν, καί νά καθαριστοῦμε καί νά δοῦμε τὸ πρόσωπο τοῦ Πατέρα, καί νά ζήσουμε μαζί Σου, σ' ὅλη τὴν αἰωνιότητα. Ὡ βᾶθος ἀγάπης καί σοφίας Θεοῦ! Ὡ τρισευτυχῆς ἡ ψυχὴ ποῦ θά δεχθῆ τὸν σταυρό Σου ὡς τὴ λύτρωσή της, τὸ σταυρό Σου καί τὸ αἷμα Σου ὡς τὴν κάθαρσιν τῶν ἁμαρτιῶν μας, γιὰ νά δοῦμε τὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ Δοξασμένο τὸ ὄνομά Σου. Παρακαλοῦμε νά μιλήσῃς μέσα σὲ κάθε ψυχὴ, νά μιλήσῃς μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα Σου ἐσὺ κατὰ τὴν ἀνάγκη ποῦ ἔχει, νά σὲ πιστέψῃ καί νά σὲ προσέξῃ καί νά δοθῆ σὲ Σένα, γιὰ νά κατοικήσῃς μέσα της καί νά γίνῃ εὐτυχῆς, ἀπὸ τοῦτο τὸν κόσμον, ἀπὸ τούτῃ τὴ ζωὴ, ἀπὸ τούτῃ τὴν ἡμέρα, ἀπὸ τούτῃ τὴ στιγμή. Δοξασμένο τὸ ὄνομά Σου. Καί δῶσε μας ἀκόμη ἄλλη μιὰ βροχὴ ἀνωθεν εὐλογιῶν, ἐνεργειῶν Ἁγίου Πνεύματος μέσα μας. Νά εἶναι ὥρα Χριστοῦ ἢ ὥρα αὐτῆ, ὄχι ὥρα ἀνθρώπου, ὥρα Πνεύματος Ἁγίου αὐτῆ ἢ ὥρα, ὄχι ὥρα σαρκός. Δοξασμένο τὸ ὄνομά Σου, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.»

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Σήμερα λοιπὸν θά σᾶς ἀναπτύξω σὲ γενικὲς γραμμές, μπορεῖ κανεὶς νά γράψῃ ὀλόκληρο τόμον ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα, ἀπὸ τὸ βιβλίον τῶν Ἀριθμῶν, κεφ. ιγ'.

Τί νομίζετε εἶναι αὐτό, εἶναι ἓνα παράπονον τοῦ Θεοῦ. Παράπονον τοῦ Θεοῦ, πῶς οἱ ἄνθρωποι Του τυφλώνονται, λησμονοῦν πῶς εἶδειξε τὴν δόξα Του σ' αὐτούς, γύρω τους, μπροστά τους, καί παρασύρονται ἀπὸ ἓνα πνεῦμα κατηγορίας καί μίσους ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, καί τὰ χάθουν ὅταν ἔρθῃ ἡ ὥρα, ὅπου πρέπει νά φανῇ ἡ ἐμπιστοσύνη τους, τὸ θάρ-

ρος τους εις τόν Θεόν, ὅτι τὸν ὑπολογίζουν, σὰν πρόσωπο ἀξιόπιστον ποῦ πρέπει νὰ ἀκουμποῦν ἀπάνω του μὲ ὄλο τὸ θάρρος καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη. Ἄλλὰ παρασύρονται καὶ ἀρχίζουν καὶ τὰ βάζουν μὲ τὸν Θεό, ἀποθαρρύνονται, «ἐχαθήκαμε, ἐπνιγήκαμε, βουλιάσαμε. Ὁχι, γιατί μᾶς ἔκανες αὐτὸ Θεέ μας. Καὶ μὴ νομίζετε ὅτι αὐτὰ τὰ ὄντα ποῦ κάνουνε αὐτὴ τὴν ἀνοησία καὶ τὴν βλασφημία εἶναι σὲ ἀπόσταση χιλιάδων χιλιομέτρων ἀπὸ μᾶς. Ὁχι, ἐμεῖς οἱ ἴδιοι πολλές φορές. Πολλές φορές αὐτὸ τὸ πνεῦμα ἀφήνουμε καὶ μᾶς κυριεύει καὶ λυπεῖται ὁ Θεός. Λυπεῖται καὶ μᾶς λέγει, ὅτι ἐγὼ θέλω νὰ δώσω νίκη, νὰ σᾶς δώσω νὰ ἴητε τὴν δόξα μου, ἀλλὰ μὲ αὐτὸ τὸ πνεῦμα ποῦ ἔχετε καὶ τὰ βάζετε μὲ μένα καὶ θεωρεῖτε τὸν ἑαυτὸ σας ἐγκαταλελειμένο τελείως καὶ κλαιγόμαστε ὅτι ἐχαθήκατε, μοῦ δένετε τὰ χέρια λέγει ὁ Θεός. Μοῦ δένετε τὰ χέρια ἐσεῖς. Λοιπὸν, λέγει τί νὰ κάμω, ἐγὼ γιὰ νὰ δουλέψω θέλω πίστη. Θέλω καρδιά ἀνοικτὴ, νὰ ἔχη ἐμπιστοσύνη σὲ μένα, νὰ μὲ ὑπολογίση. Νὰ βλέπη πῶς ἐγὼ ἀπεκαλύφθην στὸ παρελθόν, νὰ συνετίζεται. Αὐτὸ δὲν συναντᾷ. Τί θὰ γίνῃ λοιπὸν, λυποῦμαι πολὺ λέγει ὁ Θεός, κατὰ τὴν ἀπιστία σας θὰ γίνῃ. Αὐτὸ ποῦ φοβόσαστε καὶ ἀπελπίζόσαστε, αὐτὸ θὰ σᾶς εὔρη, καὶ αὐτὸ θὰ πάθετε. Τρομερὸ πρᾶγμα!

Ξέρεις τί θὰ πῆ νὰ καταστρέψῃς ἐσὺ τὴν τύχη σου. Ἐσὺ ὁ ἴδιος, μὲ τὴν ἀπιστία σου, τὴν ὀλιγοπιστία σου, ἐνῶ ὁ Θεός σου λέει στάσου λιγάκι, σκέψου σὰν ἄνθρωπος λογικός, λογάριασέ Με γιὰ νὰ μὲ δῆς ποιὸς εἶμαι.

Ἔρχομαι τώρα στὴν ἱστορία. Ὁ Θεός ἐβγαλε ἕνα λαὸ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Ἐκεῖ μέσα εἶχαν τοῦ κόσμου τὰ βάρη, ἀντιθέσεις ἐναντίον τοῦ λαοῦ ἐκείνου, καὶ ὁ Θεός σὲ ὄλα αὐτὰ ἐφάνηκε χέρι δυνατό καὶ προστάτεψε αὐτὸ τὸν λαό, στὸ τέλος τοὺς ἐσχίσε τὴν θάλασσα τὴν Ἐρυθρὰ πέρασαν ἀπὸ τὴν μέση, σὰν ἀπὸ ξηρὰ, καὶ κατόπιν ἔρριξε τὰ νερά καὶ ἐπνιξε ὄλο τὸν στρατὸ τοῦ Φαραὼ ποῦ τοὺς κυνηγοῦσαν. Καὶ τοὺς ἔφερε, τοὺς παρέλαβε κατόπιν τὸ σύννεφο ἀπὸ πάνω τὴν ἡμέρα γιὰ νὰ μὴ τοὺς κάψῃ ὁ ἥλιος στὴν ἔρημο. Τὸ βράδυ, ἐκεῖνο τὸ σύννεφο γινότανε ἕνα βόρειο σέλας, ἕνα φῶς θαῦμα, ποῦ ἐβρισκες καὶ βελόνι στὸ στρατόπεδο μέσα, ἂν ἔκεπτε. Τὸ πρῶτὸ τοὺς ἔρριχνε μάννα νὰ τρᾶνε γιατί δὲν μποροῦσαν στὴν ἔρημο ἐκεῖ πέρα νὰ βροῦνε τροφή, ἦτανε ἄγονη Ἄμμος. Νερό, εἶχε τὴν πέτρα ποῦ τοὺς παρακολουθοῦσε καὶ ἔτρεχε νερό. Νερὸ ζωντανό. Καὶ τί ἔγινε. Λένε στὸν Μωϋσῆ, ἀκουσε Μωϋσῆ: τώρα δὴ ποῦ πλησιάζουμε γιὰ νὰ μποῦμε στὴν Παλαιστίνη — ἦτανε ἡ χώρα τὴν ὁποία εἶχε εὐλογῆσει ὁ Θεός, ἡ πιὸ εὐφορη χώρα, ἡ γῆ ρέουσα γάλα καὶ μέλι, ὁ ὀμφαλὸς τῆς γῆς! Καλὸ θὰ εἶναι νὰ στείλωμε μερικοὺς πρῶτύτε-

ρα να πάρουν μιὰ ἰδέα, νὰ μᾶς ποῦνε τί κόσμος εἶναι αὐτός ποῦ θὰ μπούμε ἐκεῖ μέσα. Μὲ ποιούς ἔχουμε νὰ κάνουμε. Καὶ ὁ Θεὸς τοὺς εἶπε ἐφ' ὅσον θέλετε νὰ τὸ κάνετε, κάντε το, διαλέξτε ἀνθρώπους ἀπὸ κάθε φυλὴ. Ἐδιάλεξαν λοιπὸν ἀπὸ κάθε φυλὴ. Τοὺς ἔστειλαν καὶ τοὺς εἶπαν πηγαίνετε νὰ κατασκοπεύσετε, νὰ δῆτε τί γίνεται ἐκεῖ πέρα. Τί γῆ εἶναι, τί κάτοικοι εἶναι, τί χώρα εἶναι. Πᾶνε λοιπὸν. Σαράντια μέρες ἔλειπαν. Ὁ λαὸς περίμενε μὲ ἀγωνία νὰ μάθῃ τὰ νέα. Ὑστερα ἀπὸ σαράντια ἡμέρες γυρίζουνε, οἱ κατάσκοποι, ἔτσι τοὺς ἔλεγαν, ἀλλὰ ἔρχονται διαιρεμένοι. Οἱ δέκα ἀπὸ αὐτούς, ἦτανε ὅλη ἡ ἀκελπισία ζωγραφισμένη ἀπάνω τους, ὅλη ἡ καταστροφή. Οἱ δύο ἄλλοι, ὅλη ἡ φωτιά».

Ἄκουστε τώρα τοὺς δέκα. Ὡ συμφορά μας τοὺς λένε οἱ δέκα. Τί θὰ πάθουμε ἐκεῖ πέρα ποῦ θὰ μπούμε. Μοναχὴ της ἡ γῆ τρώει τοὺς κατοίκους, ξέρεις τί ἀρρώστειες εἶναι μέσα, τί ἐπιδημίες. Ὁ Θεὸς νὰ φυλάῃ! Ἐπειτα, ὁ κόσμος; Ξέρετε τί ἀνθρώπους εἶδαμε ἐκεῖ μέσα; Εἶδαμε μερικούς ὅπου μπροστὰ τους ἡμεῖς εἴμαστε σάν ψύλλοι, καὶ ἐκεῖνοι ἔτσι μᾶς ἐβλεπαν σάν ψύλλους.

Καὶ ἐκεῖνοι οἱ μεγάλοι γίγαντες, οἱ γιοὶ τοῦ Ἀνάκ, ἐκεῖ μέσα εἶναι. Ἐδῶ λέει δὲν μποροῦμε νὰ ξεμωτίσωμε, θὰ μᾶς φᾶνε ζωντανούς! Ἄλλοιμόνὸ μας!

Ἄκούει ὁ λαὸς αὐτό, μιὰ φωνὴ ἀκελπισίας ἀπὸ ὅλους. Ἄχ, Μωϋσῆ τί ἔκανες καὶ μᾶς ἐβγάλες ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Καλὰ εἴμαστε ἐκεῖ πέρα, μᾶς ἔφερες ἐδῶ γιὰ νὰ μᾶς σκοτώσουνε, νὰ μᾶς καταφάῃ ἐδῶ πέρα ἡ συμφορά. Γιατί ὁ Κύριος, — τώρα τὰ ρίχνουν στὸν Θεό —, γιατί ὁ Κύριος μᾶς ἔφερε ἐδῶ, γιατί τὸ ἔκαμε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, δὲν μᾶς ἀφῆνε στὴν Αἴγυπτο νὰ πεθάνουμε καὶ μεῖς καὶ τὰ παιδιά μας καὶ ἡ γυναῖκα μας. Σηκώνονται μερικοὶ ἀπὸ αὐτούς: Ἐλα ἐσύ νὰ γίνῃς καπετάνιος, ἔμπρὸς ἔλα σὺ, ἔλα καὶ σὺ! Τὰ βλέπει αὐτὰ ὁ καυμένος ὁ Μωϋσῆς, ὁ Ἀαρών, πέφτουνε μπρούμιτα ὅλοι μπροστὰ στὸν λαὸ καὶ στὸν Θεό. Θεέ μου ἄμάν, μὴν τοὺς τὸ λογαριάσῃς. Τί εἶναι τοῦτο δὴ τὸ πρᾶγμα. Σηκώνονται ἀμέσως οἱ δύο οἱ ἄλλοι, δύο ἦτανε ἀπὸ τοὺς δώδεκα, οἱ δύο, οἱ ἄνθρωποι ποὺ εἶχανε ἄλλο πνεῦμα, ἦτανε ὁ Ἰησοῦς ὁ γιοῦς τοῦ Ναυῆ καὶ ὁ Χάλεβ ὁ γιοῦς τοῦ Ἰεφοννή. Σηκώνονται καὶ μιλᾶνε στὸν λαό. Λένε, ἄνθρωποι γιὰ ἀκοῦστε, δὲν εἶναι ἔτσι τὰ πράγματα, αὐτὰ ποῦ λένε δὲν εἶναι ἔτσι. Ἐμεῖς θὰ νικήσουμε, ψωμάκι εἶναι γιὰ μᾶς αὐτοί. Ψωμάκι εἶναι, λέει, θὰ τοὺς φᾶμε. Μὴ φοβόσαστε, μονάχα νὰ ἔχουμε τὸν Θεὸ μὲ τὸ μέρος μας. Κυττάτε νὰ μὴν ἔχετε αὐτὸ τὸ πνεῦμα ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, νὰ μὴν εἴσαστε ἀποστᾶται, παραπονούμενοι ἐναντίον Του, αὐτὸ τὸ πνεῦμα, τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ. Κρατήστε τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ καὶ τὰς ἐντολὰς του καὶ

ιδήτε λέει. Ἐλάτε, λέει, εἶναι γῆ ρίουσα μέλι καὶ γάλα. Μέλι καὶ γάλα, μὴν ἀκοῦτε αὐτοὺς ποὺ λένε ὅτι τρώει τοὺς κατοίκους, καὶ κείνα ποὺ λένε δὲν εἶναι ἔτσι. Γιατί ἔλεγαν ὅτι ἔχει κάτι τείχη σὰν τὸν οὐρανὸ. Ἡ φράσις τους αὐτὴ ἢ ὑπερβολικὴ ! Πολλὲς φορές ὁ διάβολος ἔχει δουλέψει σὲ μερικοὺς ἀνθρώπους, ὥστε τὸν συναντᾷς, καὶ τοῦ λές. «Ἐσὺ εἶσαι πιστὸ παιδί, πῶς κατήνησες ἔτσι ; ὦ, ποὺ νὰ ξέρης, ποὺ νὰ ξέρης, σοῦ λέει, τίποτα δὲν εἶναι τὰ παθήματα τῶν ἄλλων, ἐγὼ τί τραβάω, εἶναι μοναδικὸ στὸν κόσμον, ἐγὼ τί τραβάω !» Τὸν ἔχει γελάσει ὁ διάβολος ! Τί τοῦ ἔκαμα τοῦ Θεοῦ ἐγὼ ; σοῦ λέει !

Λοιπὸν, τᾶκουσε αὐτὰ ὁ λαὸς. Ὅχι μόνον δὲν τὰ δέχτηκαν, ἀλλὰ ἀντίθετα ἐγινε μία σπείρα συνωμοτικὴ. «Φέρτε πέτρες λένε νὰ τοὺς κοπανίσουμε, νὰ τοὺς λιθώσουμε τὸ κεφάλι αὐτῶν ὅλων !» Καὶ ἔφεραν πέτρες νὰ τοὺς λιθοβολήσουν, ποιανούς ; τοὺς ἀνθρώπους τῆς πίστεως. Τὸν Ἰησοῦ τὸν γιῶν τοῦ Ναυῆ καὶ τὸν Χάλεβ τὸν γιῶ τοῦ Ἰεφοννή. Γιατί ; Γιατί εἶπανε δὲν εἶναι τίποτα αὐτὸ γιὰ μᾶς, ὁ Θεὸς εἶναι μαζί μας, δὲν εἶδατε πῶς εἶναι μαζί μας τόσον καιρὸ ; Τί φοβείσθε ; Πέτρες γιὰ νὰ λιθοβολήσουν, καὶ ὁ Θεὸς τότε εἶπε μὲ παράπονον πρὸς τὸν Μωϋσῆ : Ἔως πότε αὐτὸς ὁ λαὸς θὰ μὲ παροργίζῃ ; Ἔως πότε δὲν θὰ πιστεύῃ σὲ μένα ; Δὲν θὰ ἔχη ἐμπιστοσύνη σὲ Μένα, ὥστερα ἀπὸ τόσα σημεῖα τὰ ὁποῖα ἔκανα ἐν μέσῳ αὐτῶν ; Ἔως πότε ; Ἡ ὑπομονὴ τοῦ Θεοῦ ! Τί τραβάει ὁ Θεὸς μὲ τὸν ἀνθρώπον τὸν μωρὸν, τὸν κακόν, διότι γιὰ νὰ ἐκαναστατήσῃ κατὰ τοῦ Θεοῦ ὥστερα ἀπὸ τέτοια ποὺ ἔχεις ἀκούσει ὅτι ἔκανε γιὰ σένα, ὥστερα ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ ποὺ τὸν ἔστειλε καὶ ἀπέθανε, γιὰ νὰ σὲ ἀνεβάσῃ στὸν οὐρανὸ, ἔσένα, ὥστερα ἀπὸ τίς ἐπεμβάσεις τοῦ Θεοῦ στὴ ζωὴ ἄλλων ποὺ βλέπεις, καὶ στὴ ζωὴ τῆ δικῆ σου, δὲν ἔχεις μυαλὸ καὶ νοῦ. Δὲν εὐαρεστεῖς στὸν Θεὸν μὲ αὐτὸ τὸ πνεῦμα. Δὲν τὸ θέλει ὁ Θεὸς αὐτὸ τὸ πνεῦμα. «Καὶ ἐδυσφήμισαν, λέει, τὴν γῆν». Τὴν ἐδυσφήμισαν.

Ἔτσι καὶ ὁ Θεός, μᾶς διηγεῖται τὸ σχέδιόν Του ποὺ ἔχει, γιὰ νὰ μᾶς μπάσῃ ἀπάνω στὴν οὐράνια βασιλεία καὶ στὸν οὐρανὸ καὶ ἔρχονται οἱ ἀνθρώποι καὶ τοῦ λένε « σάμπως πολὺ εὐκολὰ μᾶς τὰ λές, πολὺ εὐκολὰ μᾶς τὰ λές ».

Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ μᾶς τὸ λέει, δόσου εἰς τὸν Χριστόν, δόσε τὴν καρδιά σου σὲ Κεῖνον καὶ θὰ δῆς τί ὄμορφα ποὺ πᾶν τὰ πράγματα. Θὰ ρθῇ ἡ δοκιμασία, μὰ θὰ ἔχῃς τὸν Θεὸ μπροστά σου.

Ἡ ἀπόφαση τώρα. Τί ἀπόφαση ἐβγαλε ὁ Θεός ; Ἀκοῦστε ἀπόφαση ποὺ ἐβγαλε ὁ Θεός. «Ὅλοι αὐτοὶ ποὺ ἐκαναστάτησαν ἐναντίον μου ἀπὸ εἰκοσι χρονῶν καὶ πάνω, κανένας ἀπὸ αὐτοὺς δὲν θὰ μπῆ μέσα στὴ γῆ

αυτή. *Όπως είπαν ότι εμείς θα καταστραφούμε εδώ που μᾶς ἔφερες και δὲν θὰ μποῦμε μέσα, κατὰ τὴν ἀπιστία τους θὰ γίνῃ. Καὶ λέει στὸν Μωϋσῆ, Μωϋσῆ γύρισέ τους ὄλους πίσω. Πίσω πάρτους, κάτω κει στὴν ὄροσειρὰ Σιῆρ, σαράντα χρόνια νὰ μείνουν ἐκεῖ πέρα ὥσπου νὰ πεθάνουνε ὄλοι, νὰ γεράσουνε, καὶ νὰ πεθάνουν ἐξω ἀπὸ τὴν γῆ, σύμφωνα μὲ τὴν ἀπιστία τους. Σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ τρόμου, τῆς ἠττοπαθείας τὴν ὁποῖαν ἔδειξαν καὶ δὲν ἔδωσαν σὲ μένα σημασίαν, ποῦ ἤμουνα μαζί τους».

Βλέπετε πόσο κοστίζει στὸν Θεὸ ἡ ὀλιγοπιστία σου ; Τὸν τραυματίζει ! Λόγος ἀπελπιστικὸς ἀπὸ μέσα σου νὰ βγῆ, δὲν τὸ θέλει αὐτὸ ποτὲ ! Σοῦ λέει, γιατί μὲ πήρες *Εμένα ; Τί εἶμαι ἐγώ ; Μὲ σβύνεις ; Καὶ ὄλα αὐτὰ τὰ βάζει ὁ διάβολος γιὰ νὰ δένη τὰ χέρια τοῦ Θεοῦ. Σοῦ κόβει τὴ φόρα, σοῦ κόβει τὴν πίστη, σοῦ κόβει τὸ πνεῦμα τοῦ θριάμβου. Καὶ ὁ Θεὸς σοῦ λέει τί νὰ κάμω, μοῦκοψες τὰ χέρια, μοῦ τᾶδεσες, ἐσύ.

«Ὅσον ἀφορᾷ, συνεχίζει ὁ Θεός, τὰ παιδιά τους, ποῦ λένα, ὅτι τοὺς φέραμε ἐδῶ, ὥστε τὰ παιδιά τους νὰ πέσουν ἀπὸ τὸ μαχαίρι αὐτῶν τῶν κατοίκων τῆς Παλαιστίνης, νὰ τοὺς πῆς ὅτι τὰ παιδιά τους θὰ τὰ μπάσω μέσα. Καὶ αὐτὸ ποῦ είπαν δὲν θὰ γίνῃ».

Καὶ ἐπερίμεναν σαράντα χρόνια, ὥσπου νὰ πεθάνουν ὄλες οἱ χιλιάδες ἐκεῖνες καὶ νὰ ἀφήσουν τὰ κόκκαλά τους στὴν ἐρημο, καὶ νὰ γεννηθῆ νέα γενεά, ἡ κάτω τοῦ εἴκοσι ἐνός, τὰ παιδιά τους, τὰ ὁποῖα ἔμπασε ὁ Θεὸς μέσα στὴν Παλαιστίνη, διὰ τοῦ *Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ.

Τώρα αὐτοὶ οἱ δέκα, οἱ ὁποῖοι ἦρθαν καὶ ἠγειραν τὸν λαόν, καὶ ἔδυσφῆμισαν ἐμένα, καὶ ἔδυσφῆμισαν τὸ σχέδιό μου, αὐτοὶ καταδικάζονται ἀπὸ τώρα εἰς θάνατον. Κόκκαλο καὶ οἱ δέκα ! Συγκοπές, ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο ! Οἱ ἄλλοι ὄμως, ὁ *Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ καὶ ὁ Χάλεβ ὁ υἱὸς τοῦ *Ἰεφοννή, ποῦ ἐστήριξαν τὴν τύχη τους σὲ μένα καὶ τὸ ἔργο τὸ δικό μου καὶ τὸ σχέδιό μου, αὐτοὶ θὰ ζήσουν καὶ αὐτοὶ θὰ μποῦν μέσα. Καὶ μπῆκαν ! Ὁ *Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, τοὺς ἔβαλε μέσα !

*Ακοῦστε κρίσις Θεοῦ ! Κατὰ τὴν ἀπιστία σου γενηθήτω. Εἶχα γνωρίσει κάποτε μιὰ γυναίκα, ἡ ὁποῖα μὰ διαρκῶς, εἶχε ἀπάνω τῆς ὄλη τὴν συμφορὰ καὶ τὴν μεμψιμοιρία, ἄχ, βᾶχ, ἄχ, βᾶχ, *Αχ ὁ Θεός, ἄχ ! αὐτό, ἄχ ! ἐκεῖνο. Μὰ ποτὲ δὲν ἄκουσα ἀπὸ τὸ στόμα τῆς ἕνα, δόξα νὰ ἔχη ὁ Θεός ! Ἡ γυναίκα αὐτὴ κατέστρεψε τὴ ζωὴ τῆς μόνη τῆς, τὴν κατέστρεψε μὲ τὴν ἀπιστία τῆς. Τὴν κατέστρεψε μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἀπαισιοδοξίας τῆς, τῆς ἠττοπαθείας τὸ ὁποῖον τὸ καλλιεργοῦσε μέσα τῆς. Καὶ πάντοτε ἔλεγε : «τὴν ξέρω ἐγὼ τὴν τύχη μου, τὴν ξέρω ἐγὼ τὴν μοῖρα μου, ξέρω, ξέρω». Κι' ὄλο ἀπελπισία ἦταν, κι' ὄλο ἀπελπισία εὑρισκε μπροστά τῆς. Κατὰ τὴν ἀπιστία σου νὰ γίνῃ σὲ σέ.

Ἄδελφοί μου προσίεζτε καλά αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἐδῶ ἔχεις τὴν ζωὴ σου στὸ χέρι σου ! Ὅτι θέλεις τὴν κάνεις, στὸ λέει φανερά ὁ Θεός, ἀπὸ σένα ἔξαρτᾶται. Δῶσε ἐμπιστοσύνη σὲ Κεῖνον. Μὰ ὑπάρχουν ἐμπόδια, ἐπιτηδες τ' ἀφήνει ὁ Θεός τὰ ἐμπόδια γιὰ νὰ δοκιμασθῇ ἡ πίστις σου καὶ ἡ ἐλπίδα σου. Ἀλλὰ δίπλα ἀπὸ τὰ ἐμπόδια γιὰτὶ δὲν βάζεις τοὺς θριάμβους τοῦ Θεοῦ ἐναντίον τῶν ἐμποδίων ; Ἐκεῖνος τὰ λύνει. Καὶ βάζεις μόνο τὰ ἐμπόδια ; Τί εἶπαν ; « Ὡς τὸν οὐρανὸ εἶναι τὰ τεῖχη τῆς πόλεως, οἱ ἄνθρωποι, λένε, μᾶς ἐβλεπαν σὰν ἀκρίδες. Καὶ ἡ γῆ κατατρώγει μόνη της τοὺς κατοίκους της ». Κυριάζετε τώρα, καὶ ὁ ἄλλος τί λέει, « εἶναι γῆ ποὺ ρέει γάλα καὶ μέλι. Εἶναι γῆ τῆς ὁποιᾶς, τὰ ἐμπόδια ὄλων τῶν κατοίκων της, ὁ Θεός θὰ τὰ ὑπερπηδῆσῃ ὅπως τὰ ὑπερπηδῆσε καὶ στὸ παρελθὸν καὶ εἶδαμε τὴν δυνάμη Του. Θυμηθῆτε τί εἶδαμε, γιὰ νὰ ἔχετε δύναμη νὰ προχωρήσετε καὶ νὰ ἔχετε θρίαμβο ἐν τῷ Θεῷ !

Αὐτὰ πρέπει νὰ βάλῃς μέσα σου ἄνθρωπε χριστιανέ. Αὐτὰ πρέπει νὰ βάλῃς μέσα σου. Μ' αὐτὰ πρέπει νὰ τροφοδοτῆσαι κάθε μέρα. Νὰ στηρίζεσαι, νὰ ἀκουμπᾶς πάνω στὸν Χριστό. Ἀλλὰ πρόσεχε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ βᾶσις σου, ἡ σημαία σου. Καὶ ποιὸς ἄλλος καλύτερος μπορεῖ νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ ἀπὸ τὸν Κύριο ; Ὑπάρχει κανένας πιδ σοφὸς ἀπὸ Ἐκεῖνον ; Ὑπάρχει κανένας ποὺ θάχῃ καλλίτερη γνώμη ἀπὸ Ἐκεῖνον ;

Καλλίτερη ὀδηγία ; καὶ ἀντὶ νὰ δοξάζῃς τὸν Θεό, ποὺ καταδέχεται νὰ σὲ θέλῃ, νὰ σὲ ὀδηγῇ Ἐκεῖνος, κάθου καὶ καμώνου καὶ ἔχεις τὰ δικά σου, καὶ τὰ παραπονάκια σου. Ὁ Θεός νὰ μᾶς δώσῃ μυαλό. Ὁ Θεός νὰ μᾶς μιλήσῃ στὶς καρδιές μας, καὶ νὰ μᾶς συγχωρήσῃ. Νὰ συγχωρήσῃ τὴν ἀσυνείδητη αὐτὴ στάση, τὴν ἐγωϊστικὴ, τὴν ἀφιλότιμη. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέει ἐγὼ φιλοτιμοῦμαι... Ἄς προσέξουμε, ὑπάρχουν δύο μεγάλες δυνάμεις ποὺ ἀνήκουν στοὺς δύο ἀντιθέτους πόλους, κατὰ τὴν πίστιν σου γενηθῆτω καὶ κατὰ τὴν ἀπιστίαν σου γενηθῆτω. Ὁ Θεός ἄς μᾶς εὐλογῆσῃ.

ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ ΜΑΣ ΣΤΗΝ ΥΠΑΡΞΙ:

Ἡ ὑπαρξις μοιάζει μὲ ὠκεανό. Ὁ ἄνθρωπος, ὁ καθ' ἓνα ἀπὸ μᾶς, μοιάζει μὲ ἓνα πλοῖο τὸ ὁποῖο τὸν διασχίζει. Ὁ χρόνος μᾶς σπρώχνει πρὸς τὰ ἔμπρός, χωρὶς ποτὲ νὰ σταματῇ. Τὸ πλοῖο μέσα στὸν ὠκεανὸ γιὰ νὰ φθάσῃ στὸν προορισμὸ του πρέπει νὰ ἔχῃ προσανατολισμόν. Παρ' ὅλας τὰς ἐσωτερικὰς ἐγκαταστάσεις ἀνέσεως ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχῃ ὅπως ἓνα ἀπὸ τὰ τελειότερα σύγχρονα ὑπεροκεάνεια, θὰ ἀποτύχῃ ἐὰν δὲν ἔχῃ ὀρθὸν προσανατολισμόν· δὲν θὰ τὸ βοηθήσουν καθόλου αἱ ἐγκαταστάσεις αὐταὶ αἱ ἐσωτερικαί, σαλόνια, παιχνίδια, ραδιόφωνα, τηλεοράσεις, σπόρ, μαγειρεῖα, ἐὰν ὁ προσανατολισμὸς του εἶναι ἐσφαλμένος.

Σήμερα ὁ αἰῶνας ποὺ ζοῦμε, ὁ 20ὸς αἰῶνας, ἔχει πολλὰς θαυμαστάς ἐφευρέσεις αἱ ὁποῖαι σκοποῦν νὰ κάνουν τὴ ζωὴ ἀνετὴ, εὐχάριστη, εὐτυχισμένη. Ἀλλὰ ἐὰν προσέξωμε θὰ δοῦμε ὅτι κάθε ἄλλο παρά εὐτυχισμένος εἶναι ὁ αἰῶνας αὐτός· οὐδέποτε χύθηκαν περισσότερα ποτάμια αἱμάτων ὅσο στὸν αἰῶνα αὐτὸν ποὺ εἶναι γεμάτος ἀπὸ θαυμαστάς ἐφευρέσεις καὶ ἀνέσεις γιὰ τὴ ζωὴ· οὐδέποτε περισσότερα δάκρυα καὶ στεναγμοὶ ἔπεσαν καὶ ἀνέβηκαν πρὸς τὸν οὐρανὸ ὅσο στὸν αἰῶνα μας· οὐδέποτε καπνοὶ ἐρειπίων καὶ καταστροφῆς ἔγιναν σὲ τόσο μεγάλη ἔκτασι ὅσο στὸν αἰῶνα μας.

Θὰ νόμιζε κανεὶς, λέγω, ὅτι οἱ θαυμαστὲς αὐτὲς ἐφευρέσεις οἱ ὄν-

τως αξιοθαύμαστες πού έχουμε, με τις όποιες μηδενίζεται ή απόστασις, αϊ αισθήσεις του ανθρώπου γίνονται πανταχοῦ παροῦσαι, βλέπεις από τή μιὰ ἄκρη τῆς γῆς στήν ἄλλη, από τό 'να ἡμισφαίριο στό ἄλλο ἄκους, πετῆς πέτρα στό φεγγάρι, ἐπιχειρεῖς νά πᾶς παραπάνω, νά τρέξης μέ ρουκέτα καί μέ πύραυλο. Ἐδῶ βλέπομε μιάν ἀντίθεσι πού δέν εἶναι δύσκολο νά κάμῃ νά καταλάβῃ ὁ κάθε νοήμων παρατηρητής καί ἐρευνητής ὅτι παρ' ὄλον τόν μηχανικό πολιτισμό μας, τόν αξιοθαύμαστο, τήν πρόοδο τῆς Φυσικῆς, τῆς Χημείας τῆς Μηχανικῆς, τῶν τηλεσκοπίων, τήν ἐν γένει χρησιμοποίησιν τῶν δυνάμεων τῆς Φύσεως, βλέπομε λέγω ὅτι κάτι τό σπουδαῖο μᾶς λείπει καί αὐτό εἶναι πού κάνει τή ζωὴ ἕναν ἐπιάλτη. Ζοῦμε στόν αἶθνα τῆς ἀγωνίας, καθῶς λέει ἕνας σημερινός φιλόσοφος καί ἔτσι φαρμακώνεται ὁ,τι θά μπορούσε νά ἀπολαύσῃ κανεῖς ἀπό αὐτῆς τῆς μεγάλης ὄντως καί θαυμαστῆς ἐφευρέσεως καί ἀνεύσεως. Εἶναι κάτι μέγα αὐτό πού λείπει, διότι τό ἀποτέλεσμα ἐκ τῆς ἐλλείψεως του εἶναι τεράστιο. Ἐάν διαβάσουμε τῆς ἐφημερίδες θά δοῦμε ὅτι σήμερα ἡ κοινωνία ἔχει σπιρίσει καί μυρίζει πτωμαῖνη, εἴτε στήν οἰκογένεια ἐρευνησῶμε εἴτε στά καθ' ἕκαστον ἄτομα ἔξω τῆς οἰκογενείας. Οἱ φόνοι, οἱ δολοφονίες, οἱ ληστείες, τὰ παντοειδῆ ἐγκλήματα μᾶς ὑπενθυμίζουν μιάν διακήρυξιν τοῦ Ἁγ. Παύλου πού περιέχεται εἰς τήν Β' πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολήν του ὅπου ὁ Παῦλος ἐπικαλεῖται τήν μαρτυρίαν τοῦ Ἁγ. Πνεύματος καί τήν ἀναφέρει ὅχι ὡς γνώμην δικῆ του ἀλλά ὡς ἀπό Θεοῦ ἀποκάλυψιν διὰ τοῦ Ἁγ. Πνεύματος : «Τοῦτο δὲ γίνωσκε, λέγει, ὅτι ἐν ἐσχάταις ἡμέραις», ἐν ἐσχάταις ἡμέραις, σὲ ἀπώτερον χρόνον ἀπὸ τήν ἐποχὴν ἐκείνην πού ἔγραφε καί ἔγραφε πρὸ 2.000 ἐτῶν περίπου, «ἐνστήσονται καιροὶ χαλεποὶ· ἔσονται γάρ οἱ ἄνθρωποι φίλαντοι, φιλάργυροι, ἀλαζόνες, ὑπερήφανοι, βλάσφημοι, γονεῖσιν ἀπειθεῖς, ἀχάριστοι, ἀνόσιοι, ἄστοργοι, ἄσπονδοι, διάβολοι, ἀκρατεῖς, ἀνήμεροι, ἀφιλάγαθοι, προδόται, προπετεῖς, τετυφωμένοι, φιλήδονοι μᾶλλον ἢ φιλόθεοι, ἔχοντες μόρφωσιν εὐσεβείας τήν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἠρηνημένοι». Ἐνα πορτραῖτο δηλαδὴ τό ὅποσον θαυμάζει κανεῖς ὅταν τό βλέπει πρὸ 2.000 ἐτῶν νά καταχωρήται μέ τήν ἐπικεφαλίδα «ἐν ἐσχάταις ἡμέραις ἔσονται οἱ ἄνθρωποι τοιοῦτοι καί τοιοῦτοι». Καί ἔρχεται ὁ ἄνθρωπος ὁ σοβαρός, ὁ λογικός καί λέγει : τί εἶναι λοιπὸν αὐτό πού μᾶς λείπει, καί δέν μπορούμε νά χαροῦμε τῆς τόσας ἀνεύσεις, τῆς τόσας θαυμαστῆς ἐφευρέσεως ; ἡ ἀπάντησις δίδεται : μᾶς λείπει ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Ζωντανός Λυτρωτής, ὁ Ὅποιος μπορεῖ νά μεταβάλῃ τήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου καί νά τοῦ δώσῃ μέσα του τήν εἰρήνην, τή χαρὰ τήν ἀληθινή, καί τήν ἀγάπην, μέ τόν δραματισμὸ καί τήν βεβαιό-

τητα της αιωνίου ζωής. Αυτός μας λείπει, μας λείπει ένα Πρόσωπο. Όλη ή ιστορία όλαι αι μεγάλοι πρόοδοι είναι αποτελέσματα ενεργειών προσώπων τὰ ὅποια ἔρχονται καὶ ἡγοῦνται κατὰ τοὺς διαφόρους αἰῶνας στὴν ἱστορία. Αὐτὸ τὸ πρόσωπο μᾶς λείπει καὶ τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ὅτι, ὅπου τὸ Πρόσωπο αὐτὸ βρῆ τόπο μέσα σὲ μιὰ ἀνθρώπινη ὑπαρξὶ γιὰ νὰ μῆ καὶ νὰ καταλάβῃ καὶ νὰ ἐνεργήσῃ Αὐτὸς μέσου στὴ ζωὴ του, τότε τὸ πρόσωπο ἐκεῖνο μαρτυρεῖ καὶ πειραματίζεται ὅτι εὗρηκε τὸ νόημα τῆς ὑπάρξεως, εὗρηκε τὸν προσανατολισμὸ τὸν ἀληθινὸ καὶ ἔχει τὸ πλήρωμα καὶ τὴν ἱκανοποίησι στὴ ζωὴ. Ὅπου λείπει τὸ πρόσωπο αὐτὸ ὑπάρχει τὸ κενόν. Καὶ ἔτσι ὅπως θὰ δοῦμε ὑπάρχει φάρμακο τὸ ὅποιο προτείνεται, τὸ ὅποιο εἶναι σημαῖα ὀλοκλήρου εὐαγγελίου πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα, τοῦ καλεῖ τὸν ἄνθρωπο νὰ γυρίσῃ καὶ νὰ γνωρίσῃ τὸ πρόσωπο τοῦ Σωτῆρος του. Σὰς ἀνέφερα ἐκ τῶν προτέρων τὴν κατάληξι. Θέλω ὅμως νὰ φθάσωμε ἐκεῖ κατόπιν ἐρεύνης ὥστε νὰ μποροῦμε νὰ βεβαιώσωμε αὐτὰ μὲ πλήρη συναισθησὴ καὶ βεβαιότητα· ὄχι ἀπλῶς νὰ ἐπαναλάβωμε σάν πλάκες γραμμοφώνου μιὰ διατύπωσι ἡ ὅποια δὲν θὰ ἔχη καμμιά σημασία στὸ τέλος. Εἶναι ἀνάγκη λοιπὸν νὰ προσανατολισθοῦμε στὴν ὑπαρξὶ δηλαδὴ νὰ δοῦμε τὰ σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος καὶ νὰ καταλάβωμε ποῦ πρέπει νὰ κατευθύνωμε τὸ σκάφος γιὰ νὰ φθάσωμε στὸν προορισμὸ μας, ἄλλως ματαιοπονοῦμε καὶ ὀλόκληρες ζωές, κόποι καὶ ἐρευνες μένουσιν ἀκαρποφόρητες καὶ χαμένες.

Τὴν μέθοδο τῆς ἐρεύνης θὰ τὴν διατυπώσωμε σὲ μιὰ τριμερῆ διαφώτισι. Ὑπάρχουσιν δηλαδὴ τρεῖς πηγές ἀπὸ τίς ὅποιες θὰ πάρωμε φῶς. Τὸ φῶς αὐτὸ θὰ ἐνωθῇ καὶ οἱ τρεῖς αὐτὲς δέσμες, οἱ μεγάλες καὶ φωτεινὲς αὐτὲς δέσμες, θὰ μᾶς δώσουν τὴν τελειότητα τῆς βεβαιότητος περὶ τῆς ἀληθείας καὶ περὶ τοῦ ἀληθινοῦ προσανατολισμοῦ μας. Οἱ τρεῖς αὐτὲς πηγές φωτὸς εἶναι : 1ον Ἡ ἐπιστημονικὴ φιλοσοφία ἐπὶ τῆς μελέτης τῆς Φύσεως. 2ον Ἡ ἱστορικὴ μαρτυρία ἐκ τῆς μελέτης τῆς ἱστορίας καὶ 3ον ὁ ἀτομικὸς πειραματισμὸς. Αὐτὲς οἱ τρεῖς πηγές φωτὸς θὰ μᾶς φέρουν τὴν πλήρη βεβαιότητα, ὄχι πλέον ἀμφιβολία ἀλλὰ ὑπερβεβαιότητα ὅτι εὗρηκαμε τὴν ἀλήθειαν καὶ ὅτι βαδίζομε πάνω στὴν ἀλήθεια, ὅτι ἔχομεν προσανατολισμὸν ὀρθότατον καὶ ἀσφαλῆ. Μία-μία ἀπὸ τίς πηγές αὐτὲς θὰ τὴν ἀναπτύξωμε μὲ λίγα λόγια καὶ ἐπιφύλασσόμεθα νὰ ἐπανέλθωμε ἐκάστοτε, γιὰ νὰ δώσωμεν εὐρύτεραν εἰς πλάτος καὶ εἰς βάθος μελέτην ἐπὶ τῶν πηγῶν αὐτῶν.

Πρῶτον εἶπαμε ἐπιστημονικὴ φιλοσοφία ἐκ τῆς μελέτης τῆς ἐπιστημονικῆς τῆς φύσεως. Τί ἐννοῶ μὲ αὐτὸ ; Ἐννοῶ ἓνα συμπέρασμα

τὸ ὅποιον βγαίνει ἀπὸ τὴ μελέτη τῆς Φύσεως τὴν ἀντικειμενική, στὰν προσέξωμε, ἐρευνήσωμε καὶ ἐμβαθύνωμε ἀπροκατάληπτοι. Αὐτὸ ὀνομάζω ἐπιστημονικὴ φιλοσοφία ἐπὶ τῆς μελέτης τῆς φύσεως. Λοιπὸν ἡ ἐπιστήμη τῆς φύσεως σήμερα τί μᾶς δίνει; Μᾶς λέγει ὅτι ὄλα ἐδῶ στὴ φύσι (τὸν ἄνθρωπο τὸν ἀφήνω παρατηρητὴν καὶ θὰ ἀποτελέσῃ ἰδιαιτέρο κεφάλαιο) ὄλα ἐδῶ στὴ φύσι, ἐξαιρουμένου τοῦ ἀνθρώπου ξετυλίγονται διὰ μηχανισμῶν οἱ ὅποιοι ἔχουν τόσο βάθος σοφίας, τόσο βάθος ἐπιστήμης καὶ γνώσεως ἐσωτερικῆς ὥστε ἐπὶ χιλιάδες χρόνια ἐνθ' μελετᾶται ἡ Φύσις ἀπὸ τὰ μεγαλειότερα πνεύματα τῶν αἰώνων, αὐτὸ τὸ βάθος δὲν ἔχει ἀκόμη τελειώσει, δὲν ἔχει ἀκόμη βρεθῆ ὁ πυθμὴν του. Ἄλλη ὁμοῦ ἀλήθεια ἐξ Ἰσοῦ ἀναντίρρητος εἶναι ὅτι οἱ μηχανισμοὶ αὐτοί, οἱ ποικίλοι μηχανισμοὶ δὲν ἔχουν συνείδησι τοῦ τί κάνουν, δὲν ἐνεργοῦν συνειδητά. Π.χ. ἀπὸ ἓνα αὐγὸ στὸ ὅποιο κἀθεταὶ ἡ κλῶσσα 22 μέρες βγαίνει ἓνα κοτόπουλο, αὐτὸ τὸ κοτόπουλο ἰάν τὸ ἀνοίξῃ κανεὶς θὰ δῆ μέσα ἓναν ὄργανισμό, ἓνα πολυσύνθετο πολυποίκιλο συγκρότημα ἀπὸ ὄργανα, ἐγκέφαλο, αἷμα, νεῦρα, σπλάγχνα τὰ ὅποια δείχνουν ἐξοχὸν καὶ ὑπεράτην σοφίαν. Θὰ ρωτήσω τὴν κότα «ἐσὺ τόκανες κότα ἔτσι τὸ κοτόπουλο;» Θὰ μοῦ πῆ «δὲν ξέρω τίποτα, δὲν ἔχω ἰδέα». Πᾶω στὸν κόκορα καὶ τὸν ρωτᾶω «δὲν μοῦ λές, ἐσὺ τόκαμες τὸ κοτόπουλο αὐτὸ τόσο ὄρατο;» «Δὲν ἔχω ἰδέα» μοῦ ἀπαντᾶει. Ρωτᾶω τὸ κοτόπουλο «ἐσὺ ἔγινες τέτοιο;» «Δὲν ἔχω ἰδέα» μοῦ λέει. Αὐτὸ τὸ βρίσκω σὲ ὄλα τὰ σπέρματα καὶ σὲ ὄλους τοὺς σπόρους τοῦ φυτικοῦ καὶ τοῦ ζωικοῦ βασιλείου, ὅτι ξετυλίγονται ἀσυνειδήτως καὶ παράγεται ἓνα προτὸν μεγάλης σοφίας καὶ βάθους καὶ νοήματος, χωρὶς αὐτὸ νάχη συνείδησι τοῦ τί εἶναι. Ἔτσι ἀνακαλύπτω ὅτι ἡ Φύσις στὴ λειτουργία τῆς μοιάζει σὰν ἓνα ξυπνητήρι τὸ ὅποιο στὴν ὄρισμένη ὄρα χτυπάει χωρὶς νά ἔχη συνείδησι τοῦ τί κάνει ἢ μᾶλλον μοιάζει μὲ μίαν τεραστίαν πλάκα γραμμοφώνου ἢ ὅποια μεταδίδει ἓνα περιεχόμενο γεμάτο ἀπὸ σοφία, γεμάτο ἀπὸ ἄρμονία ἢ τραγοῦδι, χωρὶς ἡ πλάκα νά ἔχη συνείδησι τοῦ τί λέει καὶ τοῦ τί κάνει· ἡ πλάκα μᾶς διώχνει ἐξω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τῆς, νά βροθμε τὴν αἰτία ἢ ὅποια ἀπετύπωσε σ' αὐτὴν τὸ ὄρατο περιεχόμενο τῆς ὁμιλίας ἢ τοῦ τραγουδιοῦ. Ἔτσι ὄλα αὐτὰ τὰ καθέκαστα στοιχεῖα τῆς Φύσεως μᾶς διώχνουν ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν τους, νά ζητήσωμε ἐξω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τους τὴν αἰτία ἢ ὅποια τὰ ἐρρύθμισε, τὰ ἀπετύπωσε καὶ τὰ ἐπεμελήθη, δηλαδὴ ἡ Φύσις στὸ σύνολόν τῆς μᾶς διώχνει ἐξω τοῦ ἑαυτοῦ τῆς νά ζητήσωμε τὴν αἰτία ἢ ὅποια τὴν ἀπετύπωσε, τὴν συγκρατεῖ καὶ τὴν διατηρεῖ. Ἡ Φύσις μᾶς διώχνει καὶ μᾶς ὀδηγεῖ στὸν ἐξωκόσμιο Θεό· ἔτσι ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὁμιλώντας περὶ

Θεοῦ μᾶς λέγει ὅτι ἐν τῇ Φύσει φαίνονται αἱ ἀόρατοι αὐτοῦ τελειότητες, «τὰ ἀόρατα αὐτοῦ ἀπὸ κτίσεως κόσμου τοῖς ποιήμασι νοούμενα καθορᾶται ἢ τε ἀίδιος αὐτοῦ δύναμις καὶ θεϊότης». Τὸ ὅτι ἡ Φύσις διώχνει ἀπὸ τὸν ἑαυτό της καὶ ὁδηγεῖ πρὸς τὸν Θεὸν τὸ ἐβεβαίωσαν καὶ τὸ διεκήρυξαν τὰ μεγαλεύτερα πνεύματα διὰ μέσου τῶν αἰώνων. «Τὸ σύμπαν, λέει ὁ Haller, εἶναι ἡ πραγματοποίησις μιᾶς συλλήψεως, ἀπὸ πηγῆ ἔξω τοῦ κόσμου καὶ εἶναι χαμένη ἡ ζωὴ ἐκείνη ποῦ περνάει χωρὶς νὰ λάβῃ συνείδησιν τοῦ τεραστίου τούτου γεγονότος ἢ τοῦ μεγίστου τούτου ὄντος». Ὁ διαπρεπὴς μηχανικὸς καὶ ὑδρογράφος E. Fiehol, μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν γράφει τὰ ἑξῆς : «Ὁ ἐπιστήμων ὁ ὁποῖος προσπαθεῖ εἰλικρινῶς νὰ ἀνέλθῃ τῇ ἄλυσιν τῶν αἰτίων, σταματᾷ ὅταν ἡ ἀγνοία αὐτοῦ τὸν εἰδοποιήσῃ ὅτι εἰσέρχεται εἰς τὴν γαλήνιον σφαῖραν ἐνθα ἡ ἀγνοτέρα μορφή τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως διὰ πᾶσαν εὐαίσθητον ψυχὴν εἶναι ἡ προσευχὴ».

Καὶ ὁ Ἄγγλος φυσικὸς Thomson βεβαιώνει σταθερῶς λέγων ὅτι ἡ ὑπαρξίς τοῦ Θεοῦ βασίζεται ἐπὶ πίστεως ἐπιστημονικῆς. Ὁ Βάκων ὀνομάζει τὴν πίστιν εἰς τὸν Θεὸν «*fides aeterna scientiarum*» ἄρωμα τῶν ἐπιστημῶν ἢ πίστις εἰς τὸν Θεόν, δηλαδὴ ἐπιστήμη ποῦ δὲν πιστεύει εἰς τὸν Θεὸν βρωμάει, εἶναι σαπίλα, εἶναι ἀποσύνθεσις. Καὶ ὁ Novalis πάλι ἔλεγε ὅτι ἡ Φύσις εἶναι ἓνα ἐκμαγεῖο τῶν θείων σκέψεων καὶ συλλήψεων.

Ἡ δευτέρα πηγὴ μετὰ τὴν ἐπιστημονικὴν Φιλοσοφίαν εἶναι ἡ ἱστορικὴ μαρτυρία. Ἡ ἱστορικὴ μαρτυρία εἶναι μία φωνὴ καὶ ἓνα ἄγγελμα, τὸ ὁποῖον διασχίζει τὴν ἱστορίαν διὰ μέσου τῶν αἰώνων πρὸ 2.000 ἐτῶν καὶ τὸ ὁποῖον ἄγγελμα λέγει ὅτι Αὐτὸς ὁ Θεὸς τὸν ὁποῖον διεΐδατε καὶ τὸν ὁποῖον διαβλέπομεν διὰ τῆς Φύσεως, Αὐτὸς ὁ Θεὸς ἐμπήκε μέσα στὴν ἀνθρωπότητα, ἐμπήκε μέσα στὴν ἀνθρώπινη ζωὴ καὶ ἔδωσε ἀποκάλυψη ἑαυτοῦ ἐν τῷ Προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ τοῦ ἀπὸ Ναζαρέτ, καὶ μᾶς φέρνει τὸ ἄγγελμα τῆς ἱστορικῆς μαρτυρίας μᾶς φέρνει μπροστὰ στὴ φυσιογνωμίαν τοῦ Ἰησοῦ τοῦ ἀπὸ Ναζαρέτ. Ὅταν ἀτενίζομε τὸν Ἰησοῦν τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ ζητοῦμε ἀπὸ Αὐτὸν νὰ μᾶς δείξῃ τί ξεχωριστὸ κατέχει ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ Αὐτὸς μᾶς λέγει : «Ἴδού ὁ φάκελλος τῶν διαπιστευτηρίων μου, ἐξελέξατέ τα, ἐξετάσατέ τα, καὶ κατόπιν ἐλάτε νὰ κουβεντιάσωμε» καὶ μᾶς δίνει τὸν φάκελλον τῶν διαπιστευτηρίων Του τὰ ὁποῖαμποροῦν νὰ συνοψισθοῦν στὰ ἑξῆς :

1ον Ἡ μοναδικὴ διδασκαλίαν Του περὶ Θεοῦ καὶ περὶ ἀνθρώπου. Κανένας ἄλλος στὸν κόσμον δὲν μίλησε σὰν κι' Αὐτὸν, περὶ Θεοῦ καὶ

περί ανθρώπου. Όταν έλθη ή ώρα σὺν Θεῷ θὰ ἀναλύσωμε ἀτὰ τὰ διαπιστευτήρια ἕνα πρὸς ἕνα.

2ον Ἡ ἀπολύτως ἀσπιλη καὶ ἁγία ζωὴ Του.

3ον Τὰ ὑπερφυσικὰ σημεῖα καὶ τέρατα τὰ ὁποῖα ἐν τῇ ζωῇ Του ἔγιναν διὰ τῆς διαταγῆς Του ἢ διὰ τῆς ἐνεργείας Του, διὰ τὰ ὁποῖα ἔλεγε ὅτι εἶναι ἀπὸ τὸν Πατέρα ποὺ Τὸν ἔστειλε γιὰ νὰ γίνῃ πιστευτὸς ὅτι λέγει τὴν ἀλήθειαν ὅτι τὸν ἔστειλε Ἐκεῖνος.

4ον Τὰ ὑπερφυσικὰ γεγονότα ποὺ συνώδευσαν τὸν θάνατόν Του δηλ. ἡ ὀλικὴ ἐκλειψις τοῦ ἡλίου, ἐν ὥρᾳ πανσελήνου, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀστρονομικῶς εἶναι ἀδύνατον νὰ συμβῆ, καὶ ὁ μέγας σεισμός.

5ον Ἡ ἀνάστασις Του ἐκ τῶν νεκρῶν, γιὰ τὴν ὁποῖαν μὲ ἀξίωσε ὁ Θεὸς καὶ ἔγραψε 100 σελίδες γιὰ τὸ μοντέρνο πνεῦμα μὲ ὄλες τὶς ἀντιρρήσεις καὶ μὲ ὄλες τὶς ἀπαντήσεις, ὥστε ὁποῖος θέλει νὰ μορῆ νὰ μορφώσῃ καὶ αὐτὸς τὴν βεβαιότητα ὅπως τὴν ἔχω μορφώσει κι' ἐγὼ ὅτι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ τῶν νεκρῶν, ἡ σωματικὴ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἐκ τῶν νεκρῶν εἶναι τὸ μᾶλλον ἀξιόπιστον γεγονός τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας.

6ον Ἡ ἔκχυσις τοῦ Ἁγ. Πνεύματος κατὰ τὴν Πεντηκοστὴν διὰ τοῦ ὁποῖου Πνεύματος οἱ ἅλεις ἐκεῖνοι ἀμόρφωτοι τῆς Γαλιλαίας μετεβλήθησαν σὲ πανσόφους κήρυκας καὶ

7ον Αἱ Προφητεῖαι περὶ τοῦ Προσώπου τοῦ Χριστοῦ καὶ περὶ τοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Θεὸς προτοῦ ἔλθῃ ὁ Χριστὸς ἠγείρε ὀλόκληρο λαὸ ὡς προετοιμασίαν γιὰ τὴν ἔλευσιν εἰς τὸν κόσμον τοῦ Μεγάλου αὐτοῦ προσώπου, ἔγραψε τὴν ἱστορία του καὶ οἱ προφητεῖες μᾶς λέγουν πότε ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ, ποῦ ἐπρόκειτο νὰ δράσῃ, ἀπὸ ποιὸν θὰ ἐγεννᾶτο, πῶς θὰ ἐσταυράνεται, πῶς θὰ ἀνίστατο ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ μᾶς παρουσιάζουν αἱ προφητεῖαι ὅπως λέγει ὁ Πασκάλ ἕνα ζωντανὸ θαῦμα τὸ ὁποῖον ξετυλίγεται μπροστὰ μας. Ὅποια ὥρα θέλομε πέρνομε ἀπὸ τὴ μιά μεριά τὰ Εὐαγγέλια, ἀπὸ τὴν ἄλλη τὶς διακηρύξεις ποὺ εἶχε δώσει ὁ Θεὸς αἰῶνες προητέρα μὲ ὄλες τὶς λεπτομέρειες καὶ βλέπομε τὸ ζωντανὸ καὶ ἀπτό θαῦμα. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς λέγω μᾶς δίνει τὰ διαπιστευτήριά του. Οὔτε ὁ Βούδας, οὔτε ὁ Κομφούκιος, οὔτε ὁ Ζωροάστρης, οὔτε κανένας ἄλλος ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἠθικολόγους καὶ φιλοσόφους εἶχαν προφητεῖες περὶ αὐτῶν, οὔτε καμμιά προπαρασκευὴ. Μόνον ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀπὸ Ναζαρέτ εἶναι Ἐκεῖνος ὁ Ὅποιος εἶχε ὑπὲρ αὐτοῦ ὄλα τὰ ντοκουμέντα ποὺ ἐχρειάζοντο γιὰ νὰ γίνῃ πιστευτὸς ἀπὸ κάθε πνεῦμα ἀπροκατάληπτο καὶ ἐρευνητικὸ, γιὰ νὰ φέρῃ μέσα στὴν ψυχὴ καὶ στὸ πνεῦ-

μα τῶν ἀνθρώπων ἐκεῖνο πού κανένας ἄλλος δὲν μπορεῖ νὰ δώσει στὸν κόσμο, ἐκεῖνο πού καμμιά προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ δώσει, ἐκεῖνο τὸ θαῦμα πού λέγεται ἀναγέννησις.

Ἄλλα τὰ πνεύματα τὰ ἀγνά καὶ ἀπροκατάληπτα μετὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ διαπιστευτήρια ἀντελήφθησαν τὴν προσωπικότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν ἐχαιρέτησαν καὶ ἐγονάτισαν καὶ τὴν ἐλάτρευσαν. Ὁ διάσημος Huber γράφει σχετικῶς μὲ τὴν προσωπικότητα τοῦ Χριστοῦ: «Μένω ἀφωνος μπροστὰ στὸν Χριστόν, σὰν μπροστὰ σ' ἓνα αἰνίγμα ἐνώπιον τοῦ Ὁποίου ὀλόκληρος ἡ φιλοσοφία καὶ ἡ ἱστορικὴ μου κριτικὴ σιωπᾶ δὲν ἤξεύρω πῶς νὰ ὀνομάσω αὐτὸ τὸ ὄν πού ὀλόκληρη ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος δὲν μοῦ δίνει τὸ ἀνάλογόν του· διαπιστώνω ὅμως ὅτι ὀλόκληρη ἡ πρὸ Αὐτοῦ καὶ κατόπιν Αὐτοῦ ἱστορία εὑρίσκει τὸ κέντρον τῆς καὶ τὴν ἐξήγησίν τῆς ἐν τῷ Προσώπῳ Του. Ὅλη ἡ διαγωγή Του, αἱ πράξεις Του, τὰ λόγια Του φέρουν χαρακτῆρα ὑπερφυσικόν καὶ εἶναι ἀπολύτως ἀνεξήγητοι μὲ ἀνθρωπίνους ἀναλογίας καὶ μὲ ἀνθρώπινα μέσα». Ὁ Ἰησοῦς. Ἡ ἱστορικὴ μαρτυρία μᾶς ὁδηγεῖ πρὸς Αὐτόν, τὸ ἄγγελμά Του ἀπευθύνεται εἰς ὅλα τὰ ἔθνη καὶ τοὺς λαοὺς καὶ τοὺς λέει: «Ἐλάτε σὲ μένα διότι ἐγὼ ἦρθα γιὰ σᾶς· ἐλάτε σὲ μένα ὅλοι οἱ κουρασμένοι, ὅλοι οἱ φορτωμένοι καὶ ἐγὼ θὰ σᾶς ἀναπαύσω· ἐλάτε νὰ σᾶς δώσω τὴν ἀλήθεια, διότι ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀλήθεια· ἐλάτε νὰ σᾶς δώσω τὴ σοφία διότι ἐγὼ εἶμαι ἡ σοφία». Ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Χριστοῦ μαθαίνομε ὅλα τὰ θεμελιώδη τὰ ὅποια μᾶς χρειάζονται γιὰ νὰ κατατοπιστοῦμε πλήρως μέσα στὸ μυστήριον τῆς ὑπάρξεως.

Ἄλλὰ εἶναι ἀκόμη ἄλλη μία πηγὴ, εἶναι ἡ πηγὴ πού ὀνομάζεται Ἄτομικὸς Πειραματισμὸς.

Τὶ σημαίνει ἀτομικὸς πειραματισμὸς; Σημαίνει τὴν πείρα καὶ τὸ βίωμα πού ἀποκτᾶ κάθε ἄτομον πού πηγαίνει στὸν Χριστόν ὑπὸ τοὺς δρους πού Αὐτὸς θέλει· δηλαδὴ νὰ ἀνοίξῃ τὴν καρδιά του σ' Αὐτόν καὶ νὰ Τὸν δεχθῇ Σωτήρα τέλειον, προσφορὰν καὶ δῶρον τοῦ Θεοῦ. Οἱ καρδιὲς ἐκεῖνες, δηλαδὴ οἱ ὅποιοι πᾶνε στὸν Χριστόν μὲ τὴν πείρα τοῦ παρελθόντος ὅτι εἶναι ἤδη ἀποτυχίες, ὅτι οἱ δικές τους προσπάθειες, ἡ δική τους σοφία δὲν κατάρθωσε νὰ κἀνῃ τίποτα μόνιμο καὶ τίποτα τὸ ἀληθινὸ καὶ οὐσιαστικὸ ἀλλὰ ζοῦσαν μιὰ ζωὴ ersatz. Καὶ τώρα ἐρχεται ὁ Χριστὸς ὁ ὅποιος τοὺς λέει: «ἔλα ἔδω, δός μου τὴν καρδιά σου καὶ ἐγὼ θὰ σὲ διευθύνω» ἀφῆσέ με νὰ σὲ διευθύνω ἐγὼ, ἀφῆσε με νὰ σὲ γεμίσω, νὰ σὲ ξεχειλίσω, νὰ σὲ πλουτίσω, νὰ σοῦ δώσω ὅ,τι σοῦ λείπει· ἐσὺ ἀκολούθει με, κύτταζε ἐμένα, βάδιζε στὰ βήματά μου».

Αὐτὴ ἡ μεταβολὴ λέγω ἐρχεται μέσα στὸ ἄτομον, ὅταν πρα-

γματικά δοθή εις τόν Χριστόν και άποδοκιμάζοντας τό παρελθόν του, τό άμαρτωλό και έπαναστατικό κατά του Θεου, δεχθή τή Χάρι, τήν Λύτρωσι και τόν έξιλασμό τόν όποιον προσφέρει ό Χριστός. Αυτή ή πείρα λέγω, είναι κάτι τό όποιον καμμιά Άκαδημία και κανένα Πανεπιστήμιον εις τόν κόσμο με τήν τελειότερη μόρφωσι πού θά μπορούσε νά δώση δέν είναι σέ θέσι νά προσφέρει στον άνθρωπο. Κανένας δέν μπορεί νά πάρη μιá καρδιά ξεπεσμένη, μιá καρδιά υπό τό βάρος των παθών και νά τήν μεταβάλλη, νά τής φυτέψη μέσα της μιá καινούργια ζωή πού νά έχη τήν ικανότητα νά μεγαλώνη, νά αύξάνη και νά παρουσιάζη τό θαύμα εκείνο πού λέγεται αναγέννησις, καινούργια γέννησις. Αυτό μπορεί νά τό κάνη μόνον ό Χριστός. Αυτός μόνον είναι ό καθηγητής, ό Όποιος μπορεί νά αλλάξη τις καρδιές των ανθρώπων. Οι έπιστημες των ανθρώπων, ή μόρφωσις των Πανεπιστημίων και Άκαδημιών μονάχα στη διάνοια μπορούν νά επιδράσουν, αλλά νά έλευθερώσουν τήν θέλησι από τήν άμαρτία, νά τήν έλευθερώσουν από τά πάθη, νά τής δώσουν μιá άλλη χαρά, μιá άλλη ειρήνη και τήν βεβαιότητα της αιώνιου ζωής, αυτό ποτέ δέν μπορούν νά τό κάνουν. Σήμερα στον αιώνα μας έχομε μόρφωσι διανοητική υπερθαύμαστη, αλλά από τήν άλλη μεριά έχομε τήν καρδιά άφηνιασμένη και συναντάται αυτή ή αντίφασις. Άπό τή μιá μεριά έχομε τόση πρόοδο στη διάνοια και από τήν άλλη τόση κατάπτωσι στη θέλησι, ή καρδιά μας έχει άγριέψει. Τοδο συμβαίνει διότι ή σημερινή μόρφωσις του κόσμου είναι μονόπλευρος, έλησημονήθηκε και παραμελήθηκε ή καρδιά, διότι οι άνθρωποι δέν άνεγνώρισαν τόν καθηγητή, τόν μόνο καθηγητή και Σωτήρα, ό Όποιος μπορεί νά αλλάξη τήν καρδιά διά του Άγ. Πνεύματος με δυνάμεις πού έρχονται έξω από τόν άνθρωπον, έρχονται από τήν πηγή της ζωής, πού είναι Αυτός ό Ζών και Άληθινός. Όλος ό πολιτισμός μας είναι μονόπλευρος και ό άνθρωπος μένει στο βάθος ζούγκλα και αυτό ανακαλύπτεται όταν του δοθή ή εύκαιρία, όποτε αφήνει τό ψευτόχρισμα του ψευτοπολιτισμού και αρχίζει τό ένστικτο τό ξεπεσμένο νά ενεργή και νά εκδηλώνεται. Τέτοιες εκδηλώσεις είδαμε όλοι μας τήν έποχή της κατοχής: είδαμε πώς είναι τό ψεύτικο έπίχρισμα και πώς είναι ή άληθινή αναγέννησις του Χριστού.

Τό ζήτημα του άτομικού πειραματισμού μαζί με τήν ιστορική μαρτυρία του Χριστού με τά διαπιστευτήριά Του και μαζί με τήν έπιστημονική φιλοσοφία επί της Φύσεως είναι τρεις φωτεινές δέσμες οι όποιες μαζί, στο άκουσμα και στο σύνολο τους, δημιουργούν όχι άπλως μιá πιθανότητα, ένα ίσως, αλλά μιá βεβαιότητα άπολύτου κύρους και άπο-

λότου δυνάμεως. Τό ζήτημα τοῦ ἀτομικοῦ πειραματισμοῦ ἔχει μελετηθῆ εἰδικῶς ἀπό ἀνθρώπους ποῦ παρηκολούθησαν ἀγρίους ἀλλά καί ἀπό ἄλλους ποῦ παρηκολούθησαν ἀγρίους τοῦ 20οῦ αἰῶνος ἐν μέσῃ Εὐρώπῃ· καί βλέπομε τήν μεταβολή ποῦ ἔχει γίνει μέσα τους· αὐτό τό ὁμολογοῦν ὄχι μόνον αὐτοί οἱ ἴδιοι οἱ ἀναγεννηθέντες ἀλλά τό ὁμολογοῦν καί ὅλοι οἱ γύρω τους γνωστοί καί φίλοι ποῦ βλέπουν τήν ριζικήν ἀλλαγὴ καί μεταβολή.

Ὁ Χριστός γιά μένα, ἔλεγε ἓνας Ἰνδός χριστιανός, σημαίνει πρῶτον νίκη, δεύτερον νίκη, τρίτον νίκη. Νίκην κατά τῆς ἁμαρτίας καί τῶν παθῶν μου, νίκην κατά τοῦ ἐγῶ, νίκην κατά τῶν δεινῶν τῆς ζωῆς. Στήν πιό ἀκατάλληλη στιγμή ὁ Ἰησοῦς εἶπε : «ἐν τῷ κόσμῳ θά ἔχετε θλίψεις ἀλλά θάρρος ἐγῶ ἐνίκησα τόν κόσμον» καί μαζί μέ Μένα θά νικήσετε καί σεῖς.

Αὐτό εἶναι τό γνήσιο θάρρος, θάρρος ποῦ ἀντιμετωπίζει ὅλας τὰς πραγματικότητας τῆς ζωῆς, καλές ἢ κακές, ἀδιαφόρως· ἀφήνει τοὺς ἀνθρώπους νά ἐκφράζουν τίς δυσμενέστερες κρίσεις τους καί ὕστερα ἀέναντι ὅλων αὐτῶν ξεσπάει σέ γέλιο, γέλιο εὐθυμο, μεγαλοπρεπές, νικηφόρο· ἓνα χορὸ ἀπό ἀλληλοῦτα ἐν μέσῳ τῶν ἀνιάρων περιστάσεων καί συνθηκῶν τῆς ζωῆς.

Ὁ Χριστιανός δέν εἶναι ἀναίσθητος ἀλλά εἶναι νικητής διὰ τοῦ Χριστοῦ, δέν ἀρνεῖται τήν πραγματικότητα ἀλλά γίνεται ἀνώτερος ἀπό αὐτήν, καθῶς τό λουλοῦδι μέσα σέ ἓνα περιβάλλον λασπῶδες καί ἀκάθαρτον ἔχει τή δύναμη νά νικᾷ καί νά μεταμορφῶνῃ τό ὕλικό ποῦ τοῦ προσφέρει τό περιβάλλον ὥστε νά κατασκευάζῃ τό ὄραιότατο καί εὐῶδες κρῖνο· ἔτσι καί ὁ χριστιανός ἐν μέσῳ οἰωνδήποτε περιστάσεων δέν ἀφομοιοῦται ἀλλά καρποῦται νικηφόρως. Αὐτό μᾶς λείπει σήμερα· ἀλλά αὐτό ποῦ μᾶς λείπει εἶναι τόσο μεγάλο ὥστε ὅσο καί ἂν εἶναι ἡ διανοητική μὀρφωσις καί ὁ μηχανικός μας πολιτισμός σπουδαῖος καί θαυμαστός τό ἀποτέλεσμα εἶναι μηδέν γιατί δέν φθάνει στό κέντρο βάρους τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητας, τό ὅποῖον εἶναι ἡ καρδιά δηλαδή ἡ θέλησις.

Ἰσοῦ μέ λίγα λόγια τό πλάνο τῆς ἐρεῦνης μας ποῦ θά κάνωμε. Θά πάρωμε τή μελέτη τῆς Φύσεως καί στίς λεπτομέρειες θά δοῦμε ὅτι μᾶς διόχνει ἔξω ἀπό τόν ἑαυτό της, θά πάρωμε τὰ διαπιστευτήρια τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἓνα πρὸς ἓνα, θά τὰ ἐλέγξωμε, θά ἐμβαθύνωμε σ' αὐτά, θά τὰ ἀναλύσωμε καί θά δοῦμε ὅσα εἶναι ἀναντίρρητα, ἐγκυρα, αὐθεντικά καί θά δοῦμε κατόπιν τό ἀποτέλεσμα μέσα μας ὅταν ἡ καρδιά ἀνοίξῃ νά Τόν δεχθῇ καί θά δοῦμε ὅτι πράγματι εὐρήκαμε τήν ἀλήθεια.

Στεκόμεθα όχι σέ σάπια σανίδα, αλλά άπάνω σέ βράχο άκλόνητο. Θα συγκρίνωμε τήν κατάστασί μας μέ τήν προηγούμενη και θα βλέπομε ότι έχομε γίνει άλλοι άνθρωποι.

Όπως μία νερατζιά ή όποία κάνει ζυνό καρπό, τήν περιποιείσαι για νά κάνη γλυκό πορτοκάλι αλλά τήν περιποιείσαι μέ μία μέθοδο πού είναι χαμένη και άστεία δηλαδή τής βάζεις κοπριά, τήν κλαδεύεις, τήν ραντίζεις νομίζοντας ότι θα καταβάση ένα γλυκό πορτοκάλι, και όταν κάνει καρπό και τόν βλέπεις μεγάλο, έμφανίσιμο, κόβεις και άνοίγεις για νά τόν δοκιμάσης αλλά τόν βρίσκεις ζυνό και τότε βλέπεις πώς όλοι σου οι κόποι πήγαν χαμένοι.

Ένθ ή άλλη μέθοδος ή άποτελεσματική είναι διάφορος· πρέπει νά πάρης από μία άλλη γλυκεία πορτοκαλλιά· θα πάρης ένα μάτι θα άνοίξης τόν κορμό τής νερατζιάς και θα τό κολλήσης άπάνω δένοντας το για νά παραμένη εκεί έπ' άρκετόν. Σε λίγο χρόνο θα βγή από κει μέσα ένας κλώνος πού θα φέρη για καρπό ένα γλυκύτατο πορτοκάλι πού θα τό φάς και θα εύφρανθής. Είναι ή μέθοδος τής μεταβολής διά φύσεως έξωθεν, δι' έγκεντρισμοϋ.

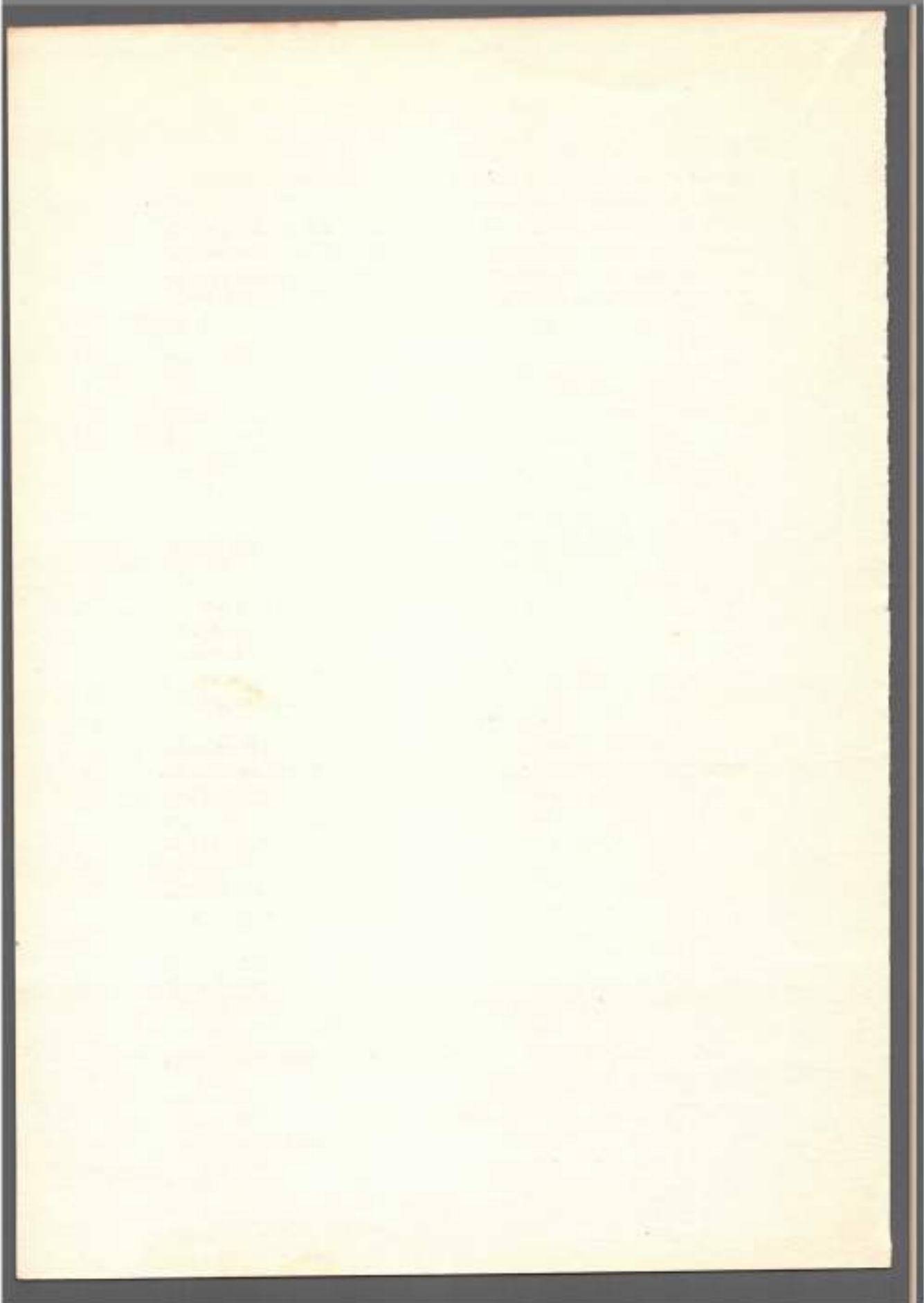
Ό Χριστός είναι κείνο τό μόλι, τό όποίον έστειλε ο Θεός εις τόν κόσμο· έμεις είμαστε, ο καθ' ένας από έμας είναι, ή άγρια νερατζιά. Ό πολιτισμός μας ο διανοητικός, ο μηχανικός είναι σαν εκείνον τόν άνόητο πού έρριχνε λίπασμα, ψαλίδευε, έρράντιζε τήν ζυνή νερατζιά για νά κάνη γλυκό πορτοκάλλι, αλλά ματαιώς έκοπίαζε. Και τό εθαγγέλιον τοϋ Χριστοϋ, ή σωτηρία τοϋ Χριστοϋ είναι ή πίστις εις τόν Χριστόν ή όποία είναι ή μόνη άποτελεσματική μέθοδος.

Ποιά είναι λοιπόν ή τελευταία λέξι τοϋ προσανατολισμοϋ μας; Είναι ή έξής: Ήρθαμε στόν κόσμον αυτόν, για νά γνωρίσωμε τόν Θεόν, νά αγαπήσωμε Αυτόν, νά πραγματοποιήσωμε τήν Βουλή Του, τήν θέλησή Του και κατόπιν νά μάς πάρη μαζί Του στήν μεγάλη και αιωνία βασιλεία, νά ζήσωμε πρό τής παρουσίας Του τήν άτέλειωτη ζωή, τή δοξασμένη. Αυτό είναι τό άληθινό νόημα τής ζωής και τό νόημα τοϋ ανθρώπου.

Αυτά, ένθ θα μπορούσε κανείς νά πη ότι είναι παραμύθια, όταν μελετήση τά πράγματα και έρευνήση τάς πηγάς τοϋ Φωτός πού μάς παρέχει και καταλήξη εις τήν άποκάλυψιν αυτήν, δέν θα μπορέση ποτέ νά πη πώς είναι παραμύθια· όχι μόνον δέν θα είπη κάτι, τέτοιο αλλά άπειναντίας θα χάρηται και θα δοξάζη τόν Θεόν, διότι θα μπορή μέ δλη

του τήν καρδιά νά τὸ βεβαιώσῃ καί νά φωνάξῃ ἕνα ἀλληλοῦια γιά
μιὰ τέτοια ἀλήθεια καί μιὰ τέτοια σωτηρία.

Ὁ Θεὸς νά δώσῃ αὐτὲς οἱ ἀλήθειες στὴ σειρά πού θά κάνωμε ν' ἀ-
φήσουνε μέσα μας ἐκεῖνο πού χρειάζεται ν' ἀφήσουν, ὥστε τελειώνοντας
ὁ καθένας μας νά μπορῇ νά πῇ· «Εὗρηκα, εὗρηκα, εὗρηκα τὸ φῶς, εὗ-
ρηκα τὴν ἀλήθεια, εὗρηκα τὸν Χριστόν».

3.

ΟΜΙΛΙΑ ΜΕΤΑΛΛΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

ΠΑΤΕΡΑ ΜΑΣ, ΠΟΛΥ Σ' ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ,
ὁ Θεέ μας. Πολύ Σ' ευχαριστοῦμε. Ναί, εἶσαι ἀληθινός καί ζωντανός. Ναί, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Μονογενής, ὁ Ἰσόθεος, ποῦ ἦλθες ἐδῶ κάτω στή γῆ, γιά νά σώσης τόν ἄνθρωπο, γιά νά πάρης ἀπάνω Σου τήν κρίση τῶν ἁμαρτιῶν μας. Ὁ Δίκαιος ὑπέρ τῶν ἀδίκων. Ὁ Ἅγιος ὑπέρ τῶν ἁμαρτωλῶν. Ὁ μέγας ἥρωας τῆς σωτηρίας μας. Ἄς εἶναι δοξασμένο τό ὄνομά Σου.

Παρακαλοῦμε νά ἀνοίξουν οἱ οὐρανοί οἱ πνευματικοί καί νά ῥθουν βροχές ἐνεργειῶν Ἁγίου Πνεύματος μέσα μας. Ἡ ὄρα αὐτή νά εἶναι ὄρα Θεοῦ καί ὄχι ὄρα ἀνθρώπου, ὄρα Πνεύματος Ἁγίου καί ὄχι ὄρα σαρκός. Νά μιλήσης Ἐσέ, Κύριε, μέ τις καρδιές μας γιά τήν ἀγάπη Σου πρὸς τόν καθένα ἀπό μᾶς. Νά εὐλογήσης, νά δώσης τήν Εἰρήνη τῆς Χάριτος καί τοῦ Ἑλέους Σου.

Ἄν βρίσκονται ἐδῶ ψυχές βαρεμένες, νά φύγουν ἀνακουφισμένες μέ τή δύναμη τοῦ σταυροῦ Σου καί μέ τή λύτρωση τῆ δικῆ Σου. Καί νά δοθοῦμε σέ Σένα. Νά σέ βάλωμε κεφάλι, γιάτί Σοῦ ἀξίζει.

Ναί, Κύριε! Εἶσαι ὁ Μοναδικός, διότι Εἶσαι ὁ τέλειος. Δοξασμένο τό ὄνομά Σου. Περιμένομε τήν ἐπίσκεψή Σου μέ τὰ πνεύματά μας. Δοξασμένο τό ὄνομά Σου. Ἀμήν.

Αἱ προφητεῖαι περί τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἀπό τὰ μεγαλύτερα καί πει-

στικώτερα διαπιστευτήρια, τὰ ὅποια ἔχει μαζί Του σ' αὐτὸν τὸν κόσμο νὰ ἐπιδείξη. Οἱ περισσότεροὶ ἀπὸ σᾶς καλὰ θυμώσαστε, πῶς τὰ ἔχουμε ταξινομήσει τὰ διαπιστευτήρια αὐτὰ τοῦ Χριστοῦ, σὲ ἑπτὰ διαπιστευτήρια, τὰ ὅποια εἶναι στὴ διάθεση καθενὸς νὰ τὰ ἐλέγξη.

Καὶ κάθε Παρασκευή, ἐπὶ χρόνια τώρα, μελετᾶμε καὶ ἐντροφᾶμε μέσα σ' αὐτά. Καὶ ἡ βεβαιότης, ὅσο αὐξάνεται, ὅσο φωτίζεται, τόσο ἐμβαθύνουμε μέσα στὴ σφαῖρα τοῦ μεγαλείου τοῦ Θεοῦ.

Τὰ διαπιστευτήρια. Κανένας δὲν ἔχει τὰ διαπιστευτήρια αὐτά. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι μοναδική προσωπικότης, μέσα στὴν ἱστορία τοῦ κόσμου. Καὶ εἶναι μοναδική, διότι ἦλθε ἀπὸ πάνω, ἀπὸ τὸν κόσμο τοῦ Πατέρα καὶ ἦρθε στὸν κόσμο μας. Ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶναι ἓνα προϊόν τοῦ σπέρματος τοῦ Ἀδάμ, ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω. Ὅχι. Εἶναι ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω. Στὴ μεγάλη ἐκείνη κραυγὴ τοῦ προφήτου «εἶθε νὰ ἐσχίζες τοὺς οὐρανοὺς νὰ κατέβαινες», ἔδωκε ἀπάντηση ὁ Θεὸς καὶ ἡ ἀπάντησις αὐτὴ εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Λέγω τὰ διαπιστευτήρια. Κάθε διαπιστευτήριο εἶναι ἓνας μεγάλος τόμος διδασκαλίας καὶ φωτός.

1ον. Ἡ μοναδικὴ διδασκαλία Του, περὶ Θεοῦ καὶ περὶ ἀνθρώπων.

2ον. Ἡ μοναδικὴ τοῦ ζωῆ ἀγιότητος καὶ ἀσπίλου διαγωγῆς Του.

3ον. Τὰ σημεῖα καὶ τέρατα τὰ ὅποια Αὐτὸς ἔδωκε στὴ ζωὴ Του, ἐπὶ τρισήμισυ χρόνια ἐπραγματοποίησε, στὰ μάτια ἐχθρῶν καὶ φίλων.

4ον. Τὰ ὑπερφυσικὰ γεγονότα κατὰ τὴν σταύρωσή Του, τὰ ὅποια μᾶς ἀναφέρει ἐνυπογράφως ὁ Κλέανθος, ὅτι ἐγένεον τὴν 202α Ὀλυμπιάδα, ἡ ὅποια εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἐποχὴ τῆς σταυρώσεως τοῦ Χριστοῦ. Δηλαδή ἡ ἐκλειψὶς τοῦ ἡλίου, ἡ ὅποια ἐγένετο εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν κατὰ τὴν ἀστρονομίαν ἀδύνατον νὰ συμβῇ ἐκλειψὶς ἡλίου, διότι ἦτο νέα σελήνη καὶ ἦσαν εἰς ἀντίθεσιν ὁ ἥλιος μὲ τὴν σελήνην. Ἡ τρίωρος διάρκεια τῆς, πάλιν ἀστρονομικῶς θαῦμα, διότι ἡ διάρκεια ὀλικῆς ἐκλείψεως, δὲν περνᾷ τὰ 8 λεπτά κατὰ τὴν ἀστρονομίαν. Καὶ νὰ, αὐτὴ ἐγένετο τρεῖς ὥρες. Καὶ ὁ μέγας σεισμός.

5ον. Ἡ σωματικὴ ἀνάστασις Του ἐκ τῶν νεκρῶν, γιὰ νὰ μὴ πεθάνῃ ποτέ, ἀλλὰ ν' ἀνέβῃ ἀπάνω στὸν κόσμο μεταμορφωμένος, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ὁμοῦς ἦρθε, νικητῆς καὶ σωτήρας ἁμαρτωλῶν, γιὰ ὅσους θὰ δεχόνταν μὲς τὴν καρδιά τους τέτοιο Σωτήρα, καὶ θὰ ἐδόξαζαν τὸν Θεὸ γιὰ τὴν ἀγάπη Του καὶ γιὰ τὴ λύση ποῦ ἤδρε ὥστε νὰ σωθῇ ἓνας ἁμαρτωλὸς κόσμος ὅπως ἐγὼ καὶ σύ. Ἡ ἀνάστασις ἡ σωματικὴ τοῦ Χριστοῦ ἐκ τῶν νεκρῶν, ὅταν ἐρευνηθῇ ἀπὸ ἐρευνητὴ ἀπροκατάληπτο καὶ εἰλικρινῆ, ἀποδεικνύ-

εται ως τὸ μᾶλλον ἀξιόπιστον γεγονός τῆς παγκοσμίου ἱστορίας. Καὶ ὁ Θεὸς μοῦ ἔχει δώσει χάρι νὰ γράψω ἀπάνω, σ' αὐτὸ τὸ γεγονός 100 σελίδες γιὰ τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο.

Ὅποιος ἐνδιαφέρεται ἀπὸ σᾶς καὶ δὲν ἔχει ἀκόμη μελετήσει αὐτὸ τὸ μεγάλο θέμα τῶν θεμάτων, εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν του τὸ βιβλίον νὰ τὸ πάρῃ καὶ νὰ διαβάσῃ.

δον. Ἡ κατάπεμψις τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, τὸ ὅποιο ὁ Χριστὸς ὁ εἰς οὐρανοὺς ἀναληφθεὶς στὴ σφαῖρα τοῦ Θεοῦ ὀπόθεν καὶ ἦλθε κάτω, ἔστειλε εἰς τὸν κόσμον καὶ μετεμόρφωσε τοὺς ἁμαθεῖς, τοὺς παρὰδεις τῆς Γαλιλαίας, σὲ ἄλιεις ἄνθρώπων. Καὶ μεταμόρφωσε ἕναν Ἀπόστολο Παῦλο, ὁ ὅποιος ἦταν ἡ ἐνωμάτωσις ὅλης τῆς ἀρχαίας σοφίας καὶ φιλοσοφίας, καὶ τὸν ἔκανε νὰ ὁμολογήσῃ καὶ νὰ πῇ· «Ὅλα αὐτὰ εἶναι σκουπίδια, μπροστὰ στὸ νὰ γνωρίσω τὸν Χριστὸν καὶ τὴν θέσιν ποῦ μοῦ δίνει αὐτὸς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς πίστεώς μου εἰς τὴν ἐξιλαστήριον θυσίαν του». Καὶ τοὺς μαρτοὺς ἀνέβασε, καὶ τοὺς κατὰ κόσμον σοφοὺς κατέβασε, ὥστε νὰ ἐκζητήσουν τὸν Χριστὸν καὶ τὴν λύτρωσίν Του. Καὶ

7ον. Αἱ προφητεῖαι. Ἀπόψε, λοιπόν, θὰ διαβάσωμε ἀπὸ τὰς προφητείας τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ.

Αἱ προφητεῖαι. Πρέπει πρῶτα - πρῶτα νὰ πεισθοῦμε καὶ νὰ βεβαιωθοῦμε ὅτι εἶναι γραμμῆναι πρωτότερα, ἄλλοιῶς μιὰ προφητεία ποῦ εἶναι *postea ventum*, μετὰ τὸ γεγονός, δὲν εἶναι προφητεία. Καὶ δόξα εἰς τὸν Θεόν, ὑπάρχει περὶ αὐτοῦ ἀπόδειξις, ὡς γρανιτῶδες βουνό, τοῦ ὕψους τῶν Ἱμαλαίων, τὸ ὅποιο βεβαιώνει ὅτι αἱ προφητεῖαι εἶναι πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ γραμμῆναι.

Εἶναι τὸ μεγάλο γεγονός ὅτι περίπου 280 χρόνια π.Χ. ὁ Θεὸς ἐν τῇ σοφίᾳ Του ἔδωσε νὰ γίνῃ μιὰ μετάφρασις τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀπὸ τὸ Ἑβραϊκὸ πρωτότυπο, στὴν Ἀλεξανδρινὴ Ἑλληνικὴ γλῶσσα τῆς ἐποχῆς τότε.

Ἐχρειάσθη αὐτὴ ἡ μετάφρασις διότι ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς κατὰ μέγα μέρος εἶχε χάσει τὴ γλῶσσα του καὶ δὲν καταλάβαινε τὸ πρωτότυπο. Τὴν μετάφρασιν αὐτὴν, τὴν ἐδέχτηκαν μετὰ χαρᾶς καὶ τὴν πῆραν σ' ὅλες τῖς συναγωγὰς καὶ τὴν ἀνεκήρυξαν θεόπνευστον μάλιστα. Καὶ ἐκεῖνο ἦταν τὸ βιβλίον τὸ ὅποιο ἐχρησιμοποίησαν οἱ Ἀπόστολοι κατὰ μέγα μέρος στὴν πολεμικὴ τους καὶ στὴν ἀπολογητικὴ τους, διὰ τὴν προφητεία περὶ Χριστοῦ.

Ὡστε αἱ προφητεῖαι εἶναι βέβαιον ὅτι εἶναι πρὸ Χριστοῦ γραμμῆ-

ναι. Τόσον δὲ βέβαιον εἶναι, ὅσον εἶναι βέβαιον ὅτι ὁ Παρθενῶν καὶ ἡ Ἀκρόπολις ὑπάρχουν πρὸ Χριστοῦ.

Καὶ τώρα εἰδικῶς μὲ τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός, ἐν τῇ σοφίᾳ του, εἶπε: «Ἐγὼ θὰ κάνω ἕναν εἰδικὸν λαόν, τὸν ὅποιο θὰ χρησιμοποίησω ὡς θεματοφύλακα, μέσα στὸν ὅποιο θὰ βάλω τὰς ἀποκαλύψεις μου καὶ τὰ σχέδιά μου, διὰ τὸ πρόσωπο τοῦ λυτρωτοῦ ποῦ θὰ στείλω».

Καὶ ἀπὸ τὸ 2.000 π.Χ. ὁ Θεὸς εἰργάσθη καὶ ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ ὡς ρίζα τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ, ἐκλάσσε τὸν λαὸ αὐτό. Καὶ μέσα στὸν λαὸ αὐτὸν ὁ Θεὸς ἤγειρε τοὺς προφήτας, οἱ ὅποιοι μιλοῦσαν ὄλοι ἐξ ὀνόματος τοῦ Κυρίου: «Τάδε λέγει ὁ Κύριος». Ἐδιώκοντο, ἐφυλακίζοντο, ἐθανατοῦντο. Ἀλλὰ ἐκεῖ. Ὁ Κύριος μ' ἐστειλε. «Τάδε λέγει ὁ Κύριος». Οἱ προφηταὶ, μεγάλες προσωπικότητες μέσα στὴν ἱστορία τοῦ κόσμου.

Λέγω, ἔγραψε τὰς προφητείας περὶ Χριστοῦ καὶ εἶπε ὁ Θεός: «Θὰ γράψω πρωτότερα περὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ, ὥστε διὰ ἐλθῆ νὰ ἔχη τὰ ντοκουμέντα του καὶ ὅποιος θέλει νὰ ἐρευνήσῃ, νὰ διαβάσῃ, νὰ ἴδῃ. Ἀπὸ τὴν μιά μεριά νὰ ἔχη προφητείας, πραγματικὰ προφητείας, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τὰ γεγονότα καὶ τὴν ἱστορία καὶ νὰ συγκρίνῃ. Ὁ Πασκάλ, αὐτὸ τὸ ὄνόμασε ἕνα «μόνιμο θαῦμα». Ὅτι ὥρα θέλεις τὸ βρίσκεις καὶ τὸ βλέπεις. Διάβασε τὴν ἱστορία καὶ θὰ δῆς τί γίνεται.

Στὴν ἐξαγγελίαν τῶν προφητειῶν ὁ Θεὸς ἠκολούθησε πάλιν ἕνα ἰδιόρρυθμον σχέδιον, τὸ ὅποιο μποροῦμε νὰ τὸ ὀνομάσωμε σχέδιο τῆς τμηματικῆς ἀποκαλύψεως. Δηλαδή, δὲν ἔβαλε ὁ Θεός ἕνα νὰ τὰ πῆ ὅλα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος. Πιθανὸν νὰ ἔλεγε κανένας, «μὰ, αὐτός!».

Ὅχι, οἱ προφητείες μοιάζουν μ' ἕναν ἀνδριάντα, ὁ ὅποιος εἶναι κομμένος κομμάτια καὶ ἔχει κατασπαρθῆ χωρισμένος μέσα σ' ἕναν τεράστιο ἀγρό. Σκάβεις ἐδῶ, βρίσκεις ἕνα πόδι, τὸ βγάζεις. Σκάβεις πάρα πάνω, βρίσκεις ἕνα χέρι, πάρα πέρα βρίσκεις ἕνα αὐτί. Σκάβεις παραπάνω βρίσκεις μιά μύτη. Τὰ παίρνεις ὅλα αὐτά, καὶ ἐδῶ εἶναι τὸ θαυμαστό, ὅτι χωρὶς νὰ χρειάζεται νὰ βάλῃς σφυρὶ καὶ νὰ κόψῃς γιὰ νὰ ἰσιώσῃς, ὅπως εἶναι τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο ὀρθώνονται κατὰ τρόπον ὑπερτέλειον καὶ προχωρεῖς καὶ βλέπεις τὴν ὅλη φυσιογνωμία, τὸ μεγαλεῖο καὶ τὸν ἀναγνωρίζεις καὶ λές: «Αὐτὸς εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός».

Ἐπίσης ἐχώρισε κατὰ διαστήματα αἰῶνων τὰς ἀποκαλύψεις, ὥστε νὰ μὴ νομίσῃ κανεὶς ὅτι ἔγινε μιά συναμοσία, οὕτως εἰπεῖν, μιά συνεννόησις μεταξὺ μερικῶν ἀνθρώπων. Εἶχαν πεθάνει οἱ ἄλλοι, διὰ ὑστερα ἀπὸ τρεῖς αἰῶνες ἤρθε ἄλλη ἀποκάλυψις, ὑστερα ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια ἄλλη. Ἐχώρισε κατὰ διαστήματα αἰῶνων καὶ εἰς διαφόρους καταστάσεις τοῦ ἔθνους τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ. Καταστάσεις ὑποδουλώσεως καὶ συμφορᾶς,

εὐτυχίας καὶ θριάμβου. Νὰ μὴ νομίσῃ κανεὶς ὅτι αὐτὰ εἶναι ὑπαγορευ-
μένα ἀπὸ τὴν κατάστασιν τοῦ λαοῦ τὴν ψυχολογικὴν. Ἀντίθετοι κατα-
στάσεις, τὸ πνεῦμα τὸ ἴδιον καὶ ἀποκαλύπτει τὸν λυτρωτὸν σταθεραί :
«Ἐρχεται νὰ σώσῃ. Καὶ θὰ σώσῃ διότι θὰ πάρῃ τίς ἁμαρτίας σου, θὰ
εἶναι ὁ ἄμωγος τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτία τοῦ κόσμου».

Καὶ προσκαλοῦνται οἱ ἁμαρτωλοὶ, ὅλοι, εἴμεθα ὅλοι ἁμαρτωλοὶ
χωρὶς καμμιά ἐξαιρέσιν, νὰ ἀκουμπήσουν ἀπάνω στοῦ Χριστοῦ τὸν σταυ-
ρὸ καὶ νὰ πάρουν συγχώρησιν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸν Χριστό, χωρὶς νὰ με-
σολαβῆσιν κανένα ἀνθρώπου, ἀπολύτως. Ἄπ' εὐθείας, ὁ ἁμαρτωλὸς, ὁ
Θεὸς ἀπὸ ἀπάνω καὶ ὁ Χριστὸς στή μέσῃ. Πέστον. «Θεέ μου, ἔμαθα ὅτι
ἔκανες διὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ γιὰ μένα τακτοποιήσῃ. Ὡ, σὲ παρακαλῶ δώ-
σε μοῦ τὴν». Καὶ νὰ πιστέψῃς ὅτι τὴν πήρες. Νὰ πιστέψῃς ὅτι σὲ καθάρ-
σισε ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ.

Διστάζεις ; Γιὰ κύτταξε τὸν ληστή, κύτταξε στὸν σταυρὸ πῶς ὁ Θεὸς
γιὰ νὰ σοῦ βγάλῃ τὴν ἀμφιβολία τὸν ἔβαλε Ἐκεῖνον ! Ὁ ληστὴς πρὸ
ὀλίγης ὥρας μαζί με τὸν ἄλλο κορόιδευαν τὸν Χριστό καὶ ξάφνου με μιά
βαθεῖα συναίσθησιν, γυρίζει με τὴν καρδιά καὶ τοῦ λέει :

«Ἐμεῖς, λέει, ἀξία ὄν ἐκάμαμε ἀπολαμβάνουμε, ἀλλὰ θυμήσου με,
Κύριε, ὅταν ἔρθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου».

Καὶ ὁ Χριστὸς τί τοῦ εἶπε ; «Φύγε ἀπὸ μπροστά μου, ὕβριστή, φύγε». Ὅχι ! Τοῦ εἶπε : «Σήμερα θὰ εἶσαι μαζί μου. Μαζί μου. Ὅχι, θὰ εἶσαι
κάπου, ὀκτωσδήποτε σὲ μιά χώρα φωτεινὴ. Μαζί μου, στὸν παρά-
δεισον».

Αὐτὸς εἶναι ὁ Θεὸς μας. Τὸ καύχημά μας.

Καὶ ὁ ἄνθρωπος ποῦ δὲν γνωρίζει τὸν Θεὸν ἀπὸ τὴν πλευρὰ αὐτὴ
τοῦ Χριστοῦ, δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ ὅταν δὲν τὸν γνωρίζει ὡς σω-
τήρα με μιά τέτοια ἀγάπη. Καὶ ὁ ἄνθρωπος γίνεται τότε ἔρμαιον ἐμπνεύ-
σεων τοῦ σκοτεινοῦ πνεύματος, τὸ ὅποιο θέλει νὰ ἐπιρρίπτῃ ἐπὶ τὸν Θεὸ
ὅλας τὰς εὐθύναι. «Φταίει ὁ Θεός... Ὅλα τὰ φταίει ὁ Θεός». Καὶ ὁ ἄν-
θρωπος εἶναι ἐν τάξει.

Ὅχι, μεγάλο σκοτάδι. Ὁ Θεὸς μᾶς ἠγάπησεν, ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ καὶ σὲ !
Σὲ θέλει ἀκόμη. Καὶ ὁ Θεὸς σοῦ φωνάζει : «Γύρῃσε, ἔλα σὲ Μένα. ἔ-
λα δὲ κοντά Μου. Εἶδες τί πρᾶγμα εἶναι ἡ ζωὴ ; ἔχω σωτηρία καὶ γιὰ
σένα. ἔλα νὰ πάρῃς παρηγορία, νὰ πάρῃς φῶς, νὰ πάρῃς χαρὰ, νὰ μῆς
μέσα στὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ».

Λέγω, ἠκολούθησε ὁ Θεὸς αὐτὴν τὴν μέθοδον τῆς ἀποκαλύψεως τῶν
προφητειῶν. Τμηματικὴ, σὲ διαστήματα αἰώνων, καὶ σὲ διαφόρους κα-
ταστάσεις τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ.

Με αυτή την προεισαγωγή λοιπόν θα μπορέσουμε τώρα να διαβάσουμε σύμφωνα με το πρόγραμμά μας έδω τον ψαλμό κβ'.

Γιά να καταλάβουμε και ν' απολαύσουμε την αποκάλυψιν αυτήν, πρὸς στιγμήν να ἐλευθερώσωμε τὸ πνεῦμα μας. Νά ποῦμε ὅτι δὲν ξέρωμε τίποτα. Ἄς κάμωμε μία μεθοδική ἀφαίρεση μέσα ἀπὸ τὴν μνήμη μας καὶ ἀπὸ τὰς γνώσεις μας ὄλων περὶ τῶν Χριστοῦ θεμάτων, καὶ ἄς ἀφήσωμε τὸ πνεῦμα μας σὰν φύλλο χαρτί ἄσπρο, tabula rasa, νὰ ἴδωμε τί αὐτὸ ποῦ θὰ διαβάσουμε τώρα θὰ γράψῃ καὶ θὰ σχεδιάσῃ μὲς τὸ πνεῦμα μας. Νά ἀφήσωμε νὰ σχεδιαστῇ ἐτοῦτο ὅπου θέλει ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ νὰ μᾶς βάλῃ μέσα μας.

Ὁ ψαλμός κβ'. Ὁ ψαλμός αὐτός ὅπως καὶ ἡ ἐπιγραφή του τὸ δηλώνει εἶναι ψαλμός τοῦ Δαβὶδ. Ὁ Δαβὶδ ἠκμασε 1.050 χρόνια π.Χ. μέχρι τοῦ 1.000. Ἄς ἀκούσωμε :

«Θεέ μου, Θεέ μου διατί με ἐγκατέλειπες».

Κάποιος φωνάζει πρὸς τὸν Θεόν. Καὶ χαρακτηρίζει τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὡς ἐγκαταλειφθέντα ἀπὸ τὸν Θεό.

«Διατί στέκεσαι μακρὰν ἀπὸ τῆς σωτηρίας μου καὶ ἀπὸ τοὺς λόγους τῶν στεναγμῶν μου ;».

Καὶ αὐτὸς ποὺ παραπονεῖται καὶ φωνάζει, λέγει ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἀνακατεῖνεται στὴν κατάστασή του, καὶ τὸν ἐγκατέλειψε στοὺς στεναγμούς του.

«Θεέ μου, κράζω τὴν ἡμέρα καὶ δὲν ἀποκρίνεσαι καὶ τὴν νύκτα καὶ δὲν σιωπᾷ».

Ὁ πάσχων ποὺ φωνάζει «Θεέ μου, Θεέ μου». Ὑποφέρει αὐτός. Ποιὸς εἶναι ; Δὲν ξέρωμε τίποτα. Θὰ ἀφήσωμε νὰ μᾶς γράψῃ μὲ τὸ πινέλο ἐδῶ πέρα ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ.

«Σὺ δὲ ὁ Ἅγιος κατοικεῖς μεταξὺ τῶν ἐπαίνων τοῦ Ἰσραὴλ. Ἐπὶ σὲ ἤλπισαν οἱ πατέρες ἡμῶν. Ἦλπισαν καὶ τοὺς ἠλευθέρωσες. Πρὸς σὲ ἔκραξαν καὶ ἐσώθησαν. Ἐπὶ σὲ ἤλπισαν καὶ δὲν κατησχύνθησαν».

Θεέ μου, λέγει. Ἐδῶ οἱ πατέρες τοῦ ἔθνους μας, ὅλοι ἔχουν νὰ λένε γιὰ Σένα, ὅτι ἐμπήκες στὶς δυσκολίες, ἐμπήκες στοὺς κινδύνους τους. Ἐκανες σωτηρία. Δὲν τοὺς ἐγκατέλειπες. Ἐγὼ ὁμοῦ ; Κράζω τὴν ἡμέρα. Κράζω τὴν νύκτα, ἀλλὰ δὲν βλέπω τίποτε.

«Ἐγὼ δέ», ἐξακολουθεῖ νὰ μιλή ὁ πάσχων κι' ὁ ἐγκαταληφθεὶς, «ἐγὼ δὲ εἶμαι σκόληξ καὶ ὄχι ἄνθρωπος. Ὀνειδος ἀνθρώπων καὶ ἐξουθένωμα τοῦ λαοῦ». Ἐγὼ λέγει εἶμαι σκουληκι, ὄχι ἄνθρωπος.

Τόσο ανίσχυρος, ταπεινωμένος και δλόκληρος λαός με κοροϊδεύει, με εξουθενώνει. Αυτό τό πρόσωπον, λοιπόν, έχει εγκαταληφθή, είναι θνειδος άνθρωπον και εξουθένωμα λαού.

«Μέ έμυκτήρησαν όλοι οί βλέποντές με».

Όλοι όσοι με βλέπουν με κοροϊδεύουν. Μυκτηρίζω, σημαίνει τήν μύτη μου τήν γυρίζω έτσι, δηλαδή χλευάζω. Όνειδίζω. Μέ έμυκτήρησαν. Όνοίγουν τά χείλη, κτυποθν τό κεφάλι τους και λένε :

«Όλιπσε επί τόν Κύριον. Ός έλευθερώση αυτόν. Ός σώση αυτόν, έπειδή θέλει αυτόν».

Και έλεγαν λέει, και με χλευάζαν και με κοροϊδεύαν και έλεγαν για μένα: «Αυτός ήλιπσε επί τόν Κύριον... Έ, ως τόν έλευθερώση λοιπόν τώρα ό Κύριος, αν τόν θέλη. Όν έλεγε αλήθεια αυτός. Ποθ είναι; Ποθ είναι ή έλευθέρωσις; Δέν έρχεται».

«Όλλά Σύ», εξακολουθεί ό εγκαταλελειμμένος νά μιλή πρός τόν Θεό, «Συ είσαι ό έσκοπάσας με εκ τής κοιλίας. Συ Είσαι ή έλπίς μου από τών μαστών τής μητρός μου».

Όσού λέει με γέννησες. Μέ παρακολουθείς από τήν ώρα ποθ έβγηκα από τήν κοιλιά τής μάνας μου, και από τούς μαστούς, τήν ώρα ποθ έβύζαινα. Όσού Είσαι ό Θεός μου.

«Όπί Σε έρρίφθην εκ μήτρας, εκ κοιλίας τής μητρός μου, Όσού Είσαι ό Θεός μου».

Όνώ έγώ, λέγει, πάντοτε δικός Σου ήμουνα, από τήν κοιλιά τής μάνας μου — λέγει ό εγκαταληφθείς — Όσού με εγκατέλειπες. Και μ' άφήνεις έδώ.

Νά δοθμε τώρα τί τοθ συμβαίνει. Τίποτε μήν βιάζεσθε νά βάλετε στο πνεύμα σας. Νά προχωροθμε όπως γράφει και θά γράφη στο πνεύμα μας τό πινέλο τοθ ψαλμωδοθ, δηλαδή τοθ προφήτου.

«Μή άπομακρυνθής άπ' έμοθ, διότι ή κρίσις είναι πλησίον μου. Διότι ούδεις ό βοηθών». Μήν άπομακρυνθής άπ' έμοθ. Δέν έχω κανένα με τό μέρος μου. «Ταύροι πολλοί με περιεκύκλωσαν. Ταύροι δυνατοί εκ Βασάν με περιεστοίχισαν. Όνοιζαν επ' έμέ τό στόμα αυτόν, ως λέων άρπάζων και βρυχώμενος».

Μέ περιεστοίχισαν λέει ταύροι δυνατοί, οί ταύροι τής Βασάν. Όνοοει αυτός ποθ ήσαν γύρω του, δηλαδή οί άνθρωποι, ποθ είχαν δύναμη και πρόγραμμα νά έπιτεθοθν.

«Όξεχύθην ως ύδωρ». Όλυσσα σαν νερό. «Όξαρθρώθηκάν δια τά

όστα μου». Όλα τὰ κόκκαλά μου έχουν φύγει ἀπὸ τὴν θέση τους. Ἡ καρδιά μου ἔγινε σάν τὸ κερί. Λιώνει μέσα στὰ ἐντόσθιά μου. Ἡ δύναμὶς μου ξεράθηκε σάν τὸ κεραμῆδι καὶ ἡ γλώσσα μου ἐκολλήθηκε στὸ λαρύγγι μου. Καὶ ἐσὺ μὲ κατέβασες στὸ χῶμα τοῦ θανάτου.

Καὶ τὸ πρόσωπο αὐτό, τώρα ἀρχίζει καὶ δίνει λεπτομέρειες. Γύρω μου, λέει, ἄνθρωποι ἄγριοι, ἐπιθετικοί, τρομεροὶ καὶ ἐγὼ σάν τὸ νερὸ λιώνω, τὰ κόκκαλά μου ὅλα ἔφυγαν ἀπὸ τὴν θέση τους, ἡ καρδιά μου σάν τὸ κερί λιώνει μέσ' τὰ ἐντόσθιά μου, κατατῆκεται. Καὶ ἡ δύναμὶς μου ἐχάθηκε. Ἡ γλώσσα μου κόλλησε στὸ λαρύγγι μου καὶ Σὺ μὲ κατέβασες στὸ χῶμα τοῦ θανάτου, ὦ Θεέ.

Τὰ ὀστά του ἐξαρθρώθηκαν. Γιὰ νὰ ἐξαρθρωθοῦν τὰ κόκκαλα, κάτι συμβαίνει. Λοιπὸν ὁ ἐγκαταληφθεὶς καὶ πάσχων, γιὰ νὰ δοῦμε πάρα κάτω.

«Μὲ κατέβασες στὸ χῶμα τοῦ θανάτου, διότι κύνες μὲ περιεκύκλωσαν, σύναξις πονηρευομένων μὲ περιέκλεισε. Ἐτρόπησαν τὰ χέρια μου καὶ τὰ πόδια μου».

Τὸ 40 π.Χ. εἰσήγαγον οἱ Ρωμαῖοι τὴν θανατικὴ ποινὴ τοῦ σταυροῦ. Δηλαδή, ἐπαιρναν τὸν κακοῦργο καὶ τὸν κάρφωναν στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια πάνω σὲ ξύλο σχήματος T καὶ ἐκεῖ τὸν ἄφηναν ὥστε νὰ λυώση ὅλος καὶ τὸ αἷμα του νὰ χυθῆ καὶ νὰ ἀποθάνη ἐκεῖ.

«Ἐτρόπησαν τὰ χέρια μου καὶ τὰ πόδια μου». Αὐτὸς ὁ θάνατος τὸν καιρὸ ποὺ ἔγραφε ὁ Δαβὶδ τὸν ψαλμὸ, περὶ τὸ 1.000 π.Χ., ὁ θάνατος αὐτὸς δὲν ὑπῆρχε. Αὐτὸς εἰσήχθη ἐπὶ Ρωμαίων. Ἐτρόπησαν τὰ χέρια μου καὶ τὰ πόδια μου, ἐπομένως αὐτὸς ὁ ἐγκαταληφθεὶς καὶ ὁ κραυγάζων πρὸ τὸν Θεόν, θὰ ἦταν καρφωμένος καὶ ἡ στάσις του... κρεμόταν ἀπὸ καρφιά τὸ σῶμα, τὰ κόκκαλα ἐβγαίνουν, ἐξαρθρώθηκαν. Καὶ μέσου σ' αὐτὲς τὶς ὀδόνες, βρισκόταν ὁ ἐγκαταληφθεὶς πάσχων.

«Μπορῶ νὰ μετρήσω ὅλα τὰ κόκκαλά μου». Ἡ κατάστασις του ἦτανε τέτοια, ὥστε ἡ ἐκ τοῦ σώματός του ἐξασθένησις καὶ ἡ στάσις ἐκείνη ἐβγάζε μπροστὰ τὰ κόκκαλα καὶ μπορούσε κανεὶς νὰ τὰ μετρήσῃ ἐδῶ στὸ στήθος, στὸ στέρνο.

«Αὐτοὶ μὲ ἀτενίζουν καὶ μὲ παρατηροῦν. Ἐμοιράσθηκαν τὰ ἐνδύματά μου μεταξὺ τους. Καὶ στὸ πανοφῶρι μου τὸ ἐξωτερικὸ ἔβαλαν κληρο. Ἄλλὰ Σὺ Κύριε, μὴν ἀπομακρυνθῆς, Σὺ εἶσαι ἡ δύναμὶς μου, σπεῦσον εἰς βοήθειάν μου.

Τώρα δὲν ἀπελπίζεται ὁ πάσχων αὐτός. Δὲν ἀπελπίζεται. Περιμένει. Μὴν ἀπομακρυνθῆς λέγει, σπεῦσον εἰς βοήθειάν μου. «Ἐλευθέρωσε ἀπὸ ρομφαίας τὴν ψυχὴ μου. Σῶσον με ἐκ στόματος λέοντος. Εἰσάκουσόν

μου». Περιμένει απάντηση, καιτοι έχει εγκαταλειφθή, καιτοι βρίσκεται σε τέτοια δεινή κατάσταση παθημάτων. «Σώσον με εκ στόματος λέοντος. Ἐπάκουσόν μου, ἐλευθέρωσέ με ἀπὸ κέρατα μονοκερῶτων». Μονοκέρωτες ἦσαν ζῶα ποῦ εἶχανε μόνο ἓνα κέρασ μπροστὰ καὶ μὲ αὐτὰ χαρακτηρίζει τοὺς περιστοιχιζόντας αὐτόν.

Ὁ πάσχων αὐτὸς ἐδῶ τοῦ ὁποίου εἶχαν τρυκήσει τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια, τοῦ ὁποίου εἶχαν ἐξαρθρωθῆ τὰ κόκκαλα ἀπὸ τὴ στάση τὴν πάρα φύσιν, ἐκεῖ ποῦ κρεμότανε, τοῦ ὁποίου ἐφαίνοντο ὅλα τὰ κόκκαλα νὰ ἐξέχουν, τοῦ ὁποίου ἡ γλῶσσα εἶχε κολλήσει στὸ λαρύγγι του, καὶ ὁ ὁποῖος, ἡ καρδιά του λέγει λιώνει μέσα στὰ ἐντόσθιά του, περιμένει αὐτὸς τώρα, περιμένει νὰ τὸν σώσει ὁ Θεὸς πρὸς τὸν ὁποῖο ἀπευθύνεται.

Τὸ δεύτερο τμῆμα τοῦ ψαλμοῦ ἀλλάζει ἀμέσως πνεῦμα. Τὸ δεύτερο τμῆμα τοῦ ψαλμοῦ ἐδῶ εἶναι θριαμβευτικό, γράφει ὅτι ἔδωκε ἀπάντηση ὁ Θεός, ὅτι ὁ πάσχων αὐτὸς ἀπελευθερώθηκε. Καὶ γράφει μέσα ὅτι ὅλα τὰ ἔθνη θὰ γνωρίσουν δι' αὐτοῦ τοῦ προσώπου, θὰ γνωρίσουν τὸν ἀληθινὸ Θεό. Καὶ ὅτι μιὰ καινούργια γενεὰ θὰ γεννηθῆ ἀπὸ αὐτόν γιὰ νὸ τὸν διαδεχθῆ.

«Θὰ διηγοῦμαι τὸ ὄνομά σου πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς μου, ἐν μέσῳ συνάξεως θὰ σὲ ἐπαινῶ. Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον αἰνεῖτε αὐτόν. Ὡ, τὸ σπέρμα τοῦ Ἰακώβ δοξάσατε Αὐτόν, φοβήθητε αὐτόν ὅλο τὸ σπέρμα τοῦ Ἰσραὴλ, διότι δὲν ἐξουθένωσε καὶ δὲν ἀπεστράφη τὴν θλίψιν τοῦ τεθλιμμένου. Καὶ δὲν ἔκρυψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ τεθλιμμένου. Καὶ ὅταν ἐβόησα πρὸς αὐτόν εἰσήκουσε τὸν τεθλιμμένον».

Ἐδῶ ὁμιλεῖ ὁ προφήτης. «Ἀπὸ σοῦ θὰ ἀρχίξῃ ἡ αἴνεσις μου ἐν ἐκκλησίᾳ μεγάλῃ, θὰ ἀποδώσω τὰς εὐχὰς μου ἐνώπιον τῶν φοβούμενων τὸν Κύριον. Οἱ τεθλιμμένοι θὰ φάγουν καὶ θὰ χορτασθοῦν. Οἱ θλιμμένοι θὰ αἰνέσουν τὸν Κύριον, οἱ ζητοῦντες Αὐτόν. Ἡ καρδιά σας θὰ ζῆ εἰς τὸν αἰῶνα. Θὰ ἐνθουμηθοῦν καὶ θὰ ἐπιστραφοῦν πρὸς τὸν Κύριον ὅλα τὰ πέρατα τῆς γῆς καὶ θὰ προσκυνήσουν ἐνώπιόν Σου ὅλαι αἱ φυλαὶ τῶν ἔθνῶν».

Κυτᾶξτε λόγος ἐδῶ, ὁ λόγος αὐτὸς. Ὑστερα ἀπὸ 500 χρόνια, ὁ Πλάτων ἔγραφε ἀπελπισμένος. «Τὸν πατέρα καὶ κοιτητὴν τοῦδε τοῦ παντὸς εὐρεῖν ἔργον». Εἶναι δύσκολον λέει νὰ εὕρῃ κανεὶς τὸν Θεὸ καὶ δημιουργὸ αὐτοῦ τοῦ κόσμου. «Ἀλλὰ καὶ εὕρῶν τοὺς ἄλλους ἐξαιρεῖν ἀδύνατον». Εἶχε καταθέσει τὰ ὄπλα. Καὶ ὅταν τὸν βρῆ κανεὶς, λέει, νὰ θελήσῃ νὰ πείσῃ καὶ νὰ γεμίσῃ τὸ κεφάλι τῶν ἄλλων εἶναι ἀδύνατον.

Ἐδῶ δέ, ἐνάντια πρὸς τὴν ὁμολογίαν τοῦ Πλάτωνος καὶ τῶν σοφῶν

κατὰ κόσμον, ἔρχεται ἡ προφητεία ἡ ὁποία λέγει: «Θά τὸν γνωρίσουν καὶ θά ἐπιστραφοῦν πρὸς τὸν Κύριον ὅλα τὰ πέρατα τῆς γῆς».

Καὶ σήμερα ἔχουμε σὲ 1.200 γλώσσες καὶ διαλέκτους γραμμένο τὸ βιβλίον αὐτό, ποὺ μιλεῖ γιὰ τὸν Χριστό.

Θά προσκυνήσουν ἐνώπιόν Σου ὅλοι αἱ φυλαὶ τῶν ἔθνων, διότι ἡ βασιλεία εἶναι τοῦ Κυρίου καὶ αὐτὸς ἐξουσιάζει τὰ ἔθνη.

«Θέλουσι φάγει καὶ θέλουσι προσκυνήσει ὅλοι οἱ παχεῖς τῆς γῆς». Θά προσκυνήσουν ὅλοι καὶ θά ὑποταχθοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς δυνάμεως ἐδῶ στὴν γῆ. «Ἐνώπιον αὐτοῦ θά κλίνουν γόνυ ὅλοι οἱ καταβαίνοντες εἰς τὸ χῶμα. Καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν θά μπορέσῃ νὰ φυλάξῃ τὴν δική του τὴν ζωὴν, διότι ἡ ζωὴ ἀνήκει σὲ ἄλλον. Οἱ μεταγενέστεροι θά δουλέψουν εἰς Αὐτόν. Θά ἀναγραφοῦν εἰς τὸν Κύριον ὡς γενεὰ Αὐτοῦ, θά ἔρθοῦν καὶ θά ἀναγγέλουν τὴν δικαιοσύνην τοῦ Κυρίου πρὸς λαὸν ὁποῖος μέλλει νὰ γεννηθῆ. Διότι ὁ Κύριος ἔκανε τοῦτο».

Καὶ τώρα ἐρχόμαστε ἐμεῖς καὶ μαθαίνομε τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐρχεται ἡ Καινὴ Διαθήκη ἡ ὁποία μᾶς λέει ἀκοῦστε. «Σὰς διηγοῦμαι... αὐτὰ τὰ πράγματα. Μὴ νομίζετε ὅτι αὐτὰ ἐμεῖς τὰ φτιάξαμε. Αὐτὰ ὁ Θεὸς τὰ εἶχε σχεδιάσει πρὸ αἰώνων καὶ ἡ προφητεία ὅπως τὰ ἔλεγε ἔτσι ἐγίναν».

Τὸν καιρὸ ποὺ ἐγράφονταν αὐτὰ κανένας δὲν ἤξερε τί κατ' ἀρχὴν ἐνοοῦσαν καὶ μόνον ὅταν ἦλθε ἡ ὥρα τῆς ἐκπληρώσεως, τότε τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, τὰ ἐφάνησε. Τοὺς ἀνοιξε ὁ Χριστὸς τὰ μάτια καὶ τοὺς λέει: Ἐδῶ, αὐτὰ τὰ γραμμένα ὅλα ἐγίναν ἀπάνω σὲ μένα. Μετὰ τὴν ἀνάστασίν Του τοὺς ἀνοιξε τὸ νοῦ νὰ καταλαβαίνουν τί γράφουν αἱ Γραφαὶ γι' αὐτόν.

Καὶ ἀνέλαβαν πλέον αὐτοί, μιὰ σταυροφορία σὲ ὅλα τὰ ἔθνη καὶ τοὺς λαοὺς τοῦ κόσμου, νὰ πᾶνε νὰ κηρύξουν τὴν ἀγγελίαν τὴν μεγάλην. Καὶ ποιά εἶναι αὐτὴ ἡ ἀγγελία; Εἶναι ὅτι ἐγινε ἡ σωτηρία γιὰ τὸν ἁμαρτωλό. Ἐγινε. Ὅτι ὁ Θεὸς τὸν ἔστειλε τὸν Υἱὸν στὸν κόσμον καὶ τὸ ζήτημα τῆς ἁμαρτίας μας ἐτακτοποιήθη. Καὶ μπορούμε πλέον νὰ στηριζώμεθα σ' Ἐκεῖνο τὸ πρόσωπο, ποὺ εἶναι ὁ Χριστὸς, τοῦ ὁποίου τὰ διαπιστευτήρια τὸν ἀνεβάζουν σὲ μοναδικὸ πρόσωπο καὶ σὲ θέση μοναδική μὲς τὴν ἱστορία τοῦ κόσμου μας.

Ἡ καρδιὰ τώρα τοῦ κάθε ἁμαρτωλοῦ μπορεῖ νὰ πῆ:

«ὦ Θεέ μου, τί ἦταν αὐτὸ ποὺ ἔκαμες! Τὸν ἔστειλες καὶ ἀπέθανε στὴ θέση μου. Μοῦδωκες ἀντικαταστάτη γιὰ νὰ μὲ γλυτώσῃς ἐμένα. Ἄλλοιως δὲν μπορούσα νὰ ἰδῶ τὸ πρόσωπό Σου ποτέ».

Και τώρα είμεθα βέβαιοι, λέει ο Παύλος, ότι θα δοθώ το πρόσωπο του Κυρίου διά της πίστεώς μας εις τόν Χριστόν.

Ὁ Θεός εἶπε : «Ἐκαμα τὸ ἔργο. Πιστέψτε το, πάρτε τὸ πρόσωπο. Δοθήτε σ' Αὐτόν, καὶ θὰ δῆτε τὴν σωτηρία. Ἀπὸ τούτη τὴν ζωὴ θὰ τὴν δῆτε. Ἀπὸ τούτη τὴ ζωὴ θὰ ἀνακουφισθῇ ἡ ψυχὴ σας. Θὰ πάρετε Ἅγιο Πνεῦμα, μέσα σας θὰ μπῆ ἡ χαρὰ. Θὰ γελάσῃ ἡ καρδιά σας καὶ ἀπὸ τὰ βάθη της θὰ χαρῆ. Θὰ φύγουν οἱ στενοχώριες, οἱ ἀπελπισίαι, ἡ φαινομενικὴ ἀπομόνωσις. Δὲν εἰσθε μόνοι, γιατί ἐγινε τέτοιο ἔργο. Ὑπάρχει τέτοιος Σωτήρας, τὸν Ὅποιον ἐστειλε ὁ Θεός».

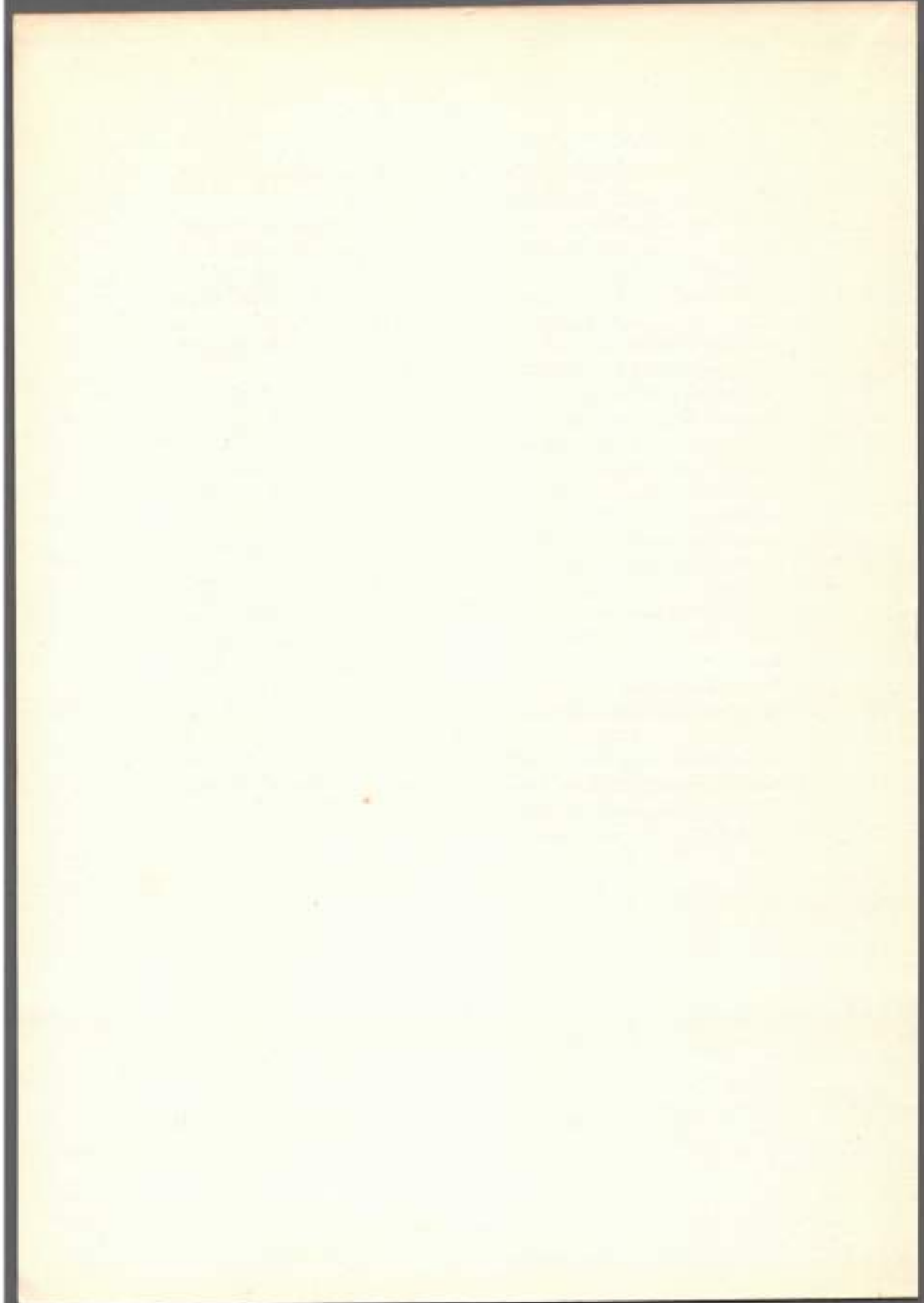
Καὶ σήμερα ἐμεῖς, ὅσοι ἔχουμε τὸ εὐτόχημα νὰ πιστέψωμε στὸν Χριστόν, εὐρήκαμε τὸ κλειδί καὶ λέμε καὶ στοὺς ἄλλους : «Ἐλάτε νὰ πάρετε συγχώρηση ἀπὸ τὸν Θεόν. Ποῦ γυρίζετε ; Ποῦ τρέχετε ; Γιατί ἀφήνετε τὸν σατανᾶ νὰ σᾶς ἀπελπίζει ; Ἐλάτε ἐδῶ στὴν σωτηρία. Ὁ Θεός ἔκαμε ἔλεος καὶ συγχώρηση. Ἐλάτε νὰ πάρετε τὸν Χριστὸ στὴν καρδιά σας. Πάρτε τὸν Λόγο του νὰ διαβάσετε. Ζητήστε νὰ μάθετε περισσότερο ἀπὸ Αὐτόν. Μπέστε μέσα στὸ φῶς, μέσα στὴν εὐλογία τοῦ Εὐαγγελίου, τὸ χαρμόσυνο ἄγγελμα τοῦ Θεοῦ.

Δὲν εἶναι μέρα γιὰ νὰ κλαίτε αὐτὴ εἶναι μέρα νὰ δοξάζετε. Εἶναι μέρα νὰ γονατίσετε μετὰ τὴν καρδιά σας πρὸς τὸν Κύριό σας ποῦ εἶναι ἀπάνω στοὺς οὐρανοὺς καὶ σᾶς ἀγάπησε καὶ ἤρθε γιὰ σᾶς. Εἶναι μέρα ὁ ἕνας στὸν ἄλλο νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ τοῦ πῆ: Τόμαθες; Μήπως εἶσαι ἀκόμη ἐν ταῖς ἁμαρτίαις σου ; Ἐλα εἰς τὸν Χριστόν, διότι ἐγινε δικαιοσύνη καὶ τὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ ἐφανερώθηκε».

Ἄρπαξε στὴν καρδιά σου τὸν Χριστό. Μάθε νὰ τοῦ μιλάς. Μάθε νὰ διαβάζῃς τὸν Λόγο Του καὶ νὰ τὸν ἀκοῦς. Γνωρίσου μετὰ ἄλλους ἀνθρώπους ποῦ τὸν γνωρίζουν. Μπέε μέσα στὴν οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ, νὰ ἴδῃς τί θὰ γίνῃ ὁ κόσμος ἀπὸ τούτη τὴ ζωὴ. Ἀπὸ τούτη τὴν ὑπαρξή.

Δοξασμένο τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

ἘΠΙ ΤΟΥ ΟΡΟΥΣ ΤΟΥΤΟΥ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΩΝ
 Δυνάμεων θέλει κάμει εἰς πάντας τοὺς λαοὺς εὐωχίαν ἀπὸ πα-
 χέων, εὐωχίαν ἀπὸ οἴνων ἐν τῇ τρυγίᾳ αὐτῶν, ἀπὸ παχέων με-
 στῶν μελοῦ, ἀπὸ οἴνων κεκαθαρισμένων ἀπὸ τῆς τρυγίας. Καὶ ἐν τῷ
 ὄρει τοῦτῳ θέλει ἀφανίσει τὸ πρόσωπον τοῦ περικαλύμματος τοῦ περι-
 καλύπτοντος πάντας τοὺς λαοὺς καὶ τὸ κάλυμμα τὸ καλύπτον ἐπὶ πάν-
 τα τὰ ἔθνη. Θέλει καταπίει τὸν θάνατον ἐν νίκῃ καὶ Κύριος ὁ Θεὸς
 θέλει σπογγίσει τὰ δάκρυα ἀπὸ πάντων τῶν προσώπων καὶ θέλει ἐξα-
 λείψει τὸ ὄνειδος τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἀπὸ πάσης τῆς γῆς, διότι ὁ Κύριος
 ἐλάλησε».

Ὁ Θεὸς ἔχει ἓνα μεγάλο συμπόσιο γιὰ ὅλους τοὺς λαοὺς καὶ γιὰ ὅλα
 τὰ ἔθνη. Συμπόσιο ἀπὸ τὰ πολυτιμώτερα καὶ πρὸ δυναμωτικά φαγητά,
 καὶ ἀναψυκτικά, πού μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς νὰ φαντασθῇ. Συμ-
 πόσιο ἀπὸ μεδούλια. Καὶ θὰ καλέσῃ ὅλα τὰ ἔθνη λέγει ὁ Θεός. Κι' αὐτὸ
 τὸ συμπόσιο θὰ εἶναι ἀπ' ἐξω ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, σ' ἓνα μικρὸ βουνα-
 λάκι. Τὸ ὄρος Σιών. Καὶ ἐκεῖ, λέγει ὁ Θεός, στὸ συμπόσιο ἐκεῖνο θὰ
 βγάλῃ ἀπὸ τίς καρδιὰς τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀπὸ τὰ πνεύματα, ἐκεῖνο πού
 τοὺς σκεπάζει καὶ κρατεῖ τὰ μάτια κλειστά. Θὰ τὸ βγάλῃ ὁ Θεός.
 Καὶ θὰ καθάρισῃ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ θὰ φωτίσῃ ὁ Θεός. Καὶ τί
 ἄλλο ; Θὰ νικήσῃ τὸν θάνατον. Θὰ τὸν καταπῇ ἐν νίκῃ. Ποιόν ; Τὸν

θάνατο. Τὸν ἀκατανίκητο ἐχθρό, θά τὸν καταπή ἐν νίκη ὁ Θεὸς θά σφουγγίση τὰ δάκρυα, τὰ δάκρυα ὄλων τῶν προσώπων καὶ τῶν καρδιῶν, θά τὰ σφουγγίση ὁ Θεός, μὲ τὴν νίκη ἐκείνη ποῦ θά κάνη. Δοξασμένο τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

Ἄποια νίκη! Σήμερα καλοῦνται οἱ ἄνθρωποι νὰ μάθουν ὄλοι, τί ὁ Θεὸς ἔκαμε γι' αὐτοὺς, ἐνῶ εἶναι μὲς τὴν πείνα, στὴν δυστυχία, στὴν θλιψη. Καὶ γιὰ νὰ χορτάσουν τρῶνε χαρούπια, τί λέγω, τρῶνε σκουπίδια, ἀπὸ κείνα ποῦ βάζουμε μέσα στοὺς τενεκέδες τῶν σκουπιδιῶν, γιατί δὲν ἔχουν καὶ δὲν πᾶνε νὰ βροῦν τὴν τροφή τὴν πραγματική.

Ἄσχοιοῦνται οἱ ἄνθρωποι σὲ θεάματα. Λένε, πᾶμε νὰ ἴδοῦμε γόμνιες ἐκεῖ πέρα νὰ διασκεδάσουμε, νὰ ἱκανοποιηθοῦμε. Διαβάσουν. Τί νὰ διαβάσουν. Ντρέπεσαι καὶ νὰ τὸ σκεφθῆς ἀκόμη. Καὶ δὲν γνωρίζεις τὸν Θεὸν σου ποῦ ἔκαμε σωτηρία. Ὁ Θεὸς ἔκαμε λύτρωσιν γιὰ τὴν ἁμαρτία σου. Ὁ Χριστὸς ἀνιστήθηκε καὶ εἶναι ἡ ἀπόδειξις ὅτι τὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ γιὰ σένα ἐπέτυχε καὶ ἐσύ τὸ ματαιώνεις. Τὸ ματαιώνεις ἐσύ, γιατί δὲν θέλεις νὰ πᾶς στὸν Θεό. Καὶ μένεις μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεὸν ἀπὸ τώρα. Καὶ χωρίζεσαι μόνος σου. Καὶ διαγράφεις μόνος σου τὴν κρίσι σου, ὅτι δὲν ἔχεις πρόσωπο γιὰ τὸν Θεόν. Ὅτι δὲν πᾶς μὲ τὸν Θεό. Δὲν σοῦ ἀξίζει. Μόνος σου χωρίζεσαι. Πᾶς στὴν κόλαση ἀπὸ τώρα. Ἄποῦ τώρα χωρίζεσαι.

Καὶ ὁ Θεὸς σὲ περιμένει. Καὶ ὁ Θεὸς σὲ θέλει. Καὶ σὺ ἀναισθητεῖς καὶ κοροιδεύεις τὸν ἄλλο ποῦ διαβάξει Εὐαγγέλιο, ποῦ πιστεύει στὸν Θεόν καὶ στὸν Χριστόν. Εἶναι δρᾶμα. Δρᾶμα γιὰ τίς ψυχές οἱ ὄποιοι ζοῦνε στὸν κόσμο χωρὶς νόημα, χωρὶς πυξίδα, χωρὶς τὴν σωτηρία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἐπάρχει πρῶτα - πρῶτα γραμμένο ἐδῶ, ὅτι ἐπάνω σ' ἐκεῖνο τὸ μικρὸ βουναλάκι, στὸν Γολγοθᾶ ὅπου σταυρώθηκε ὁ Χριστός, ἐκεῖ πάνω ὁ Θεὸς θά κάνη συμπόσιο γιὰ ὄλους τοὺς λαοὺς καὶ γιὰ ὄλα τὰ ἔθνη. Καὶ ἐκεῖ πάνω θά νικήση καὶ θά καταπή τὸν θάνατο ἐν νίκη, διότι λίγο πάρα πέρα ἦταν ὁ τάφος ποῦ ἔθαψαν τὸν Χριστό. Ἐκεῖ σ' ἐκεῖνο τὸ βουναλάκι. Καὶ ὑπάρχουν ἀκόμη ἑκατομμύρια ἄνθρωποι ποῦ ἔχουν τὰ γεγονότα μπροστά τους καὶ δὲν βλέπουν καὶ δείχνουν ἀδιαφορία πρὸς τὸν ζῶντα καὶ ἀληθινὸν Θεόν. Καὶ ζοῦν μὴ ζωὴ ἀθλία, τρῶνε τὰ σκουπίδια ἀπὸ τοὺς τενεκέδες τῶν σκουπιδιῶν, γιὰ νὰ μὴν πᾶνε στὸ συμπόσιο τοῦ Θεοῦ ποῦ ἐτοιμάζει μὲ μεδούλια καὶ ζωογόνηση μὲ παντὸς εἶδους τωνατικά μέσα στὴν ψυχὴ μας καὶ στὸ σῶμα μας. Καὶ αὐτὸ ὁ ἄνθρωπος τὸ ὀνομάζει ζωὴ. Καὶ αὐτὸ ὁ ἄνθρωπος τὸ ὀνομάζει γλέντι. Καὶ αὐτὸς φαίνεται ὅτι ξέρει νὰ κερδίξῃ καὶ νὰ ζῆ τὴν ζωὴ.

Ἄθλιότης ! Τῶν ὁποίων ἡ δόξα, λέγει ὁ Παῦλος εἶναι ἐν τῇ αἰσχρόνῃ αὐτῶν. Ἄντι νά ντρέπεται, καμώνεται καί καυχᾶται ὅτι ζῆ.

Ἔτσι εἶναι ὁ ἄνθρωπος σκοτισμένος στή ζωή του. Καί ὁ Θεός παρ' ὅλα αὐτά, ὁ Θεός ἔχει τὸ ἔργο τελειωμένο. Καί περιμένει τις ψυχές. Καί λέει : « Ἀκόμα δὲν ἦλθες ; Τόσα χρόνια τί κάνεις ; Ἔλα στὸ μεγάλο συμπόσιο. Στὸ μεγάλο συμπόσιο ποῦ λέγεται σωτηρία τοῦ Χριστοῦ, Εὐαγγέλιο, χαρμόσυνο ἀγγελμα, τὸ ὁποῖο κηρύσσεται καί καλεῖ τοὺς ἄνθρώπους, τὰ ἔθνη, τοὺς λαοὺς, νά ἐρθοῦν νά φᾶνε, νά χορτάσουν νά στερεωθοῦν, νά καταλάβουν τί θά πῆ ζωή.

Καί ὁ ἄνθρωπος χάνει τὴν ζωή του, τις ἡμέρες του, τις ἐβδομάδες, τοὺς μῆνες, δεκαετίες, πεθαίνει 80 χρονῶν μὲ δισέγγονα καί δὲν ἔχει μάθει γιατί ἦρθε ἐδῶ στὸν κόσμο ἀκόμη. Καί ἔμεινε ὅλη του τὴν ζωή μὲς στὸ σκοτάδι κλεισμένος, σὰν νά περνοῦσε ἀπὸ ἓνα μεγάλο τοῦνελ σκοτεινό. Μὲς στὸ τοῦνελ, χωρὶς νά ξέρη τὸν οὐρανὸ ἀπάνω, χωρὶς νά ξέρη τὸν ἥλιο, τὰ ἀστέρια, τὴν ζωή, τὸ σύμπαν τοῦ Θεοῦ. Ζῆ μέσα στὸ τοῦνελ ἐκεῖνο τῆς ἀπομακρύνσεως ἀπὸ τὸν ζῶντα Θεό, τῆς ἀπιστίας ἀπὸ τὸν Θεὸν μὲς στὸ σκοτάδι καί στή μοχλα τῆς ἁμαρτίας.

Ζῆ. Ζωή εἶναι αὐτὴ ἢ θάνατος ; Ὁ Χριστὸς τὴν ὀνομάζει θάνατον. Ὁ Χριστὸς τὴν ὀνομάζει ἀπώλειαν. Ὁ Χριστὸς τὴν ὀνομάζει κόλαση. Καί μόνος διάλεξε τὴν Κόλαση. Καί ὁ Θεός σὲ καλεῖ : « Ἔλα, ἔλα νά σὲ δεχθῶ, ἔλα δῶ ποῦ ἔκανα ἔργο νά σὲ δεχθῶ. Ἔλα δῶ νά χαρῆς ἀπὸ τώρα, νά κερδίσης δύο ζωές καί τούτη καί τὴν ἄλλη. Ἔλα ἐδῶ», σοῦ φωνάζει ὁ Θεός. Καί σὺ κοροϊδεύεις. « Ἐγὼ, τώρα στὴν ἐποχὴ ποῦ ἔχουμε καί ρίχνουμε ἀπάνω τοὺς πυραύλους, ἡμεῖς θά πᾶμε στὴν Ἀφροδίτη τώρα».

Ποῦ θά πᾶς ἁμαρτωλός, ἐξω ἀπὸ τὸν Θεὸν τί εἶναι ἡ Ἀφροδίτη καί τὸ φεγγάρι. Δὲν εἶναι τίποτα αὐτά. Βουνά εἶναι. Ἔσὺ τί θά κάνης ; Ποιὰ εἶναι ἡ θέσις σου ; Κανονίσθηκες ἢ ἀκόμη ; Ὁ ἄνθρωπος ἔχασε τὸν δρόμο του.

Μά ἐγὼ ἔχω βγάλει τὸ Πανεπιστήμιο. Ἔχω δύο διπλώματα. Τί νά τὰ κάνης αὐτά. Καλὰ γιὰ τούτη τὴν ζωή. Ἄμα σὲ χρειασθοῦμε θά σὲ φωνάξουμε καί σοῦ ἀποκαλυπτόμεθα. Ἀλλὰ γιὰ πές μας γιὰ τὸν Θεόν. Γιὰ πές μας γιὰ τὸ νόημα ποῦ ἔχεις ἐδῶ στὴν ζωή. Τί νόημα ἔχεις ; Γιὰ πές μας ποῦ πᾶς ; Γιὰ πές μας τί θέλεις ἐδῶ ποῦ ἦλθες ;

Ἄμ' αὐτά εἶναι ζητήματα ἄλλα. Εἶναι ἄλλα καί τὰ ἀγνοεῖς ; Καί δὲν ἐρχεσαι στὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ γιὰ νά τὰ μάθης. Ἐκεῖνος λέγει : « ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἀλήθεια, ἐγὼ εἶμαι τὸ Φῶς, ἐγὼ εἶμαι ἡ Ζωή». Κρίμα, κρίμα !

Γι' αὐτὲς τις ψυχές, οἱ ἄνθρωποι ποῦ ἐγνώρισαν τὸν Χριστὸν κλαῖνε μὲ δάκρυα.

Και τί ενδιαφέρον έχεις εσύ να μάθης και να ενδιαφερθής γι' αυτόν ;
Τί σε νοιάζει.

Δέν με νοιάζει ; 'Εδω πέθανε ο Υιός του Θεού γι' αυτήν την ψυχή,
έδω αναστήθηκε και άνοιξε τόν ούρανό γι' αυτήν την ψυχή και δέν τό
ξέρει και δέν θέλει να τό γνωρίζη, και πάω και τής μιλω και μέ βρίζει.
Ναί, θα την υπηρετώ και άς μέ βρίζη. Θα κλάψω γι' αυτήν !

Γι' αυτήν μέ μαβρα δάκρυα πρέπει να κλαίς, γι' αυτές τις ψυχές
πού μένουν μακριά από το Θεό τόν προορισμό.

Άβριο θα φύγης από αυτόν τόν κόσμο. Θα βρεθής σε άλλο κόσμο.
Θά δής τόν έαυτό σου πίσω σου ξαπλωμένο και τεντωμένο εκεί πέρα.
Και τί είναι εκείνο ; 'Εκείνο είναι τό σκήνωμα, τό χωμάτινο, μέσα στο
όποιο τώρα κατοικούμε. Θα τό αφήσης πίσω, τί θα τό κάνης ;

'Αγαπητοί, πρέπει να δοξάζουμε τόν Θεό για τό έλεός Του. Δέν εί-
ναι από άξία δική μας, όχι. Χάρις του Θεού είναι, αλλά ή έλευθερία μας
εδέχθηκε τόν Χριστόν και Τόν έχουμε. Δοξασμένο τό όνομά Του. Και Τόν
χαιρόμαστε. Και μάς χαιρείται και 'Εκείνος.

Π ρ ο σ ε υ χ ή

Με την καρδιά μας γεμάτη εύγνωμοσύνη, γεμάτη εύχαριστία, Κύριε,
λατρεία, δοξολογία και προσκύνηση ύψούμεθα την ώρα αυτή πνευμα-
τικά εις τά έπουράνια σου 'Αγια των 'Αγίων, στους πνευματικούς σου
ούρανούς, ω Θεέ μας, και καταθέτομε ένόπιόν σου την αιώνιαν εύγνω-
μοσύνην μας, την αιώνιαν λατρεία, την τιμήν, την δόξαν και τόν έπαι-
νον σε Σένα, εις τόν Υιόν σου τόν σωτήρα μας 'Ιησού Χριστόν και εις
τό Πνεύμα σου τό 'Αγιον εις τούς αιώνας των αιώνων. 'Αμήν.

Σ' εύχαριστούμε πού μάς έφερες στην ύπαρξη, για τέτοιο δοξασμένο
σκοπό. Σ' εύχαριστούμε για τό φώς και τό μεγάλο συμπόσιο τό όποιο
έστρωσες διά του 'Ιησού Χριστού, εις τό όποιο έλάβαμε μέρος και χορ-
τάσαμε, και ζούμε και μαρτυρούμε ότι είσαι αλήθεια και ο Χριστός εί-
ναι ο Σωτήρας μας. Δοξασμένο τό όνομά Σου. Σ' εύχαριστούμε για την
ώρα αυτή ιδιαίτέρως πού μαζευτήκαμε έδω Πατέρα μας, και παρακαλού-
με ν' άνοιξης τούς ούρανούς άνωθεν και να μάς εύλογήσης. Να βρέξης
άόρατες και άθόρυβες εύλογίες 'Αγίου Πνεύματος μέσα στις καρδιές
μας. Να είναι ώρα Πνεύματος 'Αγίου ή ώρα αυτή, όχι ώρα σαρκός. Σε
σένα παραδιδόμεθα και περιμένουμε τάς εύλογίας σου. Περιμένουμε
την χάρη σου. 'Εν τῷ όνόματι του Κυρίου και Σωτήρος μας 'Ιησού Χρι-
στού. 'Αμήν.

Θά σᾶς διαβάσω ἀπὸ τὴν Ἐπιστολὴ πρὸς Ρωμαίους, δ' 25.

Λέγει ὁ Παῦλος· «Ὁ Χριστὸς παρεδόθη ἐξ αἰτίας τῶν παραπτωμάτων μας. Καὶ ἀναστήθηκε καὶ ἠγέρθη ἐξ αἰτίας τῆς δικαιοσύνης μας», τῆς τακτοποιήσεώς μας διὰ τοῦ θανάτου Του.

Εἶναι τὸ μεγάλο μυστήριον τῆς συνδέσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ μαζί μας. Εἴμαστε ὅλοι ἀνίκανοι νὰ μποῦμε στὸν μεγάλο καὶ αἰώνιο αὐτὸ προορισμὸ πού ἔκανε ὁ Θεὸς γιὰ μᾶς, στὴν αἰώνια βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Εἴμεθα ἀνίκανοι νὰ μποῦμε διότι ἡ ἁμαρτία μας μᾶς ἐχώρισε. Ἄπτευχε τελείως τὸ ἔργο ἐκεῖνο καὶ ὁ προορισμὸς μας καὶ εἴμαστε καταδικασμένοι. Καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἔκανε σωτηρία.

Ἦρθε ὁ Υἱὸς ἐδῶ, ὁ Ὅποιος ἦτο ἐν μορφῇ Θεοῦ, ἦρθε ὁ Θεός, ἦρθε, σαρκώθηκε, ἔγινε ἄνθρωπος καὶ μῆκε μὲς τὴν οἰκογένεια τὴν ἀνθρώπινη καὶ ἔγινε ἀδελφός μας, γιὰ νὰ ἀναλάβῃ τὸ παθητικὸ τῶν ἁμαρτιῶν μας. Νὰ ἀναλάβῃ τὰ χρεῖά μας καὶ νὰ τὰ τακτοποιήσῃ Ἐκεῖνος. Ἐκεῖ ἀπάνω στὸν σταυρὸ τὰ ἐτακτοποίησε. Ἐξῆ ὥρες. Αὐτὲς οἱ ὥρες, ἦταν ὥρες μὲ ἀποτελέσματα. Ἐκεῖνο τὸ πάθος, ἐκείνη ἡ κρίσις . . . καὶ σήμερον μάθαμε ὅτι ἔχουμε τὸν Θεό, ὅτι θὰ δοῦμε τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ, ὅτι θὰ ζοῦμε αἰώνια μαζί του.

Ἵστερα ἀπὸ τίς ἐξῆ ὥρες τοῦ μαρτυρίου, ὁ Θεὸς Τὸν ἀνέστησε τὸν Χριστὸν καὶ ἀπέδειξε, ἀπέδειξε ὅτι ἐκεῖνος ὁ θάνατος ἦταν ἡ πληρωμὴ τῆς αἰωνιότητος γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου.

Ὅπως γιὰ κάποιον πού δὲν ἔχει νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος του, πιάνεται ὁ ἐγγυητής, καὶ ὅταν πληρώσῃ τὸ χρέος, ὁ ἐγγυητής ἐλευθερώνεται καὶ ἀποφυλακίζεται, ἔτσι ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ ἦταν ἡ φυλακὴ ἢ ὁποῖα κράτησε τὸν ἐγγυητὴ μας, τὸν ἐκπρόσωπό μας, τὸν ἐκράτησε ἐκεῖ. Καὶ ἐκεῖνο τὸ ἐξάωρο ἐκεῖ μέσα ἐπληρώθηκε τὸ χρέος μας. Ἀμέσως μετὰ ὁ Πατέρας Τὸν ἀνέστησε καὶ Τὸν ἐλευθέρωσε. Ὅταν βλέπῃς διὰ τῆς πίστεως τὸν Χριστὸν ἀναστάντα, βλέπεις τὴν τακτοποίησιν τὴν δική σου, βλέπεις τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος τοῦ μεγάλου τοῦ δικοῦ σου, βλέπεις τὴν βεβαιότητα ὅτι ὁ Θεὸς σὲ δέχεται.

Καὶ ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ χαρὰ γιὰ σά. Εἶναι ἡ ἐγγύησις πού τὴν ἐδέχθη ὁ Θεός. Καὶ δέχεται κάθε ἁμαρτωλὴ ὑπαρξιν, ἢ ὁποῖα πιστεύει εἰς ἐκεῖνο τὸ ἔργο τὸ μέγα, τὸ ὁποῖο ἔκαμε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἀπὸ ἀγάπης γιὰ μᾶς. Καὶ εἶναι ὁ σωτήρας μας. Δοξασμένο τὸ ὄνομά Του. Παρεδόθη διὰ τὰ παραπτώματα ἡμῶν καὶ ἀναστήθηκε κατόπιν γιὰ τὴν δικαιοσύνην μας. Ἀναστήθηκε, εἶναι ἀπόδειξις ὅτι ἡ ὑπόθεσις μας ἐλύθη. Ἐτακτοποιήθη θριαμβευτικῶς καὶ αἰσίως, ἀφοῦ ὁ Χριστὸς μας πού ἐκρατεῖτο στὴν φυλακὴ ἐκεῖ-

νη, ἐξ αἰτίας τοῦ χρέους τοῦ δικοῦ μας, στήν φυλακή τοῦ σταυροῦ καί τῆς κρίσεως, ἀναστήθηκε. Δοξασμένο τὸ ὄνομά Του. Τί μεγάλη χαρά! Ὅταν ἔρθῃ ἡ ὥρα ἡ εὐλογημένη, θά μποῦμε ἀπάνω μπροστά στοῦ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ καί θά ἴδοῦμε ἐκείνη τὴν σωτηρία τὴν ἀπερίγραπτη τὴν ὁποία ὁ Χριστὸς μᾶς ἔδωκε.

Ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἐκ τῶν νεκρῶν εἶναι πρῶτον ἡ ἀπόδειξις, ἡ διακήρυξις ἀπὸ τὸν Θεὸν εἰς τὸν κόσμον ὅτι ὁ ἐξίλασμός γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας ἐγίνε δεκτός. Ἰκανοποιήθη ἡ δικαιοσύνη ἡ Θεία, ἰκανοποιήθη ἡ ἠθικὴ τάξις καί ἀνοίξε ὁ δρόμος πλέον. Τώρα εἶναι στὰ χέρια μας πλέον, τότε δὲν ἦταν σιὰ χέρια μας. Πρὸ τοῦ σταυρωθῆ ὁ Χριστὸς, δὲν ἦταν στὰ χέρια μας. Ὅσο κι' ἂν φώναζες, ὅσο κι' ἂν μετανοοῦσες, τίποτα δὲν ἔκανες. Ἐπρεπε νὰ δοθῇ ἐπανόρθωσις. Ὅπως ἕνας ποῦ χρωστάει καί εἶναι στήν φυλακή, ὅσο κι' ἂν κλαίῃ δὲν τὸν βγάζουν. Ἀλλὰ ὁ Χριστὸς γιὰ μᾶς ἐσταυρώθη, ἀνοίξε τὸν δρόμο καί τώρα πλέον ἐξαρτᾶται ἀπὸ μᾶς.

Νὰ δεχθῆς καί νὰ πιστέψῃς σὲ τέτοιο πρόσωπο ποῦ εἶναι σωτήρας σου. Νὰ τὸ δεχθῆς αὐτό, νὰ τὸ ἀγαπήσῃς, νὰ τοῦ δοθῆς καί ἐν συνεχείᾳ νὰ τοῦ ζητήσῃς τὴν δύναμη γιὰ νὰ ζήσῃς. Μεγάλῃ ὑπόθεσις!

Ὅλα τὰ ἔχει κάνει ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, δοξασμένο τὸ ὄνομά Του. Δὲν εἶναι κάτι ποῦ μᾶς ἀφήκε ἐμᾶς νὰ φροντίσωμε μόνοι μας, νὰ ἀγωνισθοῦμε. Τίποτα. Μᾶς εἶπε ἀκοῦστε ἐδῶ, ἐκεῖνο ποῦ ἔχετε νὰ κάνετε εἶναι νὰ καταδικάσετε εἰς σταυρόν, εἰς θάνατον, τὸν ἑαυτὸ σας τὸν παλιό, τὰς συνηθειὰς σας, τὶς ἰδιοτροπίαις σας, τὶς καλωσύνας σας. Ὅλα αὐτὰ νὰ τὰ καταδικάσετε εἰς θάνατον. Καρφώστε τα καί πάρτε τὴν χάρι ἡ ὁποία δίνεται διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, σὲ κάθε ἁμαρτωλό! Καί δικαιοῦναι καί σώζει, καί μᾶς κάνει ἁγίους, καί ἀμόμους καί ἀνεγκλήτους ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς πίστεως στὸν Χριστόν. Δοξασμένο τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ἡ χαρὰ μας εἶναι ὁ Χριστὸς.

Ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἰωάννου κεφ. κα'. Εἶναι μία σκηνὴ χαριτωμένη. Μία σκηνὴ ποῦ μᾶς κάνει νὰ θαυμάσωμε τί Κύριον ἔχουμε. Ἐδῶ εἶναι ὁ ἀναστάς Χριστὸς. Ἐχει ἀναστηθῆ πλέον, ἀλλὰ βρίσκεται ἀκόμη ἐδῶ. Σαράντα ἡμέρες ἔμεινε μαζί μὲ τοὺς δικούς Του. Ἐμεινε σαράντα μέρες γιὰ νὰ διαπιστωθῇ τὸ γεγονός τῆς ἀναστάσεώς Του. Καί τοὺς μίλοῦσε. Καί ἔχουμε, ὀλόκληρα κεφάλαια, καί τόμους μποροῦμε νὰ κάνωμε ἀπὸ τὰ λόγια ποῦ εἶπε ὁ Χριστὸς ὁ ἀναστάς στοὺς δικούς του.

Οἱ μαθηταὶ βρίσκονται στὴ θάλασσα τῆς Γαλιλαίας. Εἶναι ὁ Πέτρος μ' ἄλλους ἕξι. Ἐπτά εἶναι. Ὁ Κύριός μας τοὺς εἶχε ὑποσχεθῆ καί

τούς λέει στην Γαλιλαία θά έχω συναντήσεις μαζί σας. Και από την 'Ιουδαία διανέπεισθαι και τὸν εἶδαν, ἐφυγαν καὶ πῆγαν ἐπὶ τὴν Γαλιλαία, καὶ ἐκεῖ ἔμεινε μαζί τους τὶς σαράντα μέρες. Τὸν ἐβλεπαν, τοὺς ἐδίδασκε, καὶ ἦρθε ἡ ὥρα ποὺ τοὺς λέγει «φεύγω». Καὶ θά ρθῶ νὰ σῶς παραλάβω ἕναν, ἕναν.

Ὁ θάνατος εἶναι τὸ ἀεροπλάνο τὸ δικό Του, μᾶς καλεῖ ἀπάνω ποὺ εἶναι Ἐκεῖνος. Δοξασμένο τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μας καὶ ἡ ὥρα ποὺ θα'ρθῆ καὶ τώρα πλησιάζει, νὰ μᾶς πάρῃ ὅλους μαζί. Αὐτὸ εἶναι πλέον ὁ θρίαμβος.

Λοιπὸν, ἦταν οἱ ἑπτὰ ἐκεῖ. Ὁ Πέτρος λέγει: «Πᾶω γιὰ ψάρεμα». «Ἐρχομαι κι' ἐγώ, κι' ἐγώ», εἶπαν ὅλοι. Βλέπεις ψαράδες ἦσαν. Κυττάχτε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ κατασχῶν τὸν ὑπερήφανο καὶ ἐγωιστὴ ἄνθρωπο ἐπὶ τὴν ψαράδες. Ἐπὶ τὴν ὁμοίαν καὶ τὸν μεγαλύτερο σοφὸ τῆς ἀρχαιότητος, τὸν Ἀπόστολο Παῦλο, ὁ ὁποῖος εἶχε μέσα του ὅλην τὴν σοφία, τὴν σοφία τῆς ἀποκαλύψεως τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ τὴν σοφία τῶν ἀνθρώπων, ἐπὶ τὴν Ταρσό, ἐκεῖ ποὺ ἦταν τὸ διασταύρωμα Ἀσίας καὶ Ἀνατολῆς καὶ Εὐρώπης καὶ Δύσεως. Ἐκεῖνος τὸν πῆρε καὶ εἶπε: «ὅλα ὅσα ἔμαθα καὶ ἤξερα σκουπίδια εἶναι, μόνον τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ τὴν Σωτηρία Του, Ἐκεῖνον παίρνω».

Καὶ οἱ μαθηταί, «πᾶμε νὰ ψαρέψουμε». Ἐπῆγαν. Ὅλη νύκτα ἐγύριζαν, ἐρριχναν τὸ δίχτυ, ἀέρα μαζεύανε, νερό, τίποτα, τίποτα. Ἰδρώτας, κουράσθηκαν οἱ καυμένοι. Μέσα στὰ χαράγματα τῆς πρῶτης, ἐμφανίζεται κάποιος ἐκεῖ ἐπὶ τὴν παραλία, καὶ τοὺς λέγει: «Ἐχετε τίποτα γιὰ φαῖ ἐδῶ πέρα, παιδιά»; «Δὲν ἔχουμε τίποτα», τοῦ λένε. «Γιὰ ρίξτε λέγει τὸ δίχτυ πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ θά βγάλετε».

Εἶχαν εὐτυχῶς, εἶχαν τὴν ταπεινοφροσύνη νὰ δέχονται συμβουλές. Μποροῦσαν νὰ ποῦνε, ἄσε μας κάτω, γιατί αὐτοὶ δὲν κατάλαβαν ποιὸς ἦταν, δὲν κατάλαβαν πὼς ἦταν ὁ Κύριος. «Ἄσε μας κάτω, ἐδῶ ἐμεῖς γυρίζουμε ὅλη τὴν νύκτα ἐδῶ πέρα καὶ σὺ μᾶς λές νὰ ρίξουμε δεξιὰ», καὶ νὰ τοῦ δώσουν καμμιὰ βρυσιά δηλαδὴ, ποὺ μῆκε ἐπὶ τὴν μέση. Ἄλλὰ ὄχι, ἐρρίξαν. Καὶ ὕστερα ἀπὸ λιγάκι πᾶνε νὰ τραβήξουν, τί νὰ τραβήξουν!!! Ἐκόντηνε νὰ σκιστῆ τὸ δίχτυ. Τραβήξαν. Ὁ Ἰωάννης τῶπιασε καὶ κυττάει καλὰ πρὸς τὴν παραλία, λέει «εἶναι ὁ Κύριος»!

Εἶναι ὁ Κύριος αὐτός. Ἀμέσως λοιπὸν ὁ Πέτρος βάζει μιὰ πετσέτα μπροστά του γιατί ἦταν γδυτός, καὶ ρίχνεται μέσα στὸ νερὸ καὶ πάει. Ἡ ἀπόσταση ἦταν περίπου ὀγδόντα μέτρα. Ρίχνεται λοιπὸν καὶ πάει στὸν Κύριο καὶ ἐρχονται καὶ οἱ ἄλλοι, τραβώντας καὶ φέρνοντας τὸ δίχτυ. Καὶ βγαίνουν ἐξῶ. Τί βλέπουν ἐξῶ! Μιὰ θρακονιά ἀναμμένη καὶ

πάνω στην θρακονιά ένα ψάρι, ένας τεράστιος ψάρακας και ψομί δίπλα.
«Έλατε, λέει, να κοιτασείτε, γιατί είσαστε κουρασμένοι».

Προσέξτε, τί Κύριον έχουμε ! Όλοι οι φιλόσοφοι, οι όποιοι έξω από τό πνεύμα του Χριστού και του Εύαγγελίου έσκέφθησαν, είπαν ή ύλη είναι εμπόδιό μας. Ό Θεός άνακατεύεται με την ύλη ; Όχι. Και όμως έδω μαθαίνουμε ότι ό Θεός έκανε και την ύλη, ό Θεός μπορεί και την ύλη να την αγιάσει και ή ύλη έξυπηρετεί τον Θεόν έδω στην ζωή μας. Και στην αιωνιότητα άκόμη θα ύπάρχει ύλη αλλά άλλης τάξεως, άφθαρτος ύλη, αλλά πάντως όμως ύλη, ή όποία θα έκδηλώνη τάς σκέψεις και τάς ιδιότητας του Θεού, όπως έκδηλώνει και τούτη έδω, εν μέρει.

Και σκέφτεται και για τό στομάχι μας ό Χριστός. «Όλη νύκτα λέει είσαστε κουρασμένοι έλατε να σας δώσω έγώ τώρα». Σου΄χει κάνει καμμιά φορά τραπέζι ό Ίησοϋς Χριστός ; Δυσκολεύεσαι να τό σκεφθής ; Έάν λάβης ύπ΄ όσιν σου ότι σε δυσκολίες και στενοχώριες, ό Θεός εργάζεται πάντοτε διά των έμπνεύσεων των ανθρώπων, σκέψου ότι σεις φορές στενοχωρημένος, σε δυσκολία, είτε σε φτώχεια είτε ξερω κι΄ έγώ πως να πω βρέθηκες, έβρέθηκε μιá νυχή και σε πήρε, και σουδωσε και σ΄ ανακούφισε κι΄ έφαγες. Είναι τό τραπέζι που σουκανε ό Ίησοϋς Χριστός. Ό Ίησοϋς Χριστός.

Ζη ό Κύριος και διά των έμπνεύσεων εργάζεται. Λέγω χωρίς τον Χριστό όλη νύκτα πήγε χαμένη, άποτυχία, κόπος, ιδρώτας, τίποτα.

Κάθε άνθρωπος έδω στην ζωή μοιάζει μ΄ έναν ψαρά, ό όποιος ψαρεύει. Τί θέλει να ψαρεύη ; Την εύτυχία, την χαρά, την ίκανοποίηση, αυτό ψάχνει να βρή. Και τό αποτέλεσμα τί είναι ; Ότι χωρίς τον Χριστόν τό ψάρεμα αυτό είναι άποτυχία. Ίδρωτες, κόπος, άγ, βάχ, τίποτα προκοπή. Τά ίδια, τά ίδια, τά βαριέται και άν τα άποκτήσει, όπου δέν τα άποκτά, αλλά παρ΄ όλα αυτά πάντα θέλει, καινούργια θέλει, καινούργια θέλει. Γιατί ; Γιατί ό άνθρωπος είναι πλασμένος για τό άπειρον και αιώνιον. Κι΄ αυτό τό άπειρον και τό αιώνιον είναι ό Θεός και ό Χριστός αυτοί.

Και έφ΄ όσον δέν ήρθες στον Θεό, έφ΄ όσον μέσα σου δέν μπήκε ό Θεός και ή σωτηρία του, πάντα θα πεινάς, πάντα θα στενοχωρείσαι, πάντα θασαι άνικανοποίητος, θα ιδρώνης ματαιώς, και κούφια όλη ή ζωή σου θα είναι.

Και όταν ήρθε ό Χριστός τους έδωσε οδηγία, και άμέσως συμμορφώθηκαν. Συμμορφώθηκαν και έρριξαν. Και έρχεται ό Χριστός τώρα και σου λέει «Έλα έδω ψαράδικο άδειανό, ταλαιπωρημένο ανθρώπινη ψυχή» έλα δώ να δής χαρά. Έλα δώ να γελάσης με όλη σου την καρδιά καθα-

ρή, για πρώτη φορά στη ζωή σου. Έλα δὴ στήν σωτηρία. Έλα δὴ ἀκουσε ἐμένα, πάρε τὰ λόγια Μου, πίστεψε στη σωτηρία πού ἔκανα γιά σένα, δέξου τὸ μεγάλο σχέδιο τὸ ὁποῖο σοῦ ἀποκαλύπτω ὅτι ἔχει ὁ Θεὸς γιά σένα. Έλα δὴ, γνώρισε καὶ τοὺς δικούς μου τοὺς ἄλλους, τοὺς ἀδελφούς σου. Πήγαινε στήν οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ πού σοῦ ἔχω ἐτοιμάσει νά σε δεχθῇ. Έλα γιά νά δῆς». Δοξασμένο τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

Μπορεῖ κανεὶς νά συγκρίνη τί εἶναι ἔξω ἀπὸ τὸν Χριστὸν καὶ τί εἶναι μέσα στὸν Χριστὸ καὶ στήν σωτηρία Του ;

Καὶ ἔφαγαν. Φέρτε τώρα λέει καὶ ἀπὸ τὰ ψάρια πού πιάσατε. Ὁ Χριστὸς εἶναι Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θέλει διὰ τοῦ κόπου μας νά ζοῦμε, θέλει τὸν κόπο μας καὶ τὸν εὐλογεῖ. Τὸ ἰδεῖν τῆς ζωῆς δὲν εἶναι τὸ ἀκοπον, ὄχι. Δὲν εἶναι τὸ χωρὶς ἰδρῶτα. Ἡ ζωὴ πρέπει νά ἔχη τὸν ἰδρῶτα. Ἰδρῶτα, γιατί ἄλλος σκάβει μὲ τὸ χέρι του, ἰδρῶτα γιατί ὁ ἄλλος γυρίζει μὲ τὴν δουλειά του, ἰδρῶτα γιατί ὁ ἄλλος δουλεύει μὲ τὸ κεφάλι του καὶ σκέπτεται ἀπάνω σὲ θέματα τοῦ Θεοῦ καὶ βγάζει βιβλία, καὶ διαβάζει βιβλία, ἰδρώνει κι' αὐτὸς καὶ κοπιῶν μάλιστα ἰδρώνει. Ὁ ἰδρῶς εἶναι ἡ ὑγεία μας. Ἀλλοίμονο ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο πού δὲν ἰδρώνει. Ὁ ἰδρώτας εἶναι ὁ νόμος τῆς ζωῆς.

Καὶ τοὺς εἶπε ὁ Χριστὸς φέρετε καὶ ἀπὸ κείνα πού πιάσατε, καὶ εὐλόγησε κι' ἐκείνα. Καὶ ὅποιος πάει στὸν Χριστὸ ἱκανοποιεῖται, εἶναι χαρούμενος.

— Δὲν μοῦ λές, Γιωργάκη, σὲ βλέπω χαρούμενο σήμερα, τί συμβαίνει ; Κέρδισες τίποτα ; Ὅχι ; Πῶς ; Κάτι ἄλλο, κανένα γράμμα ἔλαβες ;

— Τίποτα.

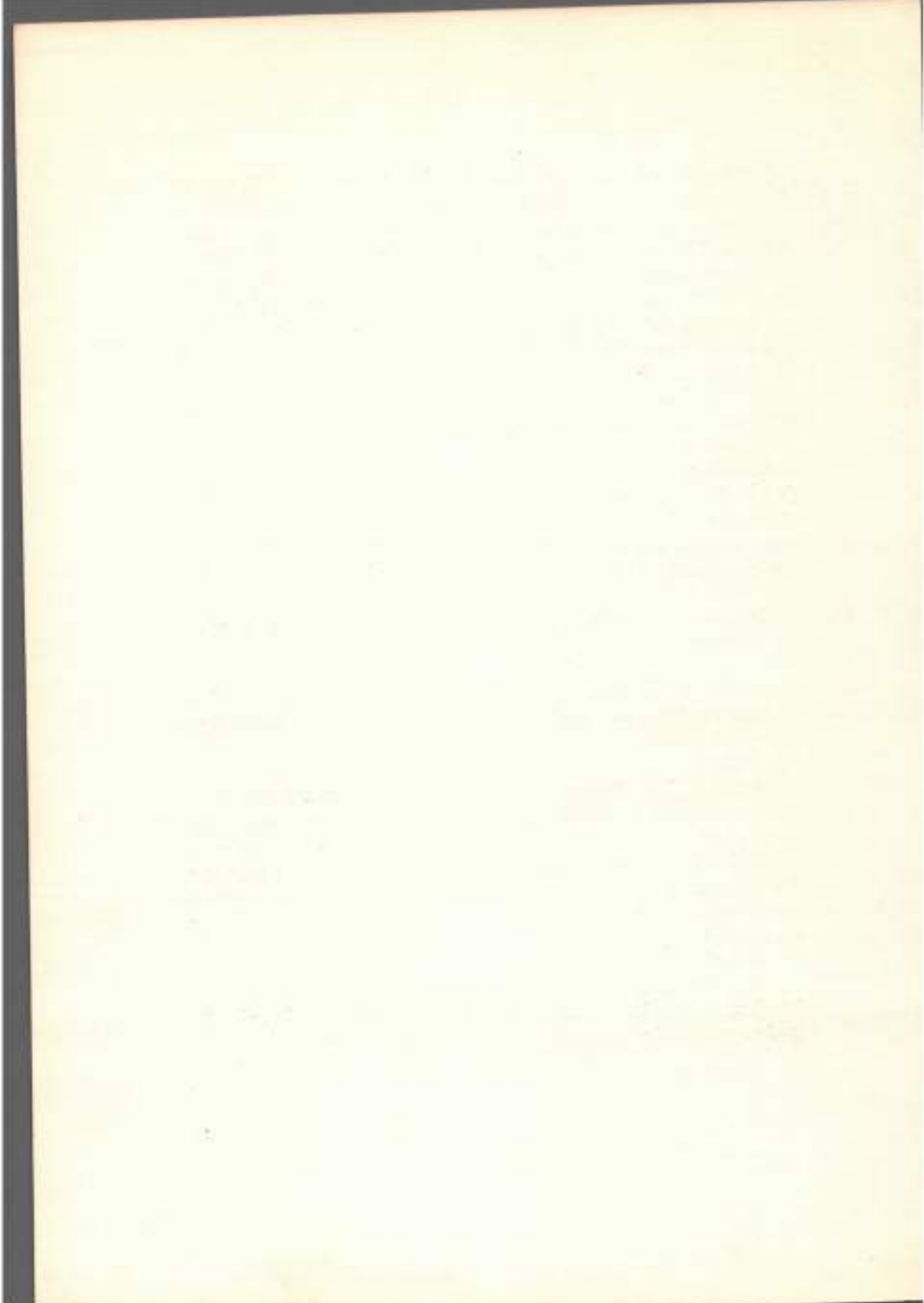
— Τότε ;

— Χαίρω, διότι ἐμπῆκα στήν σωτηρία τοῦ Χριστοῦ. Χαίρω γιατί πῆρα στήν καρδιά μου τὸν Σωτήρα μου. Χαίρω γιατί βρῆκα τὸ νόημα τῆς ζωῆς. Χαίρω γιατί βρῆκα τὴν προστασία τὴν ἀκατανίκητη καὶ αἰωνία τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ πού ἀπέθανε γιά μένα. Γι' αὐτὸ χαίρω. Καὶ ἡ χαρά μου δὲν σβῶνει ποτέ, γιατί δὲν κρέμεται ἀπὸ τὰ πράματα τοῦ κόσμου τούτου. Δὲν κρέμεται ἀπὸ τοῦτα, εἶναι ἀπὸ πάνω, ὅπου εἶναι ἡ ἀσφάλεια ἡ αἰωνία καὶ ἡ ἀμετάκλητος σωτηρία τοῦ Χριστοῦ.

Αὕτη εἶναι ἡ ζωὴ.

Αὐτὸ νά κυττάξης, ἂν δὲν ἔχης μέχρι σήμερα ἐπιδιώξη. Αὕτη εἶναι ἡ ζωὴ. Δοκίμασε. Σύγκρινε κατόπιν τὴν μιά ζωὴ καὶ τὴν ἄλλη, τὴν μιά κατάσταση καὶ τὴν ἄλλη. Δοξασμένο τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ἄμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ΠΕΡΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΘΕΜΑ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΟΡΙΣΕΙ ΑΠΟΨΕ ΓΙΑ
 νά μιλήσω, έχει τόν τίτλο «Οικογενειακά προβλήματα και λύσεις αὐτῶν». Θέλω λοιπόν πρώτα νά μελετήσουμε τίς «τρεις ἔννοιες», «οἰκογένεια», «πρόβλημα», «λύσις».

Ο ἰ κ ο γ ἑ ν ε ι α. Ὅλοι οἱ λαοὶ ἔχουν εἶπη γιά τόν γάμο, γιά τήν σύμψηξιν οἰκογενείας, ὠραία πράγματα. Ἄλλά κανένας λαός δέν ἀνοψώθηκε στό μεγαλεῖο, στό ὅποῖον τό Εὐαγγέλιον ἀνεβάζει τήν οἰκογένεια. Τό Εὐαγγέλιο μᾶς λέει, πῶς ὁ Θεός ἠθέλησε τή ζωή τοῦ οὐρανοῦ, τή δική Του μέσα στήν Τριάδα τῆ Θεΐα, νά τήν κατεβάσῃ ἐδῶ στή γῆ καί νά τήν ἐμφυτέψῃ μέσα στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων, ἑνός ἀνδρός καί μᾶς γυναικός. Θέλει ὁ Θεός ἐκείνη τήν ἀγάπη τήν ὅποια ὁ Χριστός, ὁ Υἱός ὁ μονογενής, ἔδειξε γιά νά σώσῃ ἐμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς μέ μία αἰώνια σωτηρία καί ἀπερίγραπτη σέ δόξα, ἐκείνην τήν ἀγάπη θέλει νά παγιώνεται μέσα σ' ἕνα καλυβάκι, μέσα σ' ἕνα σπίτι, μέσα σ' ἕνα ἀνάκτορο ἀπό δυό καρδιές, ἕνα ἀνδρα καί μιᾶ γυναῖκα.

Καί λέει στόν ἀνδρα· «ἄνδρα πρόσεχέ την τήν γυναῖκα σου. Θά τήν ἀγαπᾶς, ὅχι μέ λόγια, ὅχι μέ βαθμὸ δικό σου, ἀλλά ὅπως ὁ Χριστός ἀγάπησε τήν ψυχὴ σου καί ἀπέθανε γι' αὐτήν. Ἐτσι θ' ἀγαπᾶς τήν γυναῖκα σου. Δέν θά τήν κλωτσᾶς, δέν θά τήν πικραίνης, δέν θά τήν περιφρονῆς, δέν θά τήν παραμερίζης. Θά τήν ἔχῃς δίπλα σου, σπλῆχνο σου, καρδιά

σου, γιατί από δω ο Θεός εβγαλε την πλευρά και έπλασε την γυναίκα. Ούτε από το πόδι σου την έκοψε, ούτε από το κεφάλι σου, γιά να την βάλη άπάνω από το κεφάλι σου. 'Από τά σπλάχνα».

Λέει στην γυναίκα: «Γυναίκα, ελα έδω. Ξέρεις πώς θα τον βλέπης τον άνδρα σου ; Σάν τον Χριστό, όπως βλέπει ή 'Εκκλησία τον Κύριό της. Θα τον προσέχης, θα τον ύπακούης, διότι είναι άνθρωπος που έχει έπικοινωνίαν με τον Χριστόν άπάνω και έμπνέεται. Θα τον ύπακούης όχι με το στασιό, όχι με μωρμωρητό, όχι με βαρυκόμια, αλλά με όλη σου την καρδιά. Γι' αυτό σ' εβαλε ο Θεός έδω».

Λέγω με την έννοιαν της οικογενείας κατά το Εύαγγέλιον, δια όσα είναι μέσα στο σπίτι, ή ζωή των συζύγων, αγιάζονται, παίρνουν άλλο νόημα, παίρνουνε άλλη ουσία και έρχεται ο γάμος και γίνεται μία ένσάρκωσις θείας ζωής και δράσεως εν τῷ προσώπῳ τοῦ άνδρός και της γυναίκος. 'Αλλά, αυτή την άρμονία την πολεμάει ο άόρατος έχθρός και είναι κάτι το όποιο πρέπει πολύ να προσέξωμε να το κρατήσωμε. Μπορεί στην άρχή να ξεκινάμε καλά και κατόπιν στον δρόμο συνηθίζει ο ένας τον άλλο, και ένα λόγο ο ένας, έναν λόγο ο άλλος, ξεθωριάζει ή πρώτη αίγλη. 'Ο Θεός να φυλάξη.

Λοιπόν, ο Θεός μας έδωκε τά μέσα δια των όποιων θα μπορούσαμεν αυτήν την φρεσκάδα, την πρώτη φρεσκάδα, να την διατηρήσωμε όλη μας την ζωή. Και τά μέσα αυτά είναι πρώτον, να βρίσκωνται γύρω από τον Λόγον του Θεού καθημερινώς ο άνδρας και ή γυναίκα. Το Εύαγγέλιο και ο Χριστός στη μέση. 'Η μελέτη με εύγνωμοσύνη σ' 'Εκείνον που μας έσωσε με το αίμα Του το τίμιο και μας έδωκε αυτή τή σύνδεση μαζί Του γιά να μην σπάση ποτέ, αλλά γιά να διατηρηθῆ στους αιώνας δοξασμένη, μέσα στο σχέδιο το αιώνιο της βασιλείας των ούρανών.

Λέγω, ή προσευχή, ή όμιλία με τον Κύριο. 'Ανδρας και γυναίκα θα μιλάνε, θα Τον εύχαριστοῦνε, θα Τον ύμνοῦνε, θα ψάλουν την δόξαν Του, και κατόπιν ο καθένας θα πάη στην δουλειά του. Θα ζητοῦν «Κύριε, κράτησέ μας στην πρώτη άγάπη, κράτησέ μας στην άφετηρία, και μεγάλωνε και ανέβαζε μας περισσότερο», άλλωιως θα σῶς γελάση ο έχθρός και θα την χάσετε. Και θα βγῆ πάγος, και όχι μόνο πάγος, ο Θεός να φυλάξη, γκρίνια, κικρία, γιατί ; Διότι δέν προσέξατε να την διατηρήσετε. Ξεκινήσατε, αλλά δέν μείνατε στους δρους υπό τοῦς όποιους διατηρεῖται αυτή ή κατάσταση. Είναι ή καθημερινή έπαφή, άνδρός και γυναικός με τον Κύριο. Και να Τοῦ μιλάτε 'Εκείνου και να ζητάτε από Αὐτόν κάθε μέρα να σῶς συνδέη, να σῶς κρατῆ στην ειρήνη, στην άγάπη, να είναι ο ένας χαρά γιά τον άλλο, άγάπη γιά τον άλλο, πλήρωσις γιά τον άλλο.

Τὸ θέλει ὁ Θεὸς αὐτό. Τὸ ἀμέλησες, τὸ χασες. Ἄλλ' εὐτυχῶς μπορεῖς νὰ τὸ ἀνακτήσης.

Λοιπὸν! Σ' αὐτὴ τῆ σφαῖρα εὐρισκόμεθα ὅταν εἴμαστε χριστιανικὴ οἰκογένεια καὶ περὶ αὐτῆς εἶναι ὁ λόγος ἀπόψε. Ἔχουμε τὸ εὐτύχημα νὰ ἀνήκουμε στὴν πίστη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Πρόβλημα Οἰκογενείας: Προβλήματα, ὡς καὶ ἡ λέξις τὸ δείχνει, σημαίνει κάτι τι ποὺ ἔρχεται μπροστά μας, πρό - βάλλεται, βάλλεται πρὸ ἡμῶν. Καὶ ἐπειδὴ ἐδῶ στὸν κόσμον ζοῦμε ἐξ ἐπαφῆς καὶ συναφείας μὲ χιλιάδες ἀνθρώπους, ἀσφαλῶς κάθε μέρα ἔρχονται ζητήματα μπροστά μας, τὰ ὁποῖα σὰν κύματα θαλάσσης μᾶς ἀπειλοῦν, καὶ ζητοῦν μίαν ἀπάντησή μας. Ἔρχεται ὁ γείτονας ὁ κακός, ἔρχεται ὁ πολὺ φίλος ὁ ὁποῖος ἀποδεικνύεται ψεύτικος, ἔρχεται ἡ στενοχώρια, ἔρχεται ἡ ἀρρώστεια, ἔρχεται ἡ ἀνεργία, πράγματα τὰ ὁποῖα θέλουσε στάσιν καὶ ἀπάντησιν. Τί θὰ γίνῃ; Ἐδῶ χρειάζεται ἡ λύσις.

Λύσις προβλήματος σημαίνει, τρόπος στάσεως καὶ ἐνεργείας δυνάμει τοῦ ὁποῖου τὸ κύμα ἐκεῖνο θὰ φύγῃ, καὶ ἐκεῖνο ποὺ μᾶς μπερδεύει θὰ λυθῇ, κατὰ τρόπον ἀβλαβῆ. Αὐτὰ τὰ ζητήματα σὰς τὰ εἶπα ἀναφερόμενος εἰς τὴν φάση τῆς οἰκογενείας κατὰ τὴν ὁποίαν ἀκόμα δὲν ἔχουν ἀρχίσει τὰ παιδιὰ. Ἐπῆρα δηλαδὴ μιὰ οἰκογένεια, ἕναν ἄνδρα καὶ μιὰ γυναῖκα, οἱ ὁποῖοι ζοῦν ὡς χριστιανοὶ καὶ οἱ ὁποῖοι ἐδῶ εἰς τὴν ζωὴν ἀντιμετωπίζουν διάφορα θέματα καὶ ζητήματα. Ἀλλὰ πρέπει νὰ δοῦμε τώρα τὴν φάση τῆς οἰκογενείας ὅταν διαθέτει παιδιὰ.

Ξέρετε ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς οἰκογενείας, ὄχι ὁ κύριος ἀλλὰ ὁ οὐσιώδης σκοπός, εἶναι ἡ τεκνογονία. Διότι ὁ Θεὸς χρειάζεται κόσμον γιὰ τὴν βασιλεία ἀπάνω τὴν μεγάλη. Εἶναι θέσεις ἀδειανὲς ἀκόμη, γι' αὐτὸ ζοῦμε ἐμεῖς καὶ στεκόμαστε κι' ἔχουμε τὴν τιμὴ, νὰ μᾶς λέει ὁ Θεός «θέλω ὑλικὸ ἀπάνω νὰ ετοιμάσω». Κι' ἔρχεται τώρα πραγματικῶς τὸ μεγάλο πρόβλημα τῶν παιδιῶν. Εἶναι ἡ ἀνατροφή τους, εἶναι τὸ πρόβλημα τῆς διατροφῆς τῶν παιδιῶν, εἶναι καὶ τὸ πρόβλημα τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν παιδιῶν. Μεγάλα θέματα, διότι ἔχουν συνέπειες σ' ὅλη τὴ ζωὴ αὐτὴ καὶ πολλὰ φορὲς εἶναι συνδεδεμένες καὶ μὲ τὴν αἰωνία τύχη τοῦ προσώπου τοῦ παιδιοῦ, τὸ ὁποῖο ἐμεῖς τὸ ἐφοδιάζομε.

Ποῖος ἄνθρωπος θὰ μπορούσε νὰ ἀναλάβῃ αὐτὰς τὰς λύσεις; Ποῖος ἄνθρωπος εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος μπορούσε νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι, ἐγὼ ἔχω τέτοιο μυαλό ὥστε μπορῶ τώρα νὰ δώσω τὴν πρέπουσαν λύσιν τὴν ὁποίαν καὶ ἐπιθυμῶ. Κανένας ἄνθρωπος στὸν κόσμον δὲν μπορεῖ νὰ τὸ πῇ αὐτό. Οἱ μεγαλύτεροι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου σήμερα, ποὺ ἡγοῦνται

τεραστίων δυνάμεων, έχουν αδυναμίες, και δεν μπορούν να λύσουν τα προβλήματα. Και ο Λόγος του Θεού μας λέγει ότι αυτά τα ζητήματα είναι αλυτα. "Αλυτα ανθρώπινως και μη χαλάτε το κεφάλι σας. Και όσοι επεχείρησαν να τα λύσουν με το κεφάλι το δικό τους, πολύ γρήγορα επείσθησαν ότι έπεσαν έξω. Είναι γενική ομολογία. 'Αλλά ως μη άπελπισθοῦμε. ο Ψαλμός λβ' στο έδαφ. 8, μας δίνει υποσχέσεις του Θεού μας, οι όποιες μας γεμίζουν χαρά, και αγαλλίαση και ένθουσιασμό και θάρρος. Θα διαβάσω και θα αναλύσω λίγο τον ψαλμό λβ' 8. 'Εδώ όμιλεί ο Θεός προς τον πιστόν του, προς τον ανθρώπινόν του. Δηλαδή και εις τον άνδρα, διότι είναι πιστός και εις την γυναίκα διότι είναι πιστή. Τους λέγει :

«'Εγώ θα σε συνετίσω». 'Εγώ θα σε συνετίσω, όχι οι σπουδές σου, όχι τα πανεπιστήμια που θά πᾶς, όχι οι γλωσσες που θά μάθης. Αὐτή ή σύνεσις είναι άλλη, είναι σύνεσις του αἰῶνος τούτου. 'Εδῶ σοῦ χρειάζεται σύνεσις που θά σοῦ βάλω 'Εγώ. Τι θά πῆ ή λέξις σύνεσις ; Σύνεσις, είναι από τό «σύν» και «ἴημι» - ρίπτω. 'Ο φαρμακοποιός, για παράδειγμα, πάει να κάνη μιὰ συνταγή. Λοιπόν, ρίχνει ένα φάρμακο μέσα στο γουδί, ρίχνει δεύτερο φάρμακο μέσα στο γουδί, αλλά κάνει λάθος και δεν ρίχνει και τό τρίτο. 'Εκείνο που βγαίνει τί είναι ; Είναι κάτι χωρίς αποτέλεσμα. 'Ετσι και ο άνθρωπος σκέπτεται για κάποιο ζήτημα, για κάποια λύση, και βάζει μέσα του ένα στοιχείο, δύο στοιχεία, τρία στοιχεία, και μένει σ' αυτά και τ' ανακατεύει, αλλά παρέλειψε να βάλη κι' άλλο ένα, κι' άλλα δύο. Αὐτός λέγεται ότι δεν έχει σύνεση. Κάνει μισαρά πράγματα. «'Εγώ όμως, λέει, θα σε συνετίσω». Θα σοῦ δώσω ἐμπνευση, για να ξέρης πῶς ν' αντιμετώπιζης τά ζητήματά σου που θά ῥχωνται μπροστά σου. «'Εγώ θα σε συνετίσω».

Και προχωρεί. «Και θα σε διδάξω την ὁδόν, εις την ὁποίαν πρέπει να περπατήης». Δοξασμένο τό ὄνομά Του ! Ποιός δάσκαλος ἐρχεται να μας διδάξη! «Θά σε διδάξω την ὁδόν μου, εις την ὁποίαν πρέπει να περπατήης». Δηλαδή σε κάθε περίπτωση. Κάθε φορά. 'Εγώ θα σοῦ δώσω διδασκαλία. Δεν ἀρκεῖ μόνον ότι θα σοῦ δώσω σύνεσιν, θα προχωρήσω, θα τό κάνω πιο λιανά, θα σε ἐμπνεύσω, θα σε φωτίσω, πῶς πρέπει να φερθῆς. 'Αλλά και προχωρεί. «Θά σε συμβουλεύσω». Ω ! Θεέ μου, όταν διάβασα αὐτήν την λέξη και μου άνοιξε ο Θεός τά μάτια! Γιατί προσέξτε ή 'Αγία Γραφή δεν είναι βιβλίο που τό διάβασα και ἔληξε ή ιστορία.

Κάποια φορά εἶχα δώσει σε κάποιον μιὰ Καινή Διαθήκη. Με βρί-

τί δέν μοῦ ἀρέσει. Αὐτὰ διὰ τῆς μελέτης τοῦ Λόγου μου θά τὰ καταλάβης. Τότε λέγει ἐάν τηρήσῃς καί ἔχῃς δώσειν τήν καρδιά σου σέ μένα, ὅ,τι θέλεις ζήτησε καί θά στό δώσω.

«Ἐγὼ ποιήσω». Ἐγὼ θά στό δάσω. Μά εἶναι δύσκολο. Μὲ παρηγορεῖ ἐκεῖνο τό, «Ἐγὼ ποιήσω». Μιά φορά ζητούσαμε ἀπό τόν Κύριον κάτι πολὺ δύσκολο. Ὅταν πάλι διάβασα καί μ' ἀνοίξε ὁ Θεός τό μάτι, γιατί ἐπαναλαμβάνω, τήν Ἁγία Γραφή ἂν δέν σοῦ ἀνοίξη ὁ Θεός τό μάτι δέν μπορείς νά τήν καταλάβῃς. Τήν ξέρεις σάν παπαγάλος, τήν λές, τήν τραγουδάς, τήν κάνεις διήγημα, κήρυγμα, ἀλλά ἅμα δέν σοῦ ἀνοίξη τό μάτι, δέν τήν βλέπεις. Λοιπόν, ἐκεῖ ποῦ διάβαζα βρίσκω τή φράση ποῦ ἔλεγε: «Ἐγὼ ποιήσω». Καί κολλάει τό πνεῦμα μου στό «Ἐγὼ». «Ὁ, Χριστέ μου, εἶπα, μά ἀφοῦ εἶσαι Ἐσὺ, τί ἀνόητος εἶμαι ἐγὼ καί τό βλέπω δύσκολο! Μήπως ἐγὼ θά τό κάμω. Ἄν ἦταν νά τό κάνω ἐγὼ, βέβαια θά τρελλαινόμουν, δέν βαστάω ἀλλά εἶναι τό «Ἐγὼ θά τό κάνω», «Ἐγὼ ποιήσω».

Λοιπόν ἀγαπητοί μου, στήν χριστιανική οἰκογένεια, καί εἰς τὰ δύο μέλη ποῦ τήν ἀποτελοῦν εἰς τόν ἄνδρα καί τήν γυναῖκα, ὑπάρχουν προβλήματα. Κι' ὅταν ἀρχίσουν τὰ παιδιά ἐμφανίζονται πιό μέγαρα προβλήματα. Παντοειδῆ προβλήματα. Ἄλλά ἡ λύσις των εἶναι στό κεφάλι καί στά χέρια Ἐκεινοῦ, ἐάν ἔμελλε σταθοῦμε στή θέση ποῦ μᾶς θέλει καί ἐν τῷ προσώπῳ μας δοξάζεται ὁ Χριστός. Εἶναι ἀναριθμητές οἱ ἱστορίες, οἱ ὁποῖες δείχνουν πῶς ὁ Θεός ἐπεμβαίνει σέ ζητήματα δικά μας. Καί ἐάν τὰ παιδιά τοῦ Θεοῦ τὰ ἀφοσιωμένα εἰς τόν Κύριον ἔγραφαν τήν πείρα ποῦ ἔχουν μέ τήν ἐπέμβαση τοῦ Θεοῦ στή ζωή τους, θά γινόταν μία ὀλόκληρη βιβλιοθήκη καί εἶναι ἁμαρτία ποῦ δέν ὑπάρχει αὐτή ἡ βιβλιοθήκη. Καί πρέπει ὁ καθένας ἀπό μᾶς, νά προσέχουμε νά θυμώμαστε πῶς εἶδαμε τήν δύναμη τοῦ Θεοῦ. Πῶς εἶδαμε τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ.

Θά σᾶς πῶ ἕνα περιστατικό δικό μου, γιατί σέ μένα τόκανε. Ὅχι ὅτι δέν ἔχετε καί σεις, καί περισσότερα καί καλλίτερα, θά ἔχετε. Θά σᾶς πῶ ἕνα δικό μου, νά δῆτε ὡς ποῦ φθάνει αὐτή ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ.

Μιά καλοκαιρινή μέρα, πᾶνε καμμιὰ εἰκοσαριά χρόνια, ἤθελα νά στείλω ἕνα τηλεγράφημα. Ἦταν καλοκαίρι. Ἦτανε ζέστη τόσο πολὺ, ποῦ πατοῦσα πάνω στήν ἄσφαλτο καί ἀφίνα τό ἀχνάρι ἀπό τό πατοῦτσι μου. Ἐρχομαι λοιπόν ἡ ὥρα δύο, ποῦ ἐτελείωσα ἀπό τό Ὑπουργεῖο, νά στείλω τό τηλεγράφημα τό ὁποῖο ἦταν ἐπείγον καί ἔπρεπε νά φύγῃ. Ἐρχομαι λοιπόν κατατασασκισμένος. Κάπου γύριζα ἐκείνη τήν ἡμέρα πάλι

για δουλειές του Υπουργείου, και βρίσκω έδω στο ταχυδρομείο το δικό μας, ένα γκισέ μονάχα άνοιχτό, και μία ούρα καμιά είκοσαριά ανθρώπους. Μπαίνω μέσα λοιπόν, ήμουνα τσακισμένος, μου 'ρθε να φύγω με το πρώτο, που να περιμένω τώρα 20 ανθρώπους με την σειρά μου. Άλλά έλα που έπρεπε να το στείλω. Κάθομαι, λοιπόν, τελευταίος.

'Εκεί όμως που ήμουνα όρθος έκουράσθηκα. Λέω: «ας πάω να άκουμπήσω εκεί πέρα λιγάκι, εκεί που ήταν τα γκισέ τα κλειστά, κι' άμα έρθη ή σειρά μου έρχομαι πάλι». Πάω λοιπόν και κάθομαι εκεί, κι' άκουμπάω. 'Εκεί που καθόμουνα μου έρχεται μία σκέψη και μου λέει, έσύ έχεις εύκολύνει τόσους ανθρώπους που έρχονται στο γραφείο σου, είχα τότε τās συντάξεις και έρχόνταν οί καθήμενοι οί συνταξιοόχοι γέροι, γερόντισσες, τούς κάθιζα εκεί πέρα, τούς κερνοόσα καφέ, τούς έδινα και Εύαγγέλιο. Λέω «Κύριέ μου, έγώ τόσους ανθρώπους έχω έξυπρητέψει, δώσε μια λύση να μπορέσω να ξεμπερδέσω να φύγω γιατί έχω τσακισθή, Σὸ ξέρεις». Λοιπόν, μάρτυς ὁ 'Ιησοός Χριστός, άκοόστε. 'Ανοίγει τὸ γκισέ εκείνο, που ήμουνα μπροστά άκουμπισμένος έγώ, και ὁ άγνωστος από μέσα υπάλληλος μου λέει.

— Κύριε, δώστε μου τὸ τηλεγράφημά σας. Και τὸ δίνω τὸ τηλεγράφημά μου.

Οί άλλοι σάν είδαν ὅτι άνοιξε και άλλο γκισέ έρχονται μπουλοόκι «βρρρρ» μπροστά. Αὐτός, λοιπόν, άμέσως κλείνει τὸ γκισσέ.

— «Κύριοι, λέγει, τὸ γκισσέ είναι κλειστό». Και πήρε μόνο τὸ δικό μου. Μάρτυς ὁ 'Ιησοός Χριστός.

Τὸ Εύαγγέλιο τί λέει; Τί λέει τὸ Εύαγγέλιο; Και στο τηλεγράφημα άκόμα σου λέει, ὅ,τι θέλεις, δέν υπάρχει περιορισμός. Γι' αυτό, άγαπητοί μου, πρέπει τὸν Κύριό μας να Τὸν χαιρέμαστε, να Τὸ δίνουμε εύκαιρία να εκδηλώνεται στη ζωή μας. Τὸ θέλει, τὸ θέλει. Και επομένως... τί λύσεις; 'Εγὼ είμαι μαθηματικός. Μπορώ να κάνω ένα βιβλίο προβλημάτων άριθμητικῶν και να βάλω και τās λύσεις, δέν μπορώ όμως να πῶ λύσεις προβλημάτων πνευματικῶν περιεχομένου στις οίκογένειες διότι δέν ξέρω τί λύσεις θα δώση ὁ Θεός. 'Εκείνος δίδει τās λύσεις. Μπορώ να πῶ για τὰ δικά μου, πῶς τὰ έλυσε 'Εκείνος.

Λοιπόν, ή χριστιανική οίκογένεια έχει τήν έννοιά της εις τήν πραγματοποίηση της άγάπης τὸ Θεοῦ, και τήν άρμονία μεταξύ δύο προσώπων, τὸ άνδρὸς και γυναικός. 'Επίσης σκοπὸν έχει και τήν τεκνογονία. Διότι ὁ Θεός θέλει ὕλικό για να καταρτίση άπάνω τὸ Κράτος Του. 'Εάν δέν σου δώση ὁ Θεός παιδιά, σημαίνει ὅτι σε καλεί να αναλάβης άλλα παιδιά και να γίνης πατέρας πνευματικός και να θυσιάσης τήν ζωή

σου να τὰ υπηρετήσης, γιὰ νὰ εἶσαι καὶ σὺ ὄργανον δευτέρας γεννήσεως, ἡ ὁποία εἶναι ἀκόμα ἀνωτέρα ἀπὸ τὴν πρώτη, τῆς ἀναγεννήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, διότι ἐνῶ σὲ μὲνα ἀτομικῶς δὲν εἶδωκε παιδιὰ κατὰ σάρκα, ἐν τούτοις εἶχα τὴν εὐκαιρία καὶ ἐγὼ καὶ ἡ γυναῖκα μου νὰ ἀσχολοῦμεθα μὲ πολλὰ παιδιὰ καὶ εἶμαστε σάν νὰ εἶμαστε ὄχι μόνο πολύτεκνοι, ἀλλὰ ὑπερπολύτεκνοι καὶ νὰ πονοκεφαλιάζουμε καὶ νὰ φέρνουμε τὰ θέματα ἄλλων οἰκογενειῶν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, γιὰ νὰ δώσῃ Ἐκεῖνος τὴ λύση Του.

Ἄλλὰ ἤθελα νὰ σὰς δώσω ἀκόμη δύο συμβουλές, σὲ κατὶ τὸ ὅποιον γίνεται καὶ τὸ ὅποιον μπορεῖ τὴν οἰκογένεια τὴν χριστιανικὴ νὰ τὴν χαλάσῃ. Εἶναι τὸ ἑξῆς.

Πρέπει στὰ παιδιὰ σας νὰ ἐμφανίζεσθε, ὁ ἄνδρας καὶ ἡ γυναῖκα, μὲ σύμπνοιαν γιὰ ὅ,τι λέτε καὶ ζητᾶτε ἀπὸ αὐτά. Ὅχι ὁ ἕνος νὰ λήῃ «ὄχι» καὶ ἡ γυναῖκα ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά νὰ λήῃ «πᾶρτο». Πρέπει ὁ ἄνδρας καὶ ἡ γυναῖκα νὰ ἔχουνε σύμπνοιαν, ἕνας τοῖχος ἀραγῆς, γιατί ὅταν καταλάβει ὁ μικρός, — ὁ ὁποῖος μὴ τὸν κυτᾶς ποῦ εἶναι μικρός, εἶναι μέγας ὁ Διάβολος ὁ ὁποῖος συχνὰ τὸν ἐμπνέει —, ὅτι ὑπάρχει ρήγμα, τότε ἔπεσε ἀπὸ τὴν συνείδησή του ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο. Ἐπεσε, γκρεμίστηκε, ἔσπασε ἡ δύναμις τῆς οἰκογενείας.

Ὁ πατέρας λέει «σήμερα δὲν θὰ φᾶς πᾶστα, παγωτὸ δὲν θὰ σοῦ δώσω» καὶ ἅμα φύγη ὁ πατέρας, λέει τοῦ παιδιοῦ ἢ μητέρας «Ἐλα, φᾶτο, φᾶτο». Νομίζει ὅτι ἔκανε καλὸ. Ἄ! ἡ ἀνόητη ἢ γυναῖκα, ἢ καὶ μὲνη, τί καταστροφὴ ἔκανε μέσα στὸ σπίτι της! Νὰ ὑπάρχη, λοιπόν, σύμπνοια.

Ποτὲ μπροστὰ στὰ παιδιὰ σας, θὰ ἤθελα νὰ πῶ καὶ χωρὶς τὰ παιδιὰ σας, δὲν πρέπει νὰ ἐπικρίνετε ἢ νὰ γελοιοποιήτε τὸν ἄνθρωπο ποῦ κηρύττει τὸ Εὐαγγέλιο καὶ τοῦ ὁποῖου ἀκοῦτε τὰ μαθήματα, καθὼς καὶ σὺ δὲνα ἄλλον, ὁ ὁποῖος κηρύττει τὸ Εὐαγγέλιον, ποτὲ. Ὅταν μιᾶς καὶ τὸ παιδί ἐκεῖ ἀκοῦει «ἄ! εἶδες ἐκεῖνος τί ἔκανε; Εἶδες πῶς πάει; Ἄστυα πράγματα, κουταμάρες». Ἄ, τί ἔγκλημα κάνεις γιὰ τὸ παιδί σου, ἀλλὰ ἀκόμη κάνεις ἔγκλημα καὶ γιὰ τὸν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ. Ἄντι μὲ προσευχὴ νὰ τὸν στερεώνης, ἔρχεσαι καὶ τὸν διαβάλλεις, καὶ ἐξυπηρετεῖς τὸν Διάβολο. Καὶ τὸ παιδί σου κατόπιν, τοῦ λές «παιδί μου, πᾶμε στὴν ἐκκλησία». «Ἄ, ἐκκλησία, λέγει ἀπὸ μέσα του, πᾶμε νὰ γελάσουμε λίγο, πᾶμε νὰ κοροιδέψουμε λίγο, ὅπως ὁ μπαμπᾶς μὲ τὴ μαμὰ μᾶς λένε ἐδῶ καὶ γελάνε κι' αὐτοί».

Αὐτὰ εἶναι πράγματα, φαινομενικῶς μικρά, ἀλλὰ ἄλεθρια μὲ συνέ-

πειες στην χριστιανική οικογένεια. Λέγω ότι δεν μπορείς μπροστά στα παιδιά να κάθεται και να κατακρίνει ανθρώπους που κηρύττουν το Εὐαγγέλιο. Ἐκτός ἂν είναι ἄνθρωποι τελείως ἀνάξιοι, τότε ὅμως, τί πηγαίνεις ἐσύ και τοὺς ἀκοῦς; Ἄλλά νὰ μιλάς γιὰ ἕναν ἄνθρωπο πού κηρύττει τὸ Εὐαγγέλιο και δια φωτίζει τίς ψυχές, και νὰ μιλάς μὲ τρόπο ἀπρεπή, νὰ μιλάς μὲ χλεύη, μὲ κοροϊδία, νὰ τὸ γυρίζεις στὸ γελοῖον και στὸ κωμικόν, ποτέ, ἁμαρτία ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Ἔτσι χαλᾶς τὴν οικογένειά σου, ἄνθρωπε.

Λοιπόν, μὲ λίγα λόγια. Χριστιανική οικογένεια, προβλήματα της, και λύσεις των. Ἡ χριστιανική οικογένεια είναι ἡ ἐνσάρκωσις τῆς θείας ἰδέας, περὶ ἀγάπης μέχρι θυσίας και ὑπακοῆς. Δεύτερον ἡ οικογένεια τὴν τεκνογονίαν νὰ τὴν ἀγαπᾷ: «μὰ πού νὰ τὰ θρέψω τόσα παιδιά». Ἐγὼ πιστεύω ὅτι ἂν προσευχηθῆς στὸν Θεόν, ὁ Θεὸς θὰ μπορέσῃ νὰ μὴν σοῦ δώσῃ ἄλλα παιδιά, ἂν τὸ κρίνῃ Ἐκεῖνος. Ἄλλά ἐὰν παρ' ὅλα αὐτὰ σοῦ στείλῃ ἕνα παιδί, πιστεύε ὅτι πίσω ἔχει ὅ,τι χρειάζεται και ὅτι ὁ Θεὸς θὰ φροντίσῃ. Καί μόνον κατὰ τὸ μέτρον τῆς πίστεώς μας, τὸν βρίσκουμε στὴν ζωὴ μας. Τὸν θεωρεῖς περιορισμένον, περιορισμένον θὰ τὸν βρῆς. Τὸν θεωρεῖς ἀπεριόριστον, ὅπως και προσφέρεται στὴν Γραφή, ἀπεριόριστο θὰ τὸν βρῆς.

Δεύτερον, τὰ παιδιά. Τὰ παιδιά είναι τὸ ὄλκον πού ὁ Θεὸς θέλει νὰ τοῦ ἐτοιμάσωμε, γιὰ νὰ ἐπιταχύνῃ ἐπάνω τὴν κατάληψιν τῶν θέσεων, ὥστε νὰ συμπληρωθῇ ἡ μεγάλη και αἰωνία βασιλεία ἡ ὅποια χτίζεται και ἀκόμη δὲν τέλειωσε. Δοξασμένο τὸ ὄνομά Του. Ἐκάλεσε και ἡμᾶς και δεχθήκαμε τὴν πρόσκληση και μᾶς ἐσφράγισε, ὅσοι ἐδέχθηκαυ και ὅσοι ἔδωσαν τὴν καρδιά τους σ' Αὐτόν.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΙΝΑΙ Ο ΜΟΝΟΣ αρμόδιος να μας φανερώσει και να μας εξηγήσει, τι νόημα έχει ο γάμος. Διότι μόνο Εκείνος που έπλασε τον άνδρα και έπλασε και τη γυναίκα, Εκείνος μπορεί να μας εξηγήσει, εάν θέλη να μας πη, τον σκοπό για τον οποίο τον έπλασε.

Όλοι οι λαοί της γης, είπαν όρατα πράγματα για τον γάμο. Άλλά κανένας δεν έφτασε στο βάθος. Εκείνα τα όποια μας λέγει και μας αποκαλύπτει ο Λόγος του Θεού, ή Βίβλος, εκείνα είναι μοναδικά, είναι αποκάλυψις του Κυρίου.

Τι μαθαίνουμε, λοιπόν; Μαθαίνουμε ότι ο Θεός δημιουργώντας τον άνδρα και την γυναίκα, ήθέλησε να δώσει μια συμβίωση δια βίου, ή οποία να έχει δύο σκοπούς. Ο πρώτος είναι απαραίτητος, ο δεύτερος είναι ενδεχόμενος.

Η τελείωσις του χαρακτήρος των, πρώτον. Στον άνδρα έβαλε την γυναίκα αντικείμενο να την αγαπᾶ, να κουράζεται, να θυσιάζη, και στη γυναίκα, έβαλε τον άνδρα αντικείμενο να τον αγαπᾶ τόσο πολύ, ώστε να θυσιάζη κάθε δικό της θέλημα, για να ακούση εκείνον και να του κάμη την καρδιά του, να υπακούση, και να ξέρη ότι ο Θεός της έδωκε ένα κεφάλι, για το όποιο να είναι υπερέφανη και να χαιρείται.

Αυτό το σχέδιο, λέγω της τελειώσεως του χαρακτήρος! Άλλά έδω τώρα έρχεται το μυστήριο, ότι αυτοί οι χαρακτήρες θα έχουν πρότυπον.

Ποιόν θά έχουν πρότυπο ! Θά έχουν πρότυπο, τόν Υιόν τοῦ Θεοῦ, τόν Μονογενή, πού ἦρθε στόν κόσμο καί σταυρώθηκε, τόν Χριστό. Αὐτόν θά έχουν υπόδειγμα τῆς ἀγάπης των. Καί πῶς βαθειά ἀκόμη μᾶς πᾶσι καί μᾶς λέει ὅτι μέσα στήν οἰκογένεια, τήν ὁποίαν ἐκεῖνος θεμελιώνει μέ ἀνθρώπους δικούς του, θέλει νά πραγματοποιηθῇ ἐκείνη ἡ ὑπακοή, ὥστε νά γίνῃ ἕνα εἶδος ἀναπαραστάσεως τῆς μεγάλης ἐκείνης σκηνῆς κατά τήν ὁποίαν ὁ Θεός, ἀγαπῶν τόν κόσμο, καί θέλων νά μᾶς σώσῃ, εἶπε πρὸς τόν Υιόν του « Πηγαίνεις κάτω, νά πεθάνῃς ὑπὲρ αὐτῶν, καί νά πάρῃς ἐπάνω σου τήν ἁμαρτία τους ; » Καί ὁ Υἱὸς ὑπήκουσε ἀπὸ ἀγάπῃ καί ἀπὸ θυσία, καί λέγει. « Εὐχαρίστως Πατέρα, θά πάω κάτω ». Καί ἦρθε κάτω. Καί ἦρθε γιά νά πεθάνῃ ἐπάνω στό ξύλο, ὥστε νά πάρῃ τήν ἁμαρτία μας, καί ἔμεῖς νά ἐλευθερωθοῦμε καί νά μποῦμε μέσα στήν αἰώνια βασιλεία πού μᾶς προστοιμάζει ἐπάνω στόν οὐρανὸ ὁ Θεός.

Ἰδοῦ, μυστικά τὰ ὁποῖα μόνον ἔμεῖς τὰ ξέρομε, οἱ πιστεύοντες εἰς τόν Χριστόν, τὰ ὁποῖα μαθαίνομε καί τὰ διαβάζομε μέσα ἀπὸ τόν Λόγο τοῦ Θεοῦ, τὰ ὁποῖα κανένας σοφός, κανένας ἐπιστήμων, κανένας ἠθικολόγος, κανένας κοινωνιολόγος, δὲν τὰ κατέχει.

Καί μαθαίνομεν ὅτι οἱ ἐν Χριστῷ συζευγνόμενοι, εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἦρθαν νά δημιουργήσουν ἐπὶ τῆς γῆς αὐτὴν τὴν εἰκόνα, μᾶς ἀγάπης ἀγίας, ὑπακοῆς, μέ κέντρον τόν Ἰησοῦν Χριστόν, πού θά εἶναι ὁ δωρητὴς καί ὁ ζωογόνος γιά τίς δύο αὐτὲς ὑπάρξεις.

Καί ὁ ἅγιος Λόγος Του, εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος μέσα στήν οἰκογένεια θά ἔχη τὴ θέση του. Ἡ οἰκογένεια πλέον εἶναι ἕνα θυσιαστήριον, πού ἀρχίζει νά καιῇ καί νά ἀνεβάξῃ εὐλογίες καί εὐχαριστίες, λατρεία πρὸς τόν Χριστό, καί νά πραγματοποιῇ τὴ ζωὴ τῆς ἀγάπης.

Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ. Γύρω ἀπὸ τόν Λόγο τοῦ Θεοῦ, καί ὁ ἄνδρας καί ἡ γυναῖκα, κάθε μέρα, πρέπει νά μαζεύονται, πρέπει νά θυσιάσουν ὄρα, χρόνον, γιά νά πάρουν τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, γιά νά πάρουν τὴ δύναμη καί τὴ χαρά, νά ἀντιμετωπίσουν τὴ δοκιμασία, χωρὶς νά καταβληθοῦν καί νά χάσουν τὸ ἠθικὸ τους καί χωρὶς νά ὑπερηφανεθοῦν.

Λέγω, αὐτὸς ὁ μέγας προορισμὸς πρέπει νά πραγματοποιηθῇ ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῶν τῶν δύο, τοὺς ὁποῖους συνδέει ὁ Θεός, ἐν τῇ προνοίᾳ Του. Καί τὰ παιδιά Του ὁ Θεός τὰ παντρεύει, ὅπως ἐπάντρεψε ὁ Θεός τὸν Ἰσαάκ μέ τὴν Ρεββέκα. Καί βλέπομε μέσ' τὴν Ἁγία Γραφή μέ τί ἡσυχία, μέ τί θαυμαστά ἐνεργήματα τοῦ Θεοῦ, ἐξελέγη καί βρέθηκε γυναῖκα, γιά τὸν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ, τὸν Ἰσαάκ.

Ἄλλος σκοπὸς εἶναι ἡ τεκνογονία. Ὁ Θεός χρειάζεται ἄνθρωπους πολλούς. Γιατί ; Γιατί ἔχει νά κάμῃ μιά οἰκοδομὴ ἐπάνω στόν οὐρανό,

τή μεγάλη και άπέραντη βασιλεία τών ούρανών. Και θέλει ύλικό. Τό ύλικό είμαστε έμεις οί άνθρωποι. Καθένας από μās είναι μιά πέτρα πνευματική, ή όποία με την ζωή και με τό πνεύμα τοῦ Χριστοῦ, έτοιμάζεται για νά πάρη θέση επάνω στη μεγάλη εκείνη κοινωνία, τήν αιώνια και μακαρία τοῦ Θεοῦ, και νά δῆ τό πρόσωπον τοῦ Θεοῦ.

Λέγω, και εάν ακόμη ό Θεός δέν σοῦ δώση παιδιά, σέ προσκαλεῖ νά ύπηρετήσης άλλα παιδιά, τά όποια έχει έτοιμα, τά όποια δέν έχουν γονεῖς για νά φροντίσουν, δέν έχουν κατάλληλα πρόσωπα νά τά οδηγήσουν. Νά δοθῆς και θά δῆς τήν εύλογία και τήν χαρά τήν όποία θά σοῦ δώση ό Θεός.

Τώρα, ποιά ή σχέσις, μεταξύ άνδρός και γυναικός. Είναι άξιον προσοχής, νά έμβιβάζουμε σέ μιά λεπτομέρεια τήν όποία μās δίνει στη Γένεση ό Λόγος τοῦ Θεοῦ. Μιά λεπτομέρεια, πού μποροῦσε καθένας από κείνους πού κάνουν τόν έξυπνο, πώς τά ξέρουν όλα, νά τή θεωρήσει ένα είδος άμελητέας λεπτομερείας.

Ό Θεός, λέγει, έκαμε τήν γυναίκα από μία πλευρά τοῦ άνδρός τήν όποίαν έπῆρε. Και όμως, αυτό έχει μέσα του μεγάλο βάθος, μεγάλη σημασία.

Με αυτό ό Θεός έδειξε στον άνδρα και στη γυναίκα τή θέση τους, πού πρέπει νά έχουν μεταξύ τους. Ἡ γυναίκα, τήν όποία έβγαλε από τήν πλευρά τοῦ άνδρός. Ὁχι από τόν έγκέφαλο, διότι δέν τήν προώριζε νά διευθόνῃ τόν άνδρα, και νά τόν ύποτάσῃ. Ἀλλά οὔτε δίνει και τό δικαίωμα στον άνδρα, νά τήν κλωτσάῃ και νά τήν πατάῃ. Δέν λέει ότι τήν έφτιαξε τή γυναίκα ό Θεός από τό νύχι τοῦ ποδιοῦ τοῦ άνδρός. Δέν έχει καμμιά σχέση με τό πόδι τοῦ άνδρός. Ἐχει σχέση με τήν πλευρά, δηλ. με τά σπλάγγνα, με τήν αγάπη, με τό συναίσθημα τῆς αγάπης, τό όποίον ό Θεός έπροσωποποίησε εν τῷ προσώπῳ τῆς γυναικός.

Ἰδοῦ, αὐτή ή λεπτομέρεια, πώς έπλασε ό Θεός τήν γυναίκα, και από πού τήν τράβηξε, ή όποία, λέγω, μās διαφωτίζει και μās δίνει, θεμελιώδως πλέον, τήν σχέση άνδρός και γυναικός.

Τή σχέση τῆς στοργῆς, τοῦ σεβασμοῦ, αλλά όχι τῆς ύποδουλώσεως. Τή σχέση, ότι τήν γυναίκα τήν έκαμε βοηθό τοῦ άνδρός, διότι εἶπε : «Δέν είναι καλόν νά είναι ό άνδρας μόνος. Θά κάμω εἰς αὐτόν βοηθόν». Δέν εἶπε, θά τοῦ κάμω ένα μιμιπελό, νά τό εχη στό κρεβάτι εκεί πέρα νά κάθεται και νά καίξῃ, αλλά νά τόν βοηθῆ τόν άνδρα. Θά κουραστῆ και ή γυναίκα. Είναι μέσ' τό σπίτι, τό κράτος και τό βασιλείο τῆς. Ἐχει τις δουλειές τοῦ σπιτιοῦ. Ἐκεῖ πέρα είναι ή θέσις τῆς. Ἐκεῖ είναι ή ἀνά-

πτυχή της. 'Εκεί είναι ή δόξα της. Καί όταν ήθέλησε ή γυναίκα, νά εγκαταλείψη τό σπίτι καί νά μοιάση μέ τόν άνδρα, τότε χάθηκε, εξέπεσαν, εγελιοποιήθη.

'Ο Θεός σου έδωσε θρόνο τό σπίτι σου, γυναίκα· τά παιδιά σου, τόν άνδρα σου άντικείμενο στοργής. 'Εκεί νά μείνης. 'Εκεί θά ύπηρετήσης, 'Εκεί θά δοξασθής.

'Αγαπητοί. Χαιρόμαστε, διότι οί δύο αγαπημένοι μας έδώ, οί μελλοντικοί, είναι τοϋ Χριστοϋ παιδιά, καί είμαστε βέβαιοι, ότι έπάνω σ' αυτές τίς γραμμές θά βαδίσουν. Κι' έπομένως, θά δοϋν τήν εύτυχία τοϋ Θεοϋ έδώ, καί σέ ώρα δοκιμασίας θά δοϋν τήν νίκη καί τό χέρι τοϋ Θεοϋ, τό όποιον θά ζή έπάνω τους. Αυτό είναι τό εύτύχημα τοϋ Χριστιανοϋ. Κερδίζει δύο ζωές. Κερδίζει τή ζωή έτούτη καί τήν ζωή τήν άλλη.

'Εξω από τό νόημα τοϋ Χριστοϋ, έξω από τήν Γραφή, δέν ύπάρχει σχέσις άνδρός καί γυναικός, ή όποία νά έχη τήν αγιότητα καί τήν σοβαρότητα καί τίς γραμμές που δίνει ο Λόγος τοϋ Θεοϋ.

'Αλλά τί γίνεται, συνήθως ; 'Ο γάμος ή παίρνει τό χαρακτηρημα μιάς έπιχειρήσεως έμπορικης, που ο άνδρας χρειάζεται λόγου χάρη 1500 λίρες, καί βρίσκεται ένας καί τοϋ λέει : Ξέρω μιά . . . που έχει 1500 λίρες. Τήν παίρνω, άπαντάει. Χωρίς νά ρωτήση, ούτε τί είναι, ούτε τί πνευμα έχει, ούτε τί χαρακτηρημα. Λοφτά . . . αυτά θέλει.

Αυτά όμως δέν είναι στο Εύαγγέλιο. Το Εύαγγέλιο δίνει στην οίκογένεια νόημα αγιον, καί δίνει μιά εύτυχία που έρχεται από πάνω, μέ τήν έπικοινωνία μέ τόν Ζώντα Χριστόν.

'Η γίνεται ο γάμος, ένα είδος σαρκικης ανταλλαγής. Πέντ' έξη μήνες, τόν βλέπει, τόν κυττάζει, τήν κυττάζει, γυαλίζει ο ένας στον άλλο. Παιρνόμαστε ; Παιρνόμαστε. Κι' ύστερα από 5-6 μήνες, δέν πάμε τώρα νά τά διαλύσουμε ; Κι' αν είναι μέ συννεόηση τέτοια, καλώς. 'Αλλά συνήθως γίνεται αυτό μέ δραματικές σκηνές, καί κατόπιν άγώνος.

'Ετσι είναι όταν ο άνθρωπος βρίσκεται έξω από τό σχέδιο τοϋ Θεοϋ. Πολύ πληρώνει ο άνθρωπος τήν άποστασία του από τόν ζώντα Θεόν. Πολύ τήν πληρώνει. 'Ακριβά τήν πληρώνει.

'Ο Θεός νά δίνη χάρη ώστε οί άνθρωποι καί αν δέν είναι νά γίνουν, νά μετανοήσουν καί νά 'ρθουν στη σωτηρία τοϋ Χριστοϋ, για νά γίνεται χαρά πάνω στον ούρανό καί εύλογία έδώ στη γη.

'Ο Θεός νά εύλογήση τοϋς αγαπητοϋς μας, έδώ τοϋς μελλοντοϋμους, που πιστεύουμε ότι είναι τοϋ Χριστοϋ, καί χαιρόμαστε γι' αυτό.

ΜΕ ΚΑΛΕΣΑΤΕ ΑΠΟΨΕ, ΑΓΑΠΗΤΟΙ ΝΕΟΙ
καί νέες, νά σᾶς μιλήσω. Καί ἦρθα εὐχαρίστως. Τό θέμα ποῦ
θά σᾶς πῶ εἶναι :

Ο ΝΕΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ

Γιατί τό βάλουμε τό δεύτερο «κατά τήν ψυχολογία»; Δέν φτάνει κα-
τά τήν «Ἁγία Γραφή»; Φτάνει, καί παραφτάνει, ἀλλά βάλουμε καί κατά
τήν ψυχολογία, γιά νά δείξουμε ὅτι αὐτά ποῦ λέει ἡ Ἁγία Γραφή τά ἀνα-
γνωρίζει καί ἡ ψυχολογία καί τά παραγγέλλει καί ἡ ψυχολογία καί τά δι-
δάσκει καί ἡ ψυχολογία, χωρίς νά μποροῦν νά ἐκτελοῦνται ἀπό τήν ψυ-
χολογία ἀκόμη, μόνη. Ἄλλὰ ἀπό τόν Χριστό τῆς Ἁγίας Γραφῆς μποροῦν
νά ἐκτελοῦνται. Γι' αὐτό βάζουμε τήν ψυχολογία, νά μὴ φανοῦμε ἀνεδα-
φικοί.

Λοιπόν, «Ὁ νέος κατὰ τήν Ἁγία Γραφή». Ἀπό 14 χρονῶν καί πάνω,
ὀνομάζεται νεανίας, νέος, νεαρός, νεολαία. Ἀπό 14 καί κάτω εἶναι παιδί.
Εἶναι δεύτερος σταθμός ἡ ἡλικία αὐτή τοῦ ἀνθρώπου, μέχρι 21 - 25 ἐτῶν.
Ἡ ἡλικία αὐτή, ἡ νεαρά ἡλικία, θά μποροῦσε νά ἐμφανιστῆ μέ δύο εἰ-
κόνας. Εἶναι ἕνα πλοῖο μέσ τῷ λιμάνι, τό ὅποσον ἐφωδιάζεται μέ ἐφόδια
γιά ἕνα πολύ μεγάλο ταξίδι. Ἡ νεανική ἡλικία, εἶναι ἡ ἡλικία τῶν ἐφο-
δίων, τοῦ ἐφοδιασμοῦ. Τό πλοῖο αὐτό θ' ἀνοιχτῆ στοὺς ὄκεανούς, θά μπῆ
στis τρικωμίες καί πρέπει νά ἔχη ἐφόδια στό ἀμπάρι του ριγμένα, πρέ-

πει να έχη νερό, πρέπει να έχη τρόφιμα, πρέπει να έχη όργανα προσανατολισμοϋ, πρέπει να έχη τοϋ κόσμου τα έφοδια για να άντιμετωπίση όλους τοϋς καιροϋς. Άλλα το ταξίδι αυτό έδω, ειδικώσ για τον νεο, δέν είναι ταξίδι σαν τοϋ πλοίου, διότι είναι ταξίδι που συνεχίζει τον πλοϋν και στα βάθη τής αιωνιότητοσ, διότι ό άνθρωποσ ξεκινάει να ταξιδέψη μέσα στη ζωή για να συνεχίση το ταξίδι στην αιωνιότητα. Η ήλικια λοιπόν ή νεανική είναι μία ήλικια έφοδιασμοϋ, για το μεγάλο ταξίδι τής ζωής, έδω και τή συνέχεια.

Θά μπορούσαμε να το ποϋμε άλλοιωσ : Η νεανική ήλικια είναι μία ήλικια συσσωρεύσεωσ, διότι ή νεολαία, ή ψυχή τοϋ νέου, είναι ένας συσσωρευτήσ, ό όποιοσ συσσωρεύει ένεργεια για να τήν δαπανήση καταλλήλωσ και δρόνωσ. Ότι δήποτε ήλικια είναι, ή ήλικια αυτή είναι μεγάλ ησ σοβαρότητοσ και άξιασ, διότι από τήν προετοιμασία τής θά βγοϋν τα άποτελέσματα όλης τής ζωής τής έπιγειοϋ και τής αιωνιότητοσ άκόμα. Πώσ θά μπορούσαμε τώρα κατά τήν Άγία Γραφή, — τώρα είμεθα εις το έδαφοσ τής Άγίασ Γραφήσ, έπειτα θά πάμε στησ ψυχολογίασ—, πώσ θά μπορούσαμε να ποϋμε τι έφοδια πρέπει να πάρη αυτή ή νεολαία μαζί τής, για τα δύο αυτά ταξίδια, για το ταξίδι τής έπί τής γής και τήν συνέχειά του στην αιωνιότητα ; Δέν σταματάει το ταξίδι. Μήπωσ θά μπορούσε να ύπάρξη ένα έφόδιο το όποιο να ξέρωμε ότι τα έχει μέσα του όλα αυτά που χρειαζόμαστε, και έπομένωσ να τραβήξωμε το δρόμο μασ με το έφόδιο αυτό και να είμεθα άσφαλείσ ; Δόξα εις τον Θεό το έφόδιο αυτό ύπάρχει.

Λοιπόν, το έφόδιο τής νεολαίασ για το μεγάλο ταξίδι τής ζωής και τής αιωνιότητοσ κατά τήν Άγία Γραφή είναι ή σωτηρία τοϋ Ίησοϋ Χριστοϋ. Αυτήν άμα πάρησ, αυτήν άμα έχησ, έχεισ ό,τι σοϋ χρειάζεται με τήν όδηγία και με το φώσ και με τήν ένεργεια τήν όποία ό Κύριοσ μέσα σου δια τής Άγίασ Γραφήσ θά ένεργή. Μά θά μοϋ πη κανείσ, «τέλοσ πάντων 14 χρονών παιδι, μπορεί να άρχίση 14 χρονών παιδι άγόρι ή κορίτσι, να άσχοληθή μ' ένα τέτοιο θέμα σαν τήν σωτηρία τοϋ Ίησοϋ Χριστοϋ». Μάλιστα: Έχουμε από μέσα από τήν Άγία Γραφή, διότι έπί τοϋ έδάφοϋσ τής Άγίασ Γραφήσ στεκόμεθα τώρα, παραδείγματα ότι ό μικρόσ ό Σαμουήλ, ό μικρούλησ ό Σαμουήλ, πιο κάτω από 14 χρονών, έγινε όργανο τοϋ Θεοϋ και όμίλησε πρόσ αυτόν ό Θεόσ. Και έχουμε άκόμη το μεγάλο παράδειγμα και το διδάγμα τοϋ Κυριοϋ μασ Ίησοϋ Χριστοϋ, όπου έφερναν άκόμα παιδιά για να τα άγκαλιάση και οι μαθηταί τ΄ιδιωχαν, «φευγάτε από δω, τοϋς έλεγον, μη ένοχλήτε τον Διδάσκαλο». Και ήγανάκτησε και όργισή και ειπε : «Μή έμποδιζετε τα παιδιά να έρχωνται πρόσ Έμέ. Άφήστε τα».

Ἄρα ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ἔχει τὸ χαρακτηριστικὸν ὅτι εἶναι πλασμένη γιὰ νὰ μπορῇ νὰ συνδεθῇ καὶ νὰ συννενοηθῇ μὲ τὸν Θεόν. Δὲν εἶναι ξένο πρὸς τὴν ἀνθρωπίνη φύσιν τὸ συναίσθημα τὸ θρησκευτικόν. Ἐδιάβαζα τώρα τελευταία ἓνα βιβλίον εἰς τὸ ὁποῖο ὁ συγγραφεὺς ἀνέπτυξε ὅτι τὸ κυριώτερον χαρακτηριστικὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ διαφορὰ του ἀπὸ τὰ ζῶα εἶναι ἡ θρησκευτικότης του. Στὰ ἄλλα, λέει, στὴ διάνοια κλπ. ὑπάρχουν ζῶα τὰ ὁποῖα φτιάχνουν ὥραϊα πράγματα ποῦ δὲν φτιάχνει ἄνθρωπος, ἀλλὰ στὸ ζήτημα τῆς θρησκευτικότητος, μόνον ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐπιδεκτικὸς αὐτῆς καὶ στρέφεται πρὸς τὸν Θεόν, γι' αὐτὸ καὶ τὸ κεφάλι του εἶναι τοποθετημένον κατὰ τέτοιον τρόπο ὥστε νὰ βλέπῃ πρὸς τὸν οὐρανόν. Ἐνῶ τὰ ἄλλα ζῶα ὅλα, εἶναι τὰ μάτια τους ἐδῶ, πρὸς τὰ κάτω.

Λοιπόν, τὸ ἐφοδίον σου ἀγαπητέ νεέ, εἶναι νὰ γνωρίσης καὶ νὰ ἀρπάξης τὴν σωτηρίαν τοῦ Χριστοῦ. Μὰ θὰ μοῦ πῆς: «ἐγὼ θέλω νὰ μάθω ἠλεκτροτεχνίτης, τί μοῦ λές ἐσύ γιὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ;». Μάλιστα. Δὲν μπορείς νὰ γίνῃς ἠλεκτροτεχνίτης ὅπως θέλῃς, δὲν μπορείς νὰ ἔχῃς εὐλογημένην σταδιοδρομίαν καὶ προστασίαν ἀπὸ τοὺς κινδύνους, ἂν δὲν ἔχῃς μαζί σου τὸν Ἰησοῦ Χριστόν καὶ τὴν σωτηρίαν Του. Κανένα βῆμα δὲν μπορείς νὰ κάνῃς στὴν ζωὴν, χωρὶς τὸν Θεόν τὸν ζῶντα. Καὶ γι' αὐτὸ σὲ καλεῖ ὁ Θεός. Καὶ γι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς σὲ θέλει. Ἀπὸ μικρὸ παιδί σὲ θέλει, πολλῶ μᾶλλον τώρα ποῦ εἶσαι 14 ἢ 15 ἢ 18, 20 χρονῶν.

Τὸ νόημα, λοιπόν, τοῦ ἀπαραιτήτου ἐφοδιασμοῦ τῆς νεανικῆς ἡλικίας εἶναι καθαρῶς καὶ σαφῶς χριστιανικόν, δηλαδὴ γινώσις τοῦ Χριστοῦ καὶ σύνδεσις μὲ τὸν Ἰησοῦ Χριστόν. Πολλοὶ λένε, «ὦχ ἀδελφεῖ τὰ παιδιὰ ἅστα τώρα ἔκει πέρα, μὴ τὰ ἀνακατεύῃς μὲ τὸ Εὐαγγέλιον καὶ μὲ μετάνοιαις καὶ μὲ αὐτά». Δὲν εἶναι ἔτσι, ἀγαπητοί μου. Εἶναι ἄδικον. Ἐξυπηρετεῖτε ἔτσι τὸ πνεῦμα τῶν ἐχθρῶν τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου, μὲ αὐτὴ τὴν σκέψιν. Τὸ παιδί τῶν ἀγίων μπορεῖ καὶ καλεῖται ἀπὸ τὸν Θεόν νὰ δοθῇ πρὸς Αὐτόν καὶ ἀπὸ μικρὸ νὰ τὸ ἀναλάβῃ νὰ τοῦ δώσῃ ὁ Θεὸς ἀποκάλυψιν μὲς τὴν καρδοῦλάν του καὶ στὸ πνεῦμα του, ἀνάλογον μὲ τὴν κατάστασίν του ὥστε νὰ τὸ ὀδηγῇ Αὐτός, καὶ θέλει νὰ τὸ ὀδηγῇ Αὐτός. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου.

Λέγω, ἡ ἡλικία αὐτὴ ἡ νεανικὴ, κατὰ τὴν Ἁγίαν Γραφήν, ἔχει ἀνάγκη πρὸ παντός νὰ βάλῃ ὡς θεμέλιον τὴν σωτηρίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα ἐρχονται κατόπιν διακλαδώσεις, κατευθύνσεις. Κατόπιν ἔχουμε πλοῦτον, μέσα ποικίλων πράξεων, χαρισμάτων, τὰ ὁποῖα δημιουργοὺν τὴν πολλαπλότητά τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ἀλλὰ χωρὶς τὴν βάσιν, τὸν Χριστόν, τὸ πλοῖον φεύγει ἀπὸ τὸ λιμάνι χωρὶς νὰ ἔχῃ τιμὸν καὶ δημιουργεῖται μία ζωὴ ἀκυβέρνητη, ἀφιεμένη

στά κύματα τῶν παθῶν καὶ σὲ κάθε παγίδα. Μία ζωὴ, ἡ ὁποία εἶναι μία ζωὴ τελείως ἄσκοπος.

Εἶχα συναντήσει κάποτε ἓνα παιδί καὶ μοῦ ἔκανε θλιβερὰν ἐντύπωσιν. Ἦταν πάνω ἀπὸ 20 χρονῶν. Ἦθελε δουλειά. Τοῦ λέω παιδί μου, ξέρεις γράμματα ; Λέει, ἔχω βγάλει μόνον τὸ Δημοτικὸν Σχολεῖον. Ξέρεις νὰ κάνης καμμιά δουλειά ; τὸ ρωτᾷω. Ὁχι, μοῦ λέει. Πόσω χρονῶν εἶσαι ; 25 χρονῶν. Καὶ ποῦ ἦσουν 25 χρόνια ; Τί ἔκανες τόσον καιρὸ ; Τί ἔκανες ;

Τρομερὸν, λέω, ἡ ἄσκοπη ζωὴ. Ὁ κόσμος γύρω μᾶς στήνει παγίδες, θεάματα, συναναστροφές ἀπροσανατόλιστες, σκοτεινές οἱ ὁποῖες σοῦ παίρνουν τὸ εἶναι. Ἄν σπουδάζης καὶ μαθαίνης γράμματα, σοῦ βάζει ἓνα τριβέλι μὲς τὸ μυαλὸ ὁ παμπόνηρος ἐχθρὸς καὶ ἐνῶ βλέπεις τὸ βιβλίο, δὲν βλέπεις τὸ βιβλίο, μεταξὺ τῶν ματιῶν σου καὶ τοῦ βιβλίου εἶναι ἄλλος, κάποιον πρόσωπον ἴσως ποῦ ἔχεις ἐρωτευθῆ. Κάποιον ἄλλο μὲ τὸ ὁποῖο θέλεις νὰ πᾶς νὰ παίξης καὶ νὰ γυρίζης, κάποιον ἄλλο τὸ ὁποῖο σὲ κάποιες ἄλλες διαβολικὰς συναναστροφές εἶσαι συνηθισμένος νὰ τραβᾷς μαζί σου.

Ἐπομένως τονίζω, ἡ νεανικὴ ἡλικία εἶναι πλασμένη γιὰ νὰ γνωρίσῃ τὸν Θεόν. Ὁ Τιμόθεος, ὁ ὁποῖος ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς βοηθοὺς τοῦ Παύλου, ἦταν νεαρὸς πολὺ νεαρὸς, ὥστε τοῦ γράφει ὁ Παῦλος καὶ τοῦ λέγει· πρόσεξε νὰ μὴ σὲ γελᾷνε, διότι εἶσαι μικρὸς : «Μηδεὶς σου τῆς νεότητος καταφρονήτω». «Νὰ εἶσαι σοβαρὸς, νὰ στέκης καλά. Μὴ σοῦ πάρουν τὸν ἀέρα καὶ σὲ γελᾷνε, καὶ σὲ νομίζουν τίποτα. Τύπος γίνου τῶν πιστῶν ἐν πίστει, ἐν λόγῳ, ἐν ὑπομονῇ, ἐν ἀγνότητι».

Ἄφοῦ δεχθοῦμε λοιπὸν αὐτὴν τὴν βάση, ὅτι τὸ πρωτεῖον, ὄχι μόνον, ἀλλὰ τὸ περιέχον ἐν σπέρματι ὅλα τὰ ἐφόδια γιὰ τὴν ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ Σωτηρία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, θά δοῦμε ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή μερικές ὁδηγίες, οἱ ὁποῖες ὁδηγίες εἶναι πολὺ χρήσιμες, τί λέω, ἀπαραίτητες γιὰ νὰ καταστήσωμε τὴ ζωὴ γλυκεῖα, εἰρηνικὴ, εὐλογημένη, νὰ ἀποφύγωμε μαστιγώσεις ἀπὸ τὸν Θεόν, οἱ ὁποῖες ἐρχονται ἀπὸ ἀγάπη, καὶ νὰ βαδίσωμε τὸν δρόμον μας μὲ χαρὰ.

Αὐτὲς τίς ὁδηγίες, ὅπως λέγει ἡ Παλαιὰ Διαθήκη, πρέπει νὰ τίς κρεμάσωμε γύρω ἀπὸ τὸν λαιμὸν μας, ὅπως κρεμᾶνε τὰ κολλιέ οἱ γυναῖκες καὶ νὰ εἶναι σὰν χάντρες, χάντρες μαργαριταρένιες, τὰ λόγια αὐτά τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ τὰ ἐγχαράξωμε μέσα στὴς κλάκες τῆς καρδιᾶς μας.

«Ἐνθυμοῦ τὸν Κύριον ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς νεότητός σου». Ὁ κόσμος καὶ οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι λένε : Ὁχ ἀδελφέ, ἄς τὰ παιδιά, μὴν τὰ ἀνακατεύης μὲ τὸ Εὐαγγέλιον. «Ἐνθυμοῦ τὸν Κύριον ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς νεό-

τητός σου». Ἡ νεότης εἶναι πλασμένη νὰ προσλαμβάνη. Εἶναι ἡ ἡλικία, τὸ στάδιο, κατὰ τὸ ὅποιο τὸ παιδί, τὸ ἀγόρι, τὸ κορίτσι, προσλαμβάνει, ἀρπάζει, μαθαίνει, ζητάει, παίρνει παράδειγμα, γιὰ νὰ μπορέσῃ κατόπιν καταλλήλως νὰ δαπανήσῃ καὶ νὰ δώσῃ πρὸς τὰ ἔξω. Ἐφοδιάζεται ὅπως τὸ πλοῖο στὸ λιμάνι, γιὰ τὸ ταξίδι. «Ἐνθυμοῦ τὸν Κύριον». Καὶ μεῖς σήμερα στὴν Καινὴ Διαθήκη, τὸν Κύριον αὐτὸν ποῦ λέει ἡ Παλαιὰ τὸν ἔχομεν καὶ εἶναι ὁ σωτὴρ μας Ἰησοῦς Χριστός. Εἶναι ὁ ἀκαλυφθεὶς Θεός.

Λοιπὸν, ὁ νοῦς σου στὸν Χριστόν. Ἐκεῖνος θὰ σοῦ δώσῃ τὶς ἐμπνεύσεις. Ἐκεῖνος θὰ σοῦ δώσῃ τὶς χαρὲς καὶ τὴν εἰρήνην τὶς ὁποῖες ματαίως ζητᾶς ἄλλοῦ, καὶ παγιδεῦσαι ἀντὶ νὰ τὶς βρίσκῃς. Ἀφοῦ δεχθῆς τὸν Κύριο, πρόσεχε κατόπιν στὸν δρόμο σου, γιὰ νὰ μὴ παθαίνῃς μαστιγώσεις αἱ ὁποῖαι θὰ σοῦ καταστήσουν τὴν ζωὴ, ζωὴ ἀπὸ Θεοῦ πλέον, εὐλογημένων μαστιγώσεων. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς δὲν θέλει σῶνει καὶ καλὰ νὰ κτυπάῃ τὰ παιδιά Του. Δὲν τὸ κάνει. Δὲν θλίβει ὁ Θεὸς ἐκ καρδίας. Ὅχι. Ἐμεῖς Τὸν ἀναγκάζομε. Μᾶς λέει λοιπὸν, «Ἐλπίζε ἐπὶ τὸν Κύριον ἐξ ὅλης σου τῆς καρδίας καὶ μὴ ἐπιστηρίζεσαι ἀπάνω στὴν σύνεσιν τῆ δικῆ σου». Μὴν ἔχῃς πεποιθήσιν στὸ κεφάλι σου. Μάθε νὰ στηρίζεσαι καὶ νὰ ἐλπίζῃς ἀπὸ τὸν Κύριο καὶ ἐφοδίαζε τὸ κεφάλι σου, ἐφοδίαζε τὴν διάνοιά σου, ἐφοδίαζε τὴν μνήμη σου μὲ λόγια τοῦ Θεοῦ, ἐφοδίαζε γιὰ νὰ στὰ ξαναθυμίσῃ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, γιὰ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἔχει σκοπὸ νὰ μᾶς ἐπενθυμίσῃ τὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὰ ὅποια ἐμεῖς ἐβάλαμε στὴν καρδιά μας.

«Εἰς πάσας τὰς ὁδοὺς σου τὸν Κύριον γινώριζε καὶ αὐτὸς θὰ διευθύνῃ τὰ διαβήματά σου». Νὰ στηρίζεσαι σὲ Κεῖνον. Εἰς πάσας τὰς ὁδοὺς σου, καὶ στὸ σχολεῖο ἀκόμη, καὶ μὴ γλῶσσα ποῦ θὰ παίρνῃς, καὶ μὴ τέχνη ποῦ μαθαίνεις, κάνε προσευχὴ νὰ σοῦ δῶν ὁ Θεὸς σοφία, νὰ σοῦ δῶν ἀντίληψη, νὰ καταλαβαίνῃς, νὰ ἐννοῆς καὶ νὰ προχωρῆς στὴν δουλειά σου, νὰ προχωρῆς στὸν ἐφοδιασμό σου. Νὰ εἶσαι πλήρης καὶ νὰ εἶσαι ἀρωματισμένος μὲ τὸ ἄρωμα τοῦ Θεοῦ. Μὴ φαντάζεσαι τὸν ἑαυτὸν σου σοφόν. Νὰ φοβᾶσαι τὸν Κύριον, καὶ νὰ ἐκκλίνῃς ἀπὸ τοῦ κακοῦ. Νὰ ἐκκλίνῃς ἀπὸ τοῦ κακοῦ. Ἐκ - κλίνω, θὰ πῆ ἔξω κλίνω. «Ἐὰν ἐκκλίνῃς ἀπὸ τοῦ κακοῦ, τοῦτο θὰ εἶναι θεραπεία εἰς τὰ νεῦρα σου καὶ μυέλωσις εἰς τὰ ὀστέα σου». Αὐτὸ εἶναι πραγματικότης. Ἐὰν φεύγῃς ἀπὸ τὸν δρόμον τὸν κακὸν ἐκκλίνεις μὲ τὴν δύναμιν ποῦ σοῦ δίνει ὁ Χριστός καὶ ὁ Πατέρας ὁ Θεός, διότι τὸν παρακαλεῖς ἀπὸ τὴν ψυχὴ σου. Ἐὰν ἐκκλίνῃς, καὶ τὰ νεῦρα σου, ἀκόμη καὶ αὐτὰ θὰ ἡσυχάσουν. Θὰ κοιμηθῆς ἡσυχος, θὰ γίνῃς πρᾶος· δὲν ἔχεις τίποτα τὸ ὅποιο νὰ σ' ἐξοργίζῃ, ἔχεις

μέσα σου τὸ πνεῦμα τῆς πραότητος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Κι' ἔλεγε ὁ Χριστός, «Γενήτε μαθηταί μου, διότι ἐγὼ εἶμαι πρῶτος, εἶμαι καὶ ταπεινός με ὅλη μου τὴν καρδιά».

Τώρα θὰ μοῦ πῆτε: «Μὰ αὐτὰ ποῦ μᾶς λές εἶναι Ἁγία Γραφή». Καὶ βέβαια. Λίγο εἶναι αὐτό; Ὑπάρχει τίποτα πολυτιμώτερο; Βάλτε ὅλα τὰ βιβλία τῶν πανεπιστημίων, νὰ κάνετε ἓνα βουνό σὰν τὰ Ἱμαλάια, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά βάλτε αὐτὰ τὰ πέντε ἐδάφια ποῦ σᾶς διάβασα. Ποῦ θὰ πάη ἡ κλάστιγγα νομίζετε; Ποῦ θὰ πάη; Θὰ πάη στὸν Θεὸ καὶ στὸν Χριστό. Ἐκεῖ θὰ πάη. Ὁ πρῶτος ἐφοδιασμός μας, λοιπόν, εἶναι αὕτη ἡ ἡλικία. Εἶναι ὁ ἐφοδιασμός ὁ πνευματικός. Διότι μόνο δι' αὐτοῦ τοῦ ἐφοδιασμοῦ θὰ μπορέσωμε νὰ προχωρήσωμε ἐπιτυχῶς καὶ νὰ ἐπιτύχωμε στὸν κόσμον. Μὰ θὰ πῆτε ποιὸς εἶναι αὐτός ὁ προορισμός; Ὑπάρχει ἓνας κοινός προορισμός διὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Νὰ γνωρίσωμε τὸν Θεὸ καὶ νὰ δεχθοῦμε τὴν σωτηρία του ἐν Χριστῷ. Εἴμεθα καλεσμένοι ὅλοι γιὰ τὴν μεγάλην βασιλεία καὶ τὴν αἰωνία.

Δεύτερον. Ὑπάρχει ποικιλία χαρισμάτων ἐδῶ στὴ ζωὴ σὲ κάθε ἀνθρώπο, ποικιλία, στὴν ὁποία ὁ καθένας καλεῖται νὰ ἐξυπηρετήσῃ αὐτὸν τὸν τεράστιον ὄργανισμό ὁ ὁποῖος λέγεται κοινωμία, ἀνθρωπότης· καὶ μέσα σ' αὕτη τὴν ὑπηρεσία εἶναι χαρίσματα. Ἐσὺ ἔχεις χάρισμα νὰ σπουδάσῃς ἐπιστήμες τεχνικές. Εἶναι χάρισμα. Ἄμα τὸ κάνῃς με τὴν καρδιά σου καὶ εὐχαριστήσαι καὶ σ' ὠφελεῖ, εἶναι χάρισμα ἀπὸ Θεοῦ. Ὁ ἄλλος ἔχει ἄλλο χάρισμα. Εἶναι ἀνθρώπος δραστηριότητος, κινήσεως, ἐμπορίου· καὶ τὸ ἐμπόριο ὁ Θεὸς τὸ θέλει. Τὸ ἐπιτρέπει. Τί θὰ γινόταν ἂν δὲν ὑπῆρχε τὸ ἐμπόριο; Ποιὸς θὰ σοῦ φερνε πρῶτ' πρῶτ' τὰ μήλα ν' ἀγοράσῃς; Ποιὸς θὰ σοῦ φερνε πρῶτ' πρῶτ' τὸ γάλα γιὰ νὰ πιῇς; Ποιὸς θὰ σοῦ φερνε τ' αὐτό, νὰ τὸ κουβαλήῃ ὅλη τὴ νύκτα γιὰ νὰ σὲ βρῇ. Καὶ οἱ παραβολές τοῦ Κυρίου μας ὅλο με ἐμπόρους ἔχουν νὰ κάμουν. Ὁ Χριστὸς δὲν ἦρθε νὰ διασπάσῃ τὴ γῆ. Ὁ Χριστὸς ἦρθε νὰ τὴν ἀγιάσῃ, νὰ τῆς δώσῃ τὰ κίνητρα τὰ ἠθικά, τὰ ἅγια, τὰ ὑψηλά. Καὶ τὸ ἐμπόριο, νὰ κερδίζῃς, ναι,— αὐτὸ σημαίνει ἄλλωστε ἐμπόριο—, ἀλλά, νὰ κερδίζῃς με τιμιότητα καὶ με σκοπὸ ὅταν ὁ Θεὸς εὐλογῇ τὰ κέρδη σου νὰ διαθέτῃς ἀπ' τὰ κέρδη γιὰ τὴν ὑπηρεσία τοῦ Χριστοῦ.

Λέγω, ἄμα ἔχεις αὐτὰ τὰ ἐφόδια, δὲν ἔχεις μεγάλην ἰδέαν γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου, ὅταν ἐκκλίνῃς ἀπὸ τὸ κακό, δὲν τραβᾷς τὸν κακὸ δρόμον ἀλλὰ ξέρεις ὅτι ἐκεῖ εἶναι φαρμάκι, εἶναι παγίδα καὶ γυρίζεις. Θὰ δῆς τότε ὅτι θὰ κοιμησῇ τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου. Θὰ ἴναι ἡ καρδιά σου γεμάτη ἀπὸ εἰρήνην καὶ χαρὰ τὴν ὁποίαν σοῦ δίνει ὁ Χριστὸς καὶ θὰ ἴχῃς μέσα σου ἓνα πνεῦμα θριάμβου, μιά ἀφοβία ἀξιοθαύμαστη. Νὰ μὴ ταράσσεται ἡ καρ-

δία σου λέγει ο Χριστός, αλλά θα μπούμε τώρα και σ' αυτό.

'Ανακεφαλαιώνω. Νέε και νέα, μήπως θεωρείς το ζήτημα του Χριστού, της σωτηρίας σου ότι είναι κάτι που είναι πρόωρο; 'Ακατάσται. 'Επεσεσ σε παγίδα. Τουναντίον, είναι το κύριο θέμα. Το κύριο εφόδιό σου για να συνεχίσης το ταξίδι σου στη ζωή και στην αιωνιότητα. Πρόσεχε πολύ καλά στο ζήτημα αυτό. Τώρα θα μου πής: εγώ επίστευα στον Χριστό και έχω το μεγάλο ετύχημα να έχω επικοινωνία με τον Κύριο κάθε μέρα. Προσεύχομαι, διαβάζω, έχω συναναστροφές με Χριστιανούς νέους που δοξάζουν τον Θεό.

Τώρα κάτι άλλο θα σου πώ. Μήπως είναι το μυαλό σου φαντασμένο και θεωρείς ότι κάτι είσαι έσύ και οι άλλοι είναι μυρμίγκια μπροστά σου; Αυτό δεν σου πάει. Θα σου σπάση το κεφάλι, το λιγότερο. Μήπως έχεις ιδέα ότι έσύ είσαι κεφάλι γερό; 'Επεσεσ σε παγίδα. Κεφάλι σου πρέπει να είναι ο Χριστός. 'Εκείνος είναι γερό κεφάλι. Το δικό σου κεφάλι έχει καρφωθή επάνω στο Γολγοθά, και δεν το ξέρεις, και δεν θέλεις να το παραδεχθής. Μερικοί ψυχολόγοι, σήμερα, λένε, τὰ παιδιά μας έχουν πάθει ένα αίσθημα κατωτερότητας: και συμβουλεύουν: άρχισε να πιστεύης και σύ, ότι κάτι είσαι. Κι' είναι αλήθεια ότι είσαι μία άθάνατη ψυχή. Όμως, χωρίς τή σωτηρία του Χριστού δεν είσαι τίποτε. Διότι ή ψυχήσου είναι νεκρή για τον Θεό. Και θα αναστηθής και θα προοδεύσης μόνον όταν γνωρίσης τον Θεό και δής πόσο σε αγάπησε, πόσο σε αγαπά, πού σε ανέβασε, πού βαίνεις και πού είναι το μέλλον σου. Σκέψου τί ή αγάπη του Θεού έκανε για σένα. Τί μεγαλύτερο θέλεις. Και σου λέω, ότι κοιμάσαι και άγρυπνει ο Θεός από πάνω σου, και σε προστατεύει ο άγιός Του άγγελος, ο αγαθός. Τί άλλο θέλεις. Σου λέω, μή φοβάσαι, και αι τρίχες τής κεφαλής σου είναι μετρημένες. Τί άλλο θέλεις. Νά, ανύψωσις, νά, πραγματική ανύψωσις ή όποία έχει βεβαιώσιν από Θεού, την είνουια του Θεού και την εύλογία του Θεού. Όχι το άλλο. Το άλλο είναι, μία ειρωνία εις τή δυστυχία του ανθρώπου, χωρίς να μπορεί να του δώση το πνεύμα του θριάμβου, το όποιο έρχεται μέσα του μόνο διά του Χριστού.

Τώρα. 'Ας έλθουμε στη ψυχολογία. 'Ας άφίσουμε την 'Αγία Γραφή. 'Η ψυχολογία τί μās λέγει. Μās λέγει ότι πράγματι ο νέος είναι μία αποθήκη ζωτικότητας, δραστηριότητας, σπουδής, αλλά δεν έχει σύνεση σύνεση. Τί πάει να πη σύνεσις. Σύνεσις. Είναι από τό σύν, πού σημαίνει μαζί, τό -εσιν είναι από τό ρήμα -ιημι- τό όποιο σημαίνει ρίχνω. Παράδειγμα. Κάνεις κάτι. Ξέρεις τήν συνταγή καλά, αλλά, δεν λαβαίνεις ύπ' όψει σου κι' ένα άλλο όρο ή έναν τρίτον άκόμη ο όποιος, άμα άρχισή τό έργο μπαίνει στη μέση και στο χαλάει όλο. Δεν έχεις ρίξει μέσα

και αυτό. Και τότε θα βγάλεις τό συμπέρασμα. Είναι έλλειπές τό συσσώρευμα τών λόγων πού κράτησες, σου ξέφυγαν παράγοντες. 'Η σύνεσις. 'Ενώ όταν τά παίρνεις όλα εκείνα πού πρέπει νά πάρης και τά βγάλεις στη σειρά τους, τότε είναι πλήρης ή σκέψις σου και τό φρόνημά σου. Πλήρης.

Τί μᾶς λέει λοιπόν ή ψυχολογία. 'Η ψυχολογία μᾶς λέει ότι ο νέος πρέπει έδώ στη ζωή νά έχη ένα στόχο, πρὸς στόν ὅποιο νά ἀποβλέπη γιά νά ἀσχολῆται. Και δεύτερον, ο νέος έδώ στη ζωή πρέπει νά έχη και χαρά. Και χαρά. Γιατί ή χαρά είναι εκείνη ή ὁποία τή ζωή του τήν κρατεῖ και τήν πολλαπλασιάζει. 'Η χαρά.

Και ξεκινάει ο νέος τώρα μέ τήν ψυχολογία νά βρῆ χαρά· πού θά βρῆ χαρά· ὅπου ὑπάρχει χαρά. Και έδώ τά κάνουν θάλασσα. 'Η χαρά, είναι εκείνη πού προσφέρει ο Χριστός. 'Εάν δέν έχης πάρει εκείνη τή χαρά, εἰάν δέν έχης πάρει τή χαρά τῆς γνωριμίας τών ἁγίων, και ἂν δέν έχης πάρει τή χαρά τῆς ἀπολαύσεως τῆς φύσεως, ὑπό τό πνεῦμα τῆς δημιουργίας τοῦ Σωτήρος, τοῦ Θεοῦ, πού είναι πατέρα σου, πού σου μιλάει διά τῆς φύσεως, εἰάν δέν έχης πάρει αὐτές τίς χαρές, εἰάν δέν έχης πάρει τή χαρά ἀπό τά λουλούδια πού σου ὑπόσχονται τί ὁμορφιά ο Θεός θά σου δώσει όταν θά μοιράση τίς ὁμορφιές, όταν δέν τά έχης πάρει αὐτά λέγω ἀπό τό χέρι τοῦ Θεοῦ, στέκεσαι κούφιος, και τά ὄνειρά σου σβύνονται, σαρώνονται, ἀποθαρρύνεσαι, ξανά προσπαθῆς, ξανά ἀποθαρρύνεσαι και ἀκόμα δέν ἔγινε ἀρχή, διότι ἀκόμη δέν ἰσορρόπησες, δέν βρήκες τόν προσανατολισμό σου. Και οἱ ψυχολόγοι σήμερα ἐκβάλλουν οἱ καυμένοι κραυγές δυσκολίας, διότι, λέγει, συναντοῦν πολύ κατάθλιψη σήμερα στόν κόσμο. Κατάθλιψη. 'Η συναντοῦν ἀπογοήτευσί ή συναντοῦν τελεία ἀπόγνωσι. 'Όλα αὐτά είναι ἀποτελέσματα τῆς ἐλλείψεως τοῦ κέντρου βάρους τό ὅποιο δέν έχει, γιατί δέν βρῆκε ο ἄνθρωπος τόν Χριστό ἀκόμα.

'Ἐτσι ο ἄνθρωπος στη ζωή ὀδηγούμενος μόνο ἀπό τήν ψυχολογία χωρίς Χριστόν δημιουργεῖ ἕναν κόσμο δικό του, κόσμο κακό, ὄχι 'Αγίου Πνεύματος, κόσμο πού σφίγγει τήν πυγμή του γιά ν' ἀδικήση και νά ἀποχωρήση, κόσμο πού τόν κάνει νά φουσκώνη, νά σηκώνεται στά ἄκρα τών δακτύλων του, νά θαρρῆ ότι κάποιος είναι κι' αὐτός. 'Όλα αὐτά ἀποτυχίες και ἀπομιμήσεις κούφιος. Δέν ὑπάρχει ἐκεῖ Χριστός. 'Ο ἄνθρωπος πιάνεται ἀπό τόν ἑαυτόν του. Τό ἀποτέλεσμα. Μιά τέτοια ζωή δέν μπορεῖ ποτέ νά έχη μέσου τῆς ἐκείνου πού χρειάζεται γιά νά μπορέση νά δώσει πρόοδο πραγματική στόν ὄργανισμό και τόν πνευματικό και στόν ὄργανισμό τόν σωματικό.

Θά σᾶς διαβάσω ἀπὸ ἑνα μεγάλο γιατρό, τὸν Ἀλέξη Καρέλη. Θά σᾶς διαβάσω μερικά γιὰ νὰ δῆτε πῶς πρέπει νὰ δοξάζουμε τὸν Χριστό. Ἐτοῦτα ποὺ ζητοῦν οἱ ψυχολόγοι μᾶς τὰ δίνει ὁ Χριστός καὶ μᾶς τὰ δίνει μόνιμα μὲ βάσεις στηριζόμενες ἀπάνω Του. Δὲν εἶναι δικές μας προσπάθειες, σὰν φουσαλίδες νὰ φουσκάνουμε.

Ὅλες οἱ εὐχαριστήσεις καὶ οἱ δυσαρεστήσεις τῆς ζωῆς μας, λέγει ὁ Καρέλης, συνοδεύονται μὲ μεταβολές κυκλοφορίας τοῦ αἵματος. Κυττάξετε, ποῖα σχέσι καὶ σύνδεσι ἔβαλε μεταξὺ τοῦ κόσμου τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ κόσμου τοῦ σώματος, ὁ Θεός. Προκαλοῦν διὰ μέσου τῶν ἀγγεῖο... νεύρων τὴν συστολὴ καὶ διαστολὴ τῶν μικρῶν ἀρτηριῶν. Ἡ εὐχαριστήσις κάνει νὰ ροδίζῃ τὸ δέρμα τοῦ προσώπου, ὁ θυμὸς, ὁ φόβος τὸ κάνει ὠχρό. Φεύγει τὸ αἷμα ἀπὸ τὸ πρόσωπο. Σὲ μερικά πρόσωπα, μία δυσαρεστη ἀγγελία μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ τὴ συστολὴ τῶν στεφανιαίων ἀρτηριῶν, τὴν ἀναιμία τῆς καρδιᾶς καὶ τὸν ἐπίγειο θάνατο. Ἀκοῦτε. Τὰ συναισθήματα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ἢ σωματικὴ, διὰ τῆς αὐξήσεως ἢ ἐλάττωσεως τῆς κυκλοφορίας, αἱ συναισθηματικαὶ καταστάσεις ἐνεργοῦν ἐπὶ ὄλων τῶν ἀδένων, πολλαπλασιάζουν ἢ σταματοῦν τὰς ἐκκρίσεις αὐτῶν ἢ ἀκόμη ἀλλοιώνουν τὰς χημικὰς δράσεις των. Τὰ συναισθήματα ἔχουν λειτουργία κολυπλόκου μηχανῆς. Κατὰ τὸν φόβο τὰ ἀγγεῖα τῶν ἀδένων διαστελλοῦνται, οἱ ἀδένες ἐκκρίνουν ἀδεναλλίνη, ἡ ἀδεναλλίνη αὐξάνει τὴν πίεσι τοῦ αἵματος καὶ τὴν ταχύτητα τῆς κυκλοφορίας καὶ θέτει ὄλον τὸν ὄργανισμὸν εἰς κατάστασιν δράσεως διὰ τὴν ἐπίτευξι τῆς δυνάμεως. Καταλαβαίνουμε λοιπὸν τί εἶναι ὁ φθόνος, τὸ μῖσος, ὁ φόβος· αὐτὰ εἶναι ἁμαρτίες. Ἡ ψυχολογία τὰ λέει συναισθήματα. Ὅταν τὰ συναισθήματα αὐτὰ εἶναι συχνά, μποροῦν νὰ προκαλέσουν ἀλλοιώσεις τῶν ὀργάνων καὶ ἀληθινὲς ἀρρώστειες. Οἱ μέριμνες προσβάλλουν βαθεῖα τὴν ὑγεία. Οἱ πολυάσχολοι ἄνθρωποι ποὺ δὲν ξέρουσιν ἂμύνονται ἐναντίον τῶν μεριμνῶν, ἀποθνήσκουσιν νεαροί. Οἱ παλαιοὶ παθολόγοι εἶχαν μάλιστα τὴν γνώμη ὅτι αἱ παρατεταμένα λύπαι, ἡ μόνιμη ἀνησυχία προπαρασκευάζουσιν τὴν ἀνάπτυξι τοῦ καρκίνου. Τὰ συναισθήματα προκαλοῦν εἰς ἄτομα ἰδιαιτέρως εὐαίσθητα, καταπληκτικὰς ἀλλοιώσεις τῶν ἰσθῶν καὶ τῶν ὑγρῶν. Οἱ τρίχες μιᾶς γυναῖκος Βελγίδας ποὺ κατεδικάσθη εἰς θάνατον ὑπὸ τῶν Γερμανῶν, ἀσπρισαν κατὰ τρόπον μυστήριον κατὰ τὴν πρό τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως νύκτα. Εἰς πρόσωπα τὰ ὁποῖα πέρασαν ἀπὸ μεγάλο δρόμον εὐρέθῃ μικρότερος ἀριθμὸς λευκῶν αἰμοσφαιρίων, πτώσις τῆς ἀρτηριακῆς τάσεως, ἐλάττωσις τοῦ χρόνου τοῦ κλάσματος τοῦ αἵματος.

Ἡ φράσις «κάνεις κακὸ αἷμα», εἶναι κατὰ γράμμα ἀληθινή. Ἡ σκέψι

μπορεί να προκαλέσει βλάβες των οργάνων. **Ἡ εὐπάθεια** της μοντέρνας ζωής ή αδιάκοπη ταραχή, ή ελλείψεις ασφαλείας δημιουργοῦν ψυχικές καταστάσεις που ἐπιφέρουν νευρικές και οργανικές ἀνωμαλίας τοῦ στομάχου και τῶν ἐντέρων. Ἄκου! ἄκου! τοῦ στομάχου και τῶν ἐντέρων. Ἐκεί και διάβασες τῶν μικροβίων τῶν ἐντέρων ἐντὸς τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος. Ἄκου, τί κάνει ή ἀμαρτία. Ἡ φλεγμονή τοῦ παχέος ἐντέρου και αἱ μολύνσεις τῶν νεφρῶν που τίς συνοδεῦουν εἶναι τὸ ἀπώτερο ἀποτέλεσμα τῆς διανοητικῆς και ἠθικῆς ἀνισορροποῦας.

Διαβάζοντας κανείς τίς ἀνωτέρω σοβαρότατες διαπιστώσεις τῆς συγχρόνου ἰατρικῆς, πῶς νά μή θαυμάσει και νά δοξάσει τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, ὁ ὁποῖος με τὰς ἐντολάς Του ὡς θεὸς εἰσηγητῆς και ἰατρὸς μᾶς παραγγέλλει και μᾶς δίνει συγχρόνως τὴ δύναμι νά ἀποφύγουμε ἀκριβῶς τίς ψυχικὲς αὐτὲς ἀνωμαλίες που προκαλοῦν τίς δόξθιες ἀναστατώσεις τοῦ σωματικοῦ μας οργανισμοῦ.

Ἄκουστε τώρα, τί ὁ Χριστὸς μᾶς λέγει : «Μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδιά». Ἄτάρραχοι, ἀτάρραχοι. Ἡ ταραχή καταστρέφει μέσα τὸν οργανισμό, και μᾶς λέει ὁ Χριστὸς, νά μή ταρασσεταί ή καρδιά σας.

Ἡ δειλία, ὁ φόβος εἶναι φθορά στὸν οργανισμό. Ὁ Χριστὸς λέει «Μὴν εἰσθε δειλοί, θάρρος, Ἐγὼ εἶμαι». «Εἰρήνη σας ἀφίνω, γαλήνην τὴν ἐμὴν σας ἀφίνω». Ὁ θυμὸς, ή ὀργή, εἶναι τὰ ἀντίθετα τῆς εἰρήνης και τῆς γαλήνης, ή καταστροφή τοῦ οργανισμοῦ. Μὴ μεριμνήσητε, λέγω, τί θά φᾶμε, τί θά πιῶμε, μή μεριμνήσητε. Οἱ μέριμνες τοῦ αἰῶνος τοῦτου προπαρασκευάζουν λένε οἱ παθολόγοι και τὸν καρκίνο ἀκόμη. Ἡ ἀγωνία τῆς ζωῆς. «Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν ἵνα ή χαρά ή ἐμὴ ἐν ὑμῖν μείνη και ή χαρά ὑμῶν πληρωθῆ». Ἡ χαρά τῆς ζωῆς. «Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, εὐλογῆτε τοὺς καταρωμένους ὑμῶν», ὅλα αὐτὰ εἶναι θαύματα τοῦ Κυρίου μας. Που ἔφθασε τώρα ή ψυχολογία. Ἡ ψυχολογία ζητεῖ ἀπὸ τὸν νέον ὁ ὁποῖος εἰτοιμάζεται για νά βγῆ στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς νά πάρη ὄρισμα ἐφόδια για νά μπορέσει νά πολεμήσει ἐχθροὺς, ὅπως εἶναι ή ἠττοπάθεια, τὸ καταθλιπτικὸ πνεῦμα, ή ἀπογοήτευσεις, ή ἀποτυχία.

Ἐ, αὐτὰ τὰ ἐφόδια ὅλα μᾶς τὰ ἔχει δώσει ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς σὲ ὅσους εἶναι τοῦ Χριστοῦ, για νά μήν καταστρέφεται ὁ σωματικὸς οργανισμὸς τοῦ ἀνθρώπου. Τὴ σύνδεσι ψυχῆς και σώματος τὴν ἔκαμε ὁ Θεὸς ὥστε κάθε τι που κανείς νά ἔχη ἀντίκτυπο στὸ σῶμα σου για νά τὸ καταλάβης και νά πῆς για κύττα τί ἔκανα, μαχαιριές βαράω στὸν ἑαυτό μου. Γι' αὐτὸ ἔβαλε τὸ σῶμα. Γιατί στὴν ψυχὴ ὁ ἀνθρώπος ἔχει συνηθίσει νά γίνεται ἀναίσθητος, ὅταν ὁμως ἀρχίσει λίγο και πονάει τὸ νεφρὸ του ή ἀρχίσει ή καρδιά του και κάνει, ἔχ, τότε ἀμέσως τὰ πράγματα ἀλλάζουν. Τρέχα

στό Χριστό, στό γιατρό. Κότταζε κεί πέρα τί σοῦ δίνει γιά νά γίνης καλά, γιά νά βάλης μυαλό.

Χωρίς τόν Χριστό, ματαιῶς ἀσχολήθηκε ἡ ἐπιστήμη. Πολλοί γιατροί λένε, βρέ παιδάκι μου, τί νά σοῦ κάνω πού δέν μέ βοηθᾶς καί σύ. Δέν μέ βοηθᾶς καί σύ. Κι' αὐτή εἶναι ἀλήθεια, διότι δέν μπορεί.

Κι' ἐπιτέλους, τί εἶπαμε. Εἶπαμε γιά τήν ψυχολογία πῶς θέλει τόν νέο, μέ χαρά, μέ θάρρος, μέ σθένος, μέ πνεῦμα νίκης, καί εἶδαμε ὅτι ὅλα αὐτά σοῦ τά δίνει ὁ Χριστός. Ἐκεῖνοι πού δέν ἔχουν τόν Χριστό πάνε μόνοι τους, καί προσπαθοῦν κάτι νά κάμουν νά φανοῦν ὅτι κάτι εἶναι, ὅτι ἔχουν κάποιο δόγμα ἐπιτέλους. Ἀλλά ὅλα αὐτά εἶναι ἀνθρώπινα, ὅλα αὐτά εἶναι σαπουνόφουσκες. Τοῦναντίον, αὐτά βλέπουν σάν ἀποτυχία κι' ἡ ζωὴ ἐμπλέκεται, ἐμπλέκεται ἡ ζωὴ, τὸ ἀποτέλεσμα δέν ἔρχεται ἐκεῖνο πού πρέπει νά εἶναι, διότι τὸ πραγματικό φάρμακο δέν παίρνεται.

Καί τώρα ἀγαπητοί νέοι, ἀπόψε στήν εἰσαγωγή μας αὐτὴ ἤθελα μόνο αὐτά τὰ λίγα νά σᾶς πῶ. Δηλαδή. Ὡς πρὸς τήν Ἁγία Γραφή, τί σᾶς λέει ἡ Ἁγία Γραφή ὅτι εἰσαστε καί ποῖα ἐφόδια πρέπει νά πάρετε. Εἶναι ἡ μάχαιρα, ἡ σπηραία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀπὸ κεί καί πέρα, ἔρχεται πλέον ἡ διακλάδωσις της, τὰ χαρίσματα, οἱ ἰκανότητες, οἱ ὁποῖες διὰ τοῦ Χριστοῦ θά εὐλογηθοῦν. Ἐρωτήσαμε τήν ψυχολογία ἡ ὁποία μᾶς λέει ὁ νέος πρέπει νά 'χη πεποιθήσι στὸν ἀγῶνα του, στή κίνησί του, στό μέλλον του, πεποιθήσι. Καί μάθαμε ἤδη ὅτι αὐτὴ τὴ πεποιθήσι μᾶς τὴν ἔχει δώσει ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καί τὴν βρίσκουμε ἐκεῖ καί ὄχι στὸν ἑαυτὸ μας. Διότι ἐάν στηριχθοῦμε στὸν ἑαυτὸ μας καί φουσκωθοῦμε καί μεγαλώσομε θά ἔχουμε ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα διαβάζομε στὸ β' κεφάλαιο τῶν Παροιμιῶν τὸ ὁποῖον ἰδιαίτερα σᾶς συνιστᾶ νά τὸ διαβάσετε καί σεῖς.

Αὐτά ἀπόψε ἔχω νά σᾶς προσφέρω.

ΟΜΙΛΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΡΗΜΟ ΤΟΥ ΣΟΥΝΙΟΥ*

ΕΙΔΑΜΕ ΟΤΙ ΚΡΑΤΟΥΣΕ ΣΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΑΠΑΝΩ

Ε
στό θρόνο πού καθόταν ὁ Θεὸς Πατέρας, ἓνα βιβλίο. Τὸ κρατοῦσε.
Ὅχι ὅπως τὰ βιβλία τοῦτα δὴ με τέτοιο σχῆμα, ἀλλὰ ρολό, δι-
πλωμένο καὶ ὅτι εἶχε σφραγίδες, καὶ τὸ βιβλίο αὐτὸ εἶχε μέσα ὄλα τὰ
σχέδια πού ὁ Θεὸς Πατέρας ἔχει σχεδιάσει γιὰ τὸν κόσμον μας καὶ γιὰ
τὴν ἀνθρωπότητα. Κανείς δὲν μποροῦσε τὸ βιβλίο αὐτὸ νὰ τὸ πάρη
στὸ χέρι του πολλῶ μᾶλλον οὔτε μποροῦσε νὰ ἀνοίξη τὴν σφραγίδα
του. Μόνον ἓνα πρόσωπο, τὸ πρόσωπο τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖνο τὸ
πρόσωπο βρισκόταν στὸ κέντρον ὅλης αὐτῆς τῆς μεγάλης συνελύσεως
ἢ ὅποια ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά εἶχε ἑκατοντάδες ἑκατομμυρίων ἀγγέλων
οἱ ὅποιοι ἦσαν θεαταὶ καὶ ἀκροαταὶ τῶν λεγομένων, καὶ γινομένων. Ὁ
Κύριός μας τὸ ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Πατέρα, τοῦ τὸ παρέδωκε ὁ Πατέ-
ρας καὶ ἀμέσως ἄρχισε τὸ ἀνοιγμα τοῦ βιβλίου.

Ἄνοιγει τὴν πρώτη σφραγίδα τὸ περιεχόμενον πού παρουσιάσθηκε
ὕστερα ἀπὸ τὴ φωνὴ τῆ μεγάλης πού ἐφάναξε ἓνα πρόσωπο ἀπὸ τοὺς τέσ-
σαρες μεγάλους οἱ ὅποιοι περὶ τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ ἵπηρετοῦν.

Δεύτερη σφραγίδα, πάλι εἶδαμε τὴν δρασι ἢ ὅποια ξετυλίχθηκε.
Τρίτη σφραγίδα, τὴν δρασι τὴν τρίτη. Τετάρτη σφραγίδα, τὴν δρασι

---

* Αὐτὴ ἡ ὁμιλία ἐγινε 4-5 μέρες πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του «διὰ νὰ εἶναι
μὲ τὸν Χριστόν».

τήν τετάρτη. Πέμπτη σφραγίδα, τήν δρασι τήν πέμπτη. Έκτη, τήν δρασι τήν Έκτη.

Τώρα λείπει έδω ή έβδομη γιατί στην συνέχεια έρχεται ή έβδομη σφραγίδα, διότι όπως είδαμε αυτό το βιβλίο είναι σφραγισμένο με έπτά σφραγίδες. Προτού άνοιξη ή έβδομη σφραγίδα παρεμβάλλονται δύο άλλες σκηνές οι όποιες ξετυλίγονται, μεταξύ έκτης σφραγίδος και έβδομης σφραγίδος. Κατόπιν άκολουθεί ή έβδομη σφραγίδα. Το ίδιο άργότερα θα συναντήσωμε πάλι μεταξύ έκτης σάλπιγγος και έβδομης σάλπιγγος, μία παρεμβολή. Είναι ίδιον της άρχιτεκτονικής του βιβλίου αυτού. Το ύλικό αυτού του βιβλίου είναι καταταγμένο. Δηλαδή όπως μας λέγεται από τήν άρχή περιέχει σειράς γεγονότων τα όποια έπειδή ήσαν σφραγισμένα και ο άνθρωπος δεν μπορούσε να τά βρη και να τά άντιληφθή όνομάζονται με τήν γλώσσα του βιβλίου, σφραγίδες. Γεγονότα πρώτης σφραγίδος, γεγονότα δευτέρας σφραγίδος, τρίτης, τετάρτης, πέμπτης, έκτης και γεγονότα έβδομης σφραγίδος. Όλο το βιβλίου λοιπόν αυτό έχει τα περιεχόμενα αυτών των έπτά σφραγίδων. Άλλά όταν έρχεται στην έβδομη σφραγίδα έπειδή, τα περιεχόμενα της έβδομης σφραγίδος είναι πάρα πολλά και ποικίλα, μας τά υποδιαιρεί, πάλι σε περιεχόμενα έπτά σαλπιδων και όταν φθάνουμε στην έβδομη σάλπιγγα, έπειδή πάλι τα περιεχόμενα αυτά είναι πολλά και ποικίλα μας τά υποδιαιρεί σε έπτά φιάλες. Άλλά το σύνολον μπορούμε να ποθμε ότι είναι ύλικό γεγονότων και σχεδίων που διαιρείται σε έπτά σφραγίδες. Οι σάλπιγγες, οι φιάλες, το θηρίον, ή βασιλεία, ή χιλιετηρίς, ή αιωνιότης, όλα αυτά ύπάγονται στην έβδομη σφραγίδα. Με αυτήν τήν μικρή εξήγηση μπορείτε τώρα να κατατάξετε εύκολα όλο το ύλικό. Το περιεχόμενο της έβδομης σφραγίδος, δηλαδή τά γεγονότα και τά σχέδια που έχει ο Θεός κατατάξει στην έβδομη σειρά ύστερα από τά εξη πρώτα, θα έρευνήσωμε άργότερα, σήμερα θα δοθμε τά μεταξύ έκτης σφραγίδος και έβδομης. Έχουμε έδω δύο άλλες σκηνές οι όποιες δίνουν μία άνακούφιση στον άναγνώστη ύστερα από εκείνα τά μαθρα και τρομερά περιεχόμενα που είχαν οι προηγούμενες σφραγίδες. Σεισμοί, καταστροφές, ζημιές, πόλεμοι. Τώρα λοιπόν θα διαβάσωμε και θα έρμηνεύσωμε με τήν χάρη του Θεού, αυτές τις δύο έπεισοδιακές, που μπαίνουν ως παρένθεσι, σκηνές.

Κεφ. ζ'. Το έβδομο κεφάλαιο όπως θα δοθμε, έχει μέσα του αυτές τις σκηνές, τις παρενθετικές, ζωογόνες, άνακουφιστικές. Η δε έβδομη σφραγίς άρχίζει το άνοιγμά της από το κεφάλαιον αυτό.

«Και μετά ταύτα είδον τέσσαρας άγγέλους ίσταμένους επί τάς τέσσαρας γωνίας της γης κρατούντας τους τέσσαρας άνέμους της γης, διά

νά μή πνέη άνεμος επί τῆς γῆς, μήτε επί τῆς θαλάσσης μήτε επί πᾶν δένδρον».

Ἐδῶ εἶδε ἓνα ὄραμα ὅτι κατά θεϊάν διαταγὴν ἐγινε ἀπόλυτη ἡσυχία, ἐπὶ τῆς γῆς, ἢ ὁποῖα πρωτότερα ἐταράσσεται μὲ τόσες μαυρες σκηνές, κρίσεως δικαίας ἀλλὰ καὶ παιδαγωγικῆς ἐκ μέρους τοῦ μεγάλου παιδαγωγοῦ. Ἐσταμάτησαν οἱ άνεμοι. Ἀπὸ τῆ φυσικῆ μαθαίνουμε ὅτι οἱ άνεμοι εἶναι κινήσεις μαζῶν ἀέρος ἀπὸ τῆ μιᾶ διεύθυνση εἰς τὴν ἄλλη, καὶ μαθαίνουμε ὅτι ἅμα σὲ ἓνα σημεῖο ἢ θερμοκρασία ἀνέβη ἀραιώνεται ὁ χῶρος, ἀραιώνεται ὁ ἀέρας καὶ ἀπὸ ἄλλο μέρος ποῦ εἶναι ψυχρὸς μάζες πνέει ἐκεῖ ρεθμα ἀέρος. Σωστό εἶναι. Ὁ Θεὸς ἔχει βάλει αὐτὸ τὸν νόμο. Ἄλλ' ἐδῶ βλέπομε ὅτι ἀνακατεῶνται μέσα ἄγγελοι. Οἱ ἄγγελοι τῶν ἀνέμων. Τί κάνουν αὐτοὶ ; Τί θέλουν αὐτοὶ ἐδῶ πέρα ; Προηγουμένως εἶπαμε τί γίνεται εἰς τὴν μάζην τοῦ ἀέρος ὅταν ἡ θερμοκρασία διαταραχθῆ ἀπὸ τὴν μιᾶ μεριά, ἀλλὰ τὰ αἷτια ποῦ διαταράσσουν τὴν θερμοκρασία πορεῖ νὰ εἶναι εἰς τὰ χέρια αὐτῶν τῶν προσώπων. Καὶ ἔτσι μὲ τὴν ἐπιστήμη ἐμεῖς μαθαίνουμε μονάχα τὴν μισὴ ὄψη τοῦ ἀληθείας. Μᾶς μένουν ὁμως τὰ αἷτια ὅχι ὅλα ἐξηγημένα καὶ εἶναι ἡ πόρτα ἀνοιχτὴ γιὰ τὴν παρέμβαση προσώπων τὰ ὁποῖα πορεῖ νὰ κινῶν τὸ μηχανισμό τοῦ σύμπαντος. Μπορεῖ νὰ μὴ βλέπομε τίποτα μὲ τοῦτο τὸ μάτι, ἀλλὰ ὁ Θεὸς ἔχει ἀοράτους μηχανισμοὺς, καὶ ἓνας ἄγγελος πορεῖ νὰ γυρίξῃ μιὰ ρόδα ἢ μιᾶ βίδα μέσα εἰς τὸν μηχανισμό τοῦ κόσμου μᾶς ἐδῶ ὅπου λειτουργοῦν οἱ νόμοι, καὶ ἡ βίδα ἐκεῖνη ν' ἀρχίξῃ καὶ νὰ ἀλλάξῃ τὴν θερμοκρασία, νὰ γίνεαι ἡ κινήσεις ἢ μεγάλη ποῦ δημιουργεῖ κυκλῶνας, ἀντικυκλῶνας, κινήσεις τεραστίων μαζῶν ἀέρος. Αὐτὰ δὲν εἶναι ἀσυμβίβαστα ὅπως θέλουν νὰ ποῦν μερικοὶ ποῦ δὲν κατέχουν τὰ πράγματα, τοῦναντίον αὐτὸ ποῦ μαθαίνουμε ἐμεῖς εἶναι σωστό. Καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος μᾶς δείχνει τὰ πρόσωπα ποῦ ἐπεμβαῖνουν καὶ φρουροῦν, εἶναι ἀληθινός. Βλέπομε εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ Ἰὼβ ὅτι ὁ Θεὸς ἔδωκε ἄδεια τοῦ Σατάν νὰ γκρεμίσῃ τὸ σπίτι τοῦ Ἰὼβ εἰς τὸ ὁποῖο ἦσαν τὰ παιδιὰ του. Καὶ τί ἐγινε ; Ἐγινε ὅτι ἐπνευσε άνεμος τόσο σφοδρὸς ὥστε γκρέμισε ὅλο τὸ σπίτι ἀπ' ὅλας τὶς μεριὰς καὶ πλάκωσε τὰ παιδιὰ του ποῦ ἦσαν μέσα. Ἰδοῦ ἀποτελεσματὸν τὸ ὁποῖο προέρχεται ἀπὸ ὄντα πνευματικὰ μὲ νόησιν, ἀόρατα εἰς τὸ μάτι μᾶς. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο θέλω νὰ πῶ, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, ὅτι ἡ προσευχὴ τὴν ὁποῖαν κάνομεν πρὸς τὸν Κύριον ἔχει ἀποτελέσματα. Διότι ὁ Θεὸς δὲν θέλει νὰ ἔχη νὰ κάμῃ, ἂν καὶ ποροῦσε νὰ τὸ κάμῃ, μὲ πρόσωπα - ἄψυχα στοιχεῖα, ἀσυνείδητες δυνάμεις, θερμότητα, ὕψος θερμοκρασίας κλπ. ἀλλὰ ἠθέλησε νὰ θέσῃ ὅλον τὸν μηχανισμόν τῆς φύσεως ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ τὴν ὁδηγίαν μηχανικῶν, οἱ

όποιοι μηχανικοί είναι προσωπικότητες του κόσμου του πνευματικού. Γι' αυτό λέγει εδώ οι άγγελοι των τεσσάρων ανέμων. Οι τέσσαρες άνεμοι είναι στην γλώσσα μας, τὰ τέσσαρα σημεια του όρίζοντος.

Βορρής, Νότος, Άνατολή, Δύση. Και έδόθη διαταγή να μη χαλάση ή ίσορροπία της θερμοκρασίας στην ατμόσφαιρα επί καιρόν. Να μείνη απόλυτος ήσυχία. Ό Κύριός μας όταν ήταν μέσα στο καΐκι και έφύσηξε άνεμος ώστε πήγαν να πνιγοϋν, σηκώθηκε επάνω και ειπε «ήσυχία»! Ήσυχία, διότι απευθύνθη σε πρόσωπα. Ήταν ο διάβολος ο όποιος ήθελε να βουλιάξη να καταστρέψη τό καράβι. «Βούλωστο»! Λοιπόν, ούτε ή έπιστήμη βλέπεται ούτε ή Άποκάλυψις θίγεται, αλλά υπάρχει τελεία άρμονία μεταξύ τους. Και μπορεί ένας να ζέρη έπιστημονικά γεγονότα, αλλά και να είναι πρότυπον χριστιανού που πιστεύει στην Βίβλο και εις την δύναμη της προσευχής. Και τὰ δύο άρμονίζονται.

«Και είδον άλλον άγγελον ότι άνέβη από άνατολης ήλίου, έχαν σφραγίδα του Θεού του ζώντος, και εκραξε μετά φωνής μεγάλης προς τους τέσσαρας άγγέλους, εις τους όποιους έδόθη να βλάψωσι την γην και την θάλασσαν, λέγων Μη βλάψητε την γην, μήτε την θάλασσαν, μήτε τὰ δένδρα, έωσου σφραγίσωμεν τους δούλους του Θεού ήμών επί των μετώπων αυτών. Και ήκουσα τον αριθμόν των έσφραγισμένων εκατόν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, ήσαν έσφραγισμένοι εκ πάσης φυλής των υιών Ίσραήλ».

Ύστερα από διαταγή που έδόθη στους τέσσαρας άγγέλους οι όποιοι επόπτευον εις τας λειτουργίας των ανέμων, τώρα πάλι βλέπομεν έναν άλλον άγγελον ο όποιος άνέβαινε από τό μέρος της Άνατολης, του ήλίου. Φαντασθήτε τί γίνεται τώρα δίπλα μας εάν άνοιγαν τὰ μάτια μας να βλέπαμε τον άόρατο κόσμο. Αυτή τη στιγμή τί θα βλέπαμε, πόσοι είναι δώ τώρα που μας παρακολουθοϋν και μας βλέπουν, Οι άγγελοι του Θεού, και οι δαίμονες από μακριά οι όποιοι μας τρίζουν τὰ δόντια. Θα λένε δέν μας αφήνει ο Θεός άλλωςζ ζέραμε εμεις τί θα σάς κάναμε. Και πόσον αγαπητοί πρέπει να δώσωμεν άξίαν στην προσευχή, για την φρούρησή μας. Μαθαίνομε άκόμη ότι και ή κίνησις των μικροβίων, ως μυριάδες μεραρχίες, μπορεί να τεθη στην διάθεση του αυτανά όταν ο Θεός θελήση. Όπως έγινε με τον Ίώβ που τον έκανε και εβγαλε έλκος. Άν έρχόταν ένας ιατρός θαλεγε, αυτή ή πάθησις είναι... και θα κολλούσε άπάνω έμπλαστρα αλλά στο τέλος τίποτε δέν θάκανε. Γι' αυτόν τον λόγο πρέπει να προσευχώμεθα εις τον Θεόν και για τό σωμα μας και να προσέχωμε να τό κρατοϋμε άγιο στην ύπακοή του Χριστού και να αποδίδω-

με την υγεία που μας δίνει ο Θεός, εις Αυτόν. Νά ποῦμε Θεέ μας σ' εὐχαριστοῦμε σήμερα που μας κράτησες καλά, περπατήσαμε, ἐφάγαμε, ἀλλὰ κάτι μὲ πονεῖ ἐδῶ, Κύριε ἀνάλαβε τὸ σῶμα μου, ἀνάλαβε τὸ σηκῶτι μου, ἀνάλαβε τοῦτο καὶ θά προσευχώμεθα καὶ γι' αὐτά. Νά προσέχωμεν ὁμῶς μήπως ἁμαρτάνομεν συστηματικὰ καὶ ἐπίτηδες, νομίζοντας ὅτι δὲν σημαίνει τίποτα καὶ δὲν πειράζει τίποτα. Καὶ ὕστερα κολλᾶμε σὲ γιατρούς. Ὁ γιατρός εἶναι καλός, πότε ; ὅταν ὁ Θεός θέλῃ νὰ μᾶς δώσῃ τὴν υγεία. Ὁ γιατρός δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς παρατεῖνῃ τὴν ζωὴ οὔτε μιὰ στιγμή, ἅμα ὁ Θεός δώσῃ τὴν διαταγὴ νὰ φύγωμε ἀπὸ δῶ μέσα, θά φύγωμε, δσους γιατρούς κι' ἂν θάχῃς. Ὁ γιατρός μπορεῖ νὰ σὲ ἀνακουφίσῃ ὅταν ὁ Θεός τὸν φωτίσῃ καὶ σοῦ δώσῃ ἓνα βότανο ἀπὸ κείνα που τὰκανε ὁ Θεός. Ἐχεις γιὰ παράδειγμα ἓνα πόνο, καὶ σοῦ δίνει ὁ γιατρός φάρμακο. Ἄχ ! δόξα σοι ὁ Θεός, εἶμαι καλλίτερα. Ἀπὸ τὸν Θεὸν εἶναι κι' αὐτό.

Λοιπὸν, ἐδῶ τώρα βλέπομε ἄγγελο που ἀνεβαίνει ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, τὸν εἶδε ὁ Ἰωάννης, καὶ ἔκραξε μὲ μεγάλη φωνή, δυνατὰ πρὸς τοὺς τέσσαρας ἀγγέλους, εἰς τοὺς ὁποίους εἶχε δοθῆ ἡ ἄδεια νὰ φέρουνε χαλάστρα καὶ στὴν ξηρὰ καὶ στὴν θάλασσα. Πάλι ἀπὸ τὸν Θεὸ ἡ διαταγὴ καὶ ἡ ἄδεια, ἀλλὰ αὐτὰ εἶναι ὄργανα ἐκτελεστικά. Λοιπὸν, ὁ ἄγγελος ἀνέβαινε ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ καὶ φώναζε καὶ τοὺς ἔλεγε δυνατὰ : «Προσέξτε μὴν ἀρχίσετε νὰ βλάψετε τίποτε, οὔτε τὴν ξηρὰ, οὔτε τὴν θάλασσα, οὔτε τὰ δένδρα, μέχρι νὰ σφραγίσωμε τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ στὰ μέτωπά τους. Νά σφραγίσωμε τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ στὰ μέτωπα. Τὸ ξέρετε ὅτι καὶ μεῖς εἴμαστε σφραγισμένοι ; Ἄς μὴ τὸ βλέπομε τώρα, ὁ κόσμος ὁ ἄλλος ὁ ἀόρατος τὸ βλέπει. Καὶ ποιά σφραγίδα εἶναι αὐτὴ που ἔχουμε ; Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα που μᾶς ἔχει δώσει ὁ Θεός, ὅπου ἔχει δώσει ὁ Θεός Ἅγιο Πνεῦμα. Καὶ σὲ ποιὸν δίνει ὁ Θεός Ἅγιον Πνεῦμα ; Σὲ ἐκείνον που ἐπίστευσε μὲ ὅλη του τὴν καρδιά εἰς τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ ὅτι εἶναι ὁ σωτήρας του, ὅτι ἀπάνω στὸν σταυρὸ τὸν θυσίασε ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιὰ μᾶς καὶ τὴν καρδιά μας τὴν βάζουμε νὰ ὑπακούωμε εἰς τὰς ἐντολάς τοῦ Χριστοῦ.

Σφραγισμένοι. Καὶ πῶς μᾶς καταλαβαίνουνε. Εἶναι σὰν νὰ εἶναι ἓνας γλόμπος σβυμένος ἠλεκτρικὸς καὶ ἄλλος γλόμπος ἀναμμένος. Δὲν ὑπάρχει διαφορὰ μεταξύ τους ; Ἐνας που ἔχει μάτια δὲν κοιτᾶει καὶ λέει, αὐτὸς εἶναι ἀναμμένος, ἐκεῖνος σβυμένος ; Κάτι συμβαίνει μέσα στὸν ἄνθρωπο που ἔχει πνεῦμα Θεοῦ καὶ οἱ δαίμονες ἀπ' ἐξω τὸ βλέπουν καὶ λένε αὐτὸς εἶναι σφραγισμένος. Οἱ ἄλλοι ἄγγελοι πάλι λένε, αὐτὸς εἶναι σφραγισμένος, τὸν σφράγισε ὁ Θεός, διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Λοι-

πόν, ἐδῶ ἐπρόκειτο νὰ σφραγισθοῦν ὄχι γιὰ νὰ τοὺς δοῦν οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, γιὰτὶ αὐτὲς οἱ σφραγίδες δὲν φαίνονται στὰ μάτια μας, ἐμεῖς τὸ ὅτι εἶσαι σφραγισμένος τὸ καταλαβαίνομε ἀπὸ τὴ διαγωγή σου καὶ ἀπὸ τὰ λόγια σου καὶ τοὺς τρόπους ποὺ ζῆς. Ἀπὸ τὴν σχέση σου μὲ τὸν Χριστόν, ἂν Τὸν ἐγνώρισες, ἂν Τὸν ἐπίστευσες, ἂν ἐπίστευσες στὴν χάρη καὶ πῶς φέρεσαι καὶ τί ἰδέες ἔχεις, καὶ τί διαγωγή δείχνεις. Ἀπὸ αὐτὸ καταλαβαίνομε ἂν εἶσαι σφραγισμένος ἢ ὄχι. Καὶ γιὰτὶ ἤθελε νὰ τοὺς σφραγίσῃ; Γιὰ νὰ μὴν τοὺς πειράξῃ τίποτα ἀπὸ τὴν κρίση ποὺ θὰ ἐρχόταν ἐδῶ στὸν κόσμον, καμμία ζημιὰ νὰ μὴ πάθουν. Νὰ προστατευθοῦν.

Καὶ μᾶς ἔχει στὴν σειρά τις δώδεκα φυλὲς τοῦ Ἰσραὴλ ἀπὸ δώδεκα χιλιάδες. Αὐτὰ τὰ πρόσωπα ἀνήκουν στὸν λαὸ Ἰσραὴλ. Ἡ ἐποχὴ λοιπὸν ἐποῦτῃς ἐδῶ τῆς 7ης σφραγίδος ποὺ θὰ ἀνοίξῃ, αὐτὴ ἡ ἐποχὴ εἶναι ἐποχὴ ὅπου ὁ λαὸς Ἰσραὴλ βρίσκεται σὲ συγκέντρωση καὶ σὲ ζωογόνηση πνευματικὴ. Ἄλλ' ὁ Θεὸς ξεκαθαρίζει πρῶτα. Ἀλλὰ κότταζε πῶς ὁ Κύριός μας ἐνδιαφέρεται γιὰ τοὺς δικούς Του. Εἶδετε ὅταν ἐπρόκειτο νὰ καταστρέψῃ τὰ Σόδομα καὶ Γόμορα τί εἶπε ὁ ἄγγελος στὸν Λῶτ. Ὁ Θεὸς εἶχε σταίλει τὸν ἄγγελο καὶ τοῦ εἶπε, πῆγαινε νὰ βγάλῃς τὸν Λῶτ καὶ τὴν οἰκογένειά του ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ Σόδομα καὶ Γόμορα γιὰτὶ θὰ τὰ καταστρέψω. Καὶ ὁ Λῶτ μαθαίνομε ἀργοῦσε λίγο, ἀλλ' ὁ ἄγγελος τὸν ἐβίασε : «Ἐλα, τοῦ λείει, γρήγορα γιὰτὶ θὰ καταστραφοῦν». Ποῦ θὰ πάμε ῥωτᾷ ὁ Λῶτ. Ἐκεῖ πάνω θὰ πάμε. Γιὰτὶ ἂν δὲν ἐλθῆς λείει, ἐκεῖ πάνω, δὲν μπορῶ νὰ ἀρχίσω, νὰ ἀνοίξω τὴν βίβρα καὶ νὰ σπᾶσῃ τὸ ἠφαιστειο. Δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτα ἂν δὲν ἐλθῆς.

Κυτᾶξτε πῶς ὁ Θεός, λείει δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτα, ἂν δὲν ἐλθῆς ἐσὺ νὰ ἀσφαλιστῆς ἐκεῖ πάνω. Πόσο ὁ Θεὸς ἐνδιαφέρεται γιὰ μᾶς, καὶ τί θησαυρὸν ἔχομεν, ὅταν ἔχομεν τὸν Θεόν, καὶ τὸν Χριστόν, τὸν Κύριόν μας, τὸν Υἱόν του, καὶ σοβαρευόμαστε καὶ δὲν μᾶς γελάει ὁ σατανᾶς μὲ μικροπράγματα, μὲ τὰ λιμά, ὥστε νὰ ἀμελοῦμε τὴ μελέτη τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, νὰ μὴ προσέχομε στὴν ὑπακοή των λόγων τοῦ Κυρίου καὶ στὴν προσευχή.

Λοιπὸν ἡ παρένθεσις αὐτὴ μᾶς δίνει μία σκηνὴ κατὰ τὴν ὁποία ὁ Θεὸς ἐξασφαλίζει 144.000 ἀπὸ τὸν λαὸ Ἰσραὴλ. Τώρα αὐτὲς οἱ χιλιάδες εἶναι πράγματι 144 εἶναι τὸ 12 x 12, ἓνα ἀρχιτεκτονικὸν σύνολον ποὺ φανερῶνει ὄσες ψυχὲς ἐσφραγίσθησαν. Εἶναι ἡ θέσις των συμβολισμῶν. Ἐπειδὴ ὁμοῦς τίς ἐπτά ποὺ μᾶς λείει ἐδῶ ἐπτά σφραγίδες, ἐπτά σάλπιγγες, τίς μετᾶμε καὶ τίς βρίσκομε ἐπτά πάλι, γι' αὐτὸ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ χαλάσωμε τὸν ἀριθμὸν. Τὸν δεχόμεθα ὅπως τὸν λείει. Αὐτοὶ εἶναι 144.000. Ἐρχόμεστε τώρα σὲ ἄλλη σκηνή.

«Μετά ταυτα ειδον, και ιδου, οχλος πολυς, τον οποιον ουδεις ηδυνατο να αριθμηση, εκ παντος εθνους και φυλων και λαων και γλωσσων, οιτινες Ισταντο ενωπιον του θρονου και ενωπιον του 'Αρνιου, ενδεδυμενοι στολας λευκας, εχοντες φοινικας εν ταϊς χερσιν αυτων, και κραζοντες μετα φωνης μεγαλης ελεγον 'Η σωτηρια ειναι του Θεου ημων, του καθημενου επι του θρονου, και του 'Αρνιου».

'Η προηγουμενη σκηνη συνεβη επι της γης, και αυτοι που εσφραγισθησαν ητανε ανθρωποι εκ του λαου 'Ισραηλ εδω στη γη, που εξουσαν. Τουτη η αλλη σκηνη ζετιλιγεται απανω στους ουρανοους, και αυτοι οι ανθρωποι που ειναι απανω ειναι πεθαμενοι. Ψυχες ειναι εκει πανω. Και ειδον και ιδου οχλος πολυς τον οποιον να τον μετρηση δεν μποροουσε κανενας. Φαντασθητε λοςες μυριαδες κοσμος, ητανε δε αυτοι απο κάθε εθνος, απο φυλες, απο λαους και απο γλωσσες. Και εστεκαν ορθοι, δεν καθουσαντε, μπροστα στον θρονο και ενωπιον του αρνιου. Φαντασθητε τωρα εκεινο το πληθος δεν μποροουσε να το μετρηση κανενας λει και ητανε κατενωπιον του Θεου και ενωπιον του Χριστου. Αυτοι ειχανε ολοι στολας λευκας και στο χερι τους κρατουσαν φοινικια. Τα φαινικια ητανε συμβολα των νικητων της νικης. 'Ολον αυτον τον κοσμον λοιπον φαντασθητε τωρα με τις στολας, αμετρητοι, και με τα φοινικια στο χερι και με μεγαλη φωνη, δεν εψαλλαν, εφωνουζαν δυνατα, ανεκηρυτταν, ελεγαν : η σωτηρια προερχεται απο τον Θεον μας ο οποιοσ καθεται απανω στον θρονο και απο τον Χριστον. 'Ωμολογουν αυτοι οι ανθρωποι οτι, εδω που βρισκομαστε εμεις, σ' αυτο το περιβαλλον το ουρανιο και θειον ενωπιον του Θεου και ενωπιον του Χριστου, αυτη η θεσις που εχουμε, αυτη η στολη η καταλευκη την οποιαν φοροουμε και η δοξα την οποιαν εχουμε περιβληθη, ειναι κατι που το χρωστουμε και προηλθε απο τον Θεο και απο τον Χριστο, οχι απο τον εαυτον μας. Προσεξετε, ο ανθρωπος για να σωθη με το αιμα του Χριστου πρεπει πραγματικα να αρνηθη τον εαυτον του και να απελπισθη απο τον εαυτο του. Πρεπει να καταλαβη οτι μεσα του δεν υπαρχει δυναμις για το καλο να το κανη, γιατι η φυσις μας εχει ξεπεσει και καταγομεθα απο ενα σπερμα χαλασμενο του γεναρχου του 'Αδαμ που παρηκουσε εις τον Θεον και ακουσε τον διαβολο να παραβη την υπακοη εις το να μη φαη απο το δενδρο απο το οποιο ο Θεος του ειπε «δλα τα αλλα στην διαθεση σου, απο το δεντρο αυτο δεν θα φας». Και ο διαβολος τον εγελασε και του ειπε : «'Ο Θεος σου ειπε ψεμματα γιατι δεν του αρεσει να γινης και συ μεγαλος οπως ειναι Αυτος. 'Ο Θεος ειναι ζηλιαρης και δεν θελει το καλο σου. Σε θελει να σε εχη απο κάτω απο το πελμα του και απο το πασουτσι του, γι'

αυτό άκουσε έμένα πού σ' αγαπάω, άκουσε έμένα, μήν άκοβς τόν Θεό, φάε γιά νά άνοιζούν τά μάτια σου νά ίδης τί γίνεται ». Καί ό άνθρωπος έτάχθη μέ τόν διάβολο καί έπηρε κηδεμόνα του τόν σατανά καί έφαγε καί ή γυναίκα έδωκε στόν άνδρα καί έφαγε καί κείνος, καί τό άποτέλεσμα ; Έκείνο πού φάγανε ήτανε ό θάνατος πού μπήκε μέσα τους, ή καταστροφή του όργανισμού, ή εξασθένησις. Καί άπό κείνο τό μολυσμένο σπέρμα του 'Αδάμ, γεννηθήκαμε καί μείς καί γεννιόμαστε. Είναι ή πρώτη γέννησις όταν έρχόμαστε σέ τοϋτο τόν κόσμο, άδύνατοι νά κάμωμε τό θέλημα του Θεου όπως τό θέλει ό Θεός. Καί άν κανείς νομίξει ότι τό κάνει καί είναι τέλειος, είναι τυφλός. Έδώ πέρα έχουμε τόν Φαρισαίο ό όποιος λέγει : έγώ νηστεύω δυό φορές τήν βδομάδα, έγώ λέει δέν έκλεψα κανέναν, έγώ δέν άδίκησα κανένα, Θεέ μου σ' εύχαριστώ, δέν είμαι σάν καί τοϋτον έδώ τόν Τελώνη. Ό Φαρισαίος δέν ήταν ψεύτης, πράγματι έδινε τό δέκατο, δέν λέει ψέμματα, πράγματι δέν ήτανε ούτε άτιμος άνθρωπος, ούτε άδικος σέ άλλους, αλλά σέ τί έσφαλε, έσφαλε πού δέν έβλεπε ότι μέσα του είναι τό έγώ τό όποίο σέ κάθε βήμα τόν παρακολουθοϋσε καί δέν είχε αγαπήσει τόν Θεόν, όπως θέλει ό Θεός νά τόν αγαπήσωμε μέ δλη μας τήν καρδιά, μέ δλη μας τήν διάνοια, μέ δλη μας τή δύναμη, μέ δλη μας τή θέληση, κάθε στιγμή νά τόν αγαπάμε, παραμερίζοντας τήν δική μας τήν θέληση. Ποιός μπορεί νά αγαπήση τόν Θεόν έτσι ; Νά λοιπόν ότι είσαι ό μεγαλύτερος άμαρτωλός, διότι παραβαίνεις τήν μεγαλύτερη έντολή του νόμου.

Ένώ, λοιπόν, ό Θεός λέει, «τράβα, τράβα Φαρισαίε, δέν μās ίκανοποιείς» έρχεται ένας άλλος ό όποιος όμως, ό κ α θ ή ν ο ς , είχε συναίσθηση των άδυναμιών του καί δέν ήρθε νά δικαιώση τόν έαυτόν του ένώπιον του Θεου, δέν ήρθε νά εξυμνήση τίς άρετές του. Όχι ! Άλλά ούτε καί τολμοϋσε νά σηκώση τά μάτια του πρός τόν ούρανό. Κύτταγε όμως κάτω, καί κτύπαγε τό στήθος του καί έλεγε : «Θεέ μου, συμπόνια θέλω άπό Σένα, νά μέ συγχωρέσης θέλω. Τίποτα άλλο».

Έκείνος λοιπόν έτακτοποιήθηκε, γιατί ό Θεός είδε ότι έβάδιζε στήν αλήθεια καί έγνώριζε τόν έαυτόν του.

Καί τοϋτοι λοιπόν όλοι, λένε Θεέ μας ότι έχουμε άπό σένα είναι, καί άπό τόν Χριστό είναι, αλλοίμονο δέν έχουμε καμία θέση έμεις έξ ήμων αυτών. Γι' αυτό τόν λόγο στάς έπιστολάς των άποστόλων ό Κύριός μας ό Ίησοϋς Χριστός, μās λέει : «έν τῷ ονόματί μου έχετε παρησίαν ένώπιον του πατρός. Έξ ονόματός μου όταν πάτε, δχι μέ τό δικό σας τό όνομα, διότι έσεις σταυρωθήκατε καί καταδικαστήκατε καί πρέπει αυτό νά τό κρατήσετε καλά μέσα σας, νά μήν σās γαλάση ό διάβο-

λος και τὸ χάσετε. Λοιπόν, ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, εἶναι αὐτοὶ ποὺ στέκουν ἐνώπιον τοῦ Ἄρνιου καὶ ἐνώπιον τοῦ Θρόνου. Ἡ σκηνὴ αὐτὴ εἶναι ἐπουρανια σκηνή, ἡ ἄλλη ἐγινε ἐδῶ κάτω στὴν γῆ διότι, ὅπως θὰ δοῦμε, ὁ Θεὸς χρειάζεται τὸν λαὸ Ἰσραὴλ τὰς τελευταίας ἡμέρας. Ἔχει ἀποστολὴν ὁ λαὸς Ἰσραὴλ.

«Καὶ πάντες οἱ ἄγγελοι ἴσταντο κύκλῳ τοῦ Θρόνου καὶ τῶν πρεσβυτέρων καὶ τῶν τεσσάρων ζώων. Καὶ ἔπεσαν κατὰ πρόσωπον ἐνώπιον τοῦ Θρόνου, καὶ προσεκύνησαν τὸν Θεόν, λέγοντας Ἄμην ἢ εὐλογία καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ σοφία καὶ ἡ εὐχαριστία καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ ἰσχὺς ἀνήκει στὸν Θεὸν ἡμῶν, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων Ἄμην».

Τώρα σ' αὐτὸ τὸ πλήθος τὸ ἀμέτρητο ὅπως τὸ λέει ἐδῶ μέσα ὁ δραματιστής, ὁ Ἰωάννης, τὸ ὅποιο μὲ τόσα ἑκατομμύρια φωνές, ἐφώναζε, ἡ σωτηρία μας εἶναι ἀπὸ τὸν Θεό, καὶ ἀπὸ τὸν Χριστό, — σ' αὐτὸν ὀφείλεται, ἀπ' αὐτὸν προήλθε, ἀπ' αὐτὸν πηγάζει — ἔρχονται τώρα καὶ οἱ ἄγγελοι, πάντες οἱ ἄγγελοι οἱ ὅσοι ἦταν κύκλῳ ἀπὸ τὸν θρόνο, ἀπὸ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ ἀπὸ τοὺς τέσσαρες ἀξιωματικούς, τοὺς ἀνωτάτους, ἀπὸ τὸν οὐρανό.

Ἔτσι οἱ ἄγγελοι αὐτοὶ τί ἔκαναν, σ' αὐτὴν τὴν ἐκφώνηση καὶ ἀναγνώριση τοῦ πλήθους, ὅλοι ἐσυγκινήθηκαν, καὶ τί ἔκαναν ἔπεσαν ἐνώπιον τοῦ θρόνου μὲ τὰ πρόσωπα μπρούμυτα ἔπεσαν ὅλοι μπροστὰ στὸν θρόνο τοῦ Θεοῦ. Ἐκατομμύρια ἄγγελοι, ἑκατοντάδες ἑκατομμυρίων, καὶ ὅλοι αὐτοὶ ἐπροσκύνησαν τὸν Θεόν, καὶ ἔλεγαν «ἀλήθεια εἶναι αὐτὸ ποὺ λένε ἐπιδοτοὶ δῶ, οἱ πολλοὶ ποὺ λένε ὅτι ἡ σωτηρία τους εἶναι ἀπὸ τὸν Θεό. Ἀλήθεια ! » Βλέπετε οἱ ἄγγελοι εἶναι ἐν γνώσει τῶν μεγάλων γεγονότων τῆς χάριτος, τοῦ εὐαγγελίου, τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ. Ὁλος ὁ κόσμος ἀπάνου, ἀναστατάθηκε, ἐζητοῦσαν ἀπάνω «ποῦ εἶναι ὁ Υἱός», καὶ τοὺς ἔλεγαν «λείπει». Ποῦ πάει ; Ἔχει κατέβει κάτω σ' ἕναν κόσμο, ἐκεῖ κάτω, κάτω σ' ἐκεῖνο τ' ἀστεράκι τὸ μικρούλι, τὸ μικρούλι. Ἐκεῖ πάει. Τί νὰ κάνη ἐκεῖ πέρα νὰ σώσῃ ἕνα κόσμο. Νὰ τὸν φέρῃ ἐδῶ πάνω, μαζί μας. Ἐπομένως, διὰ ἄκουσαν αὐτοὶ, αὐτὴ τὴν ἐπιφώνηση εἶπαν ἀλήθεια εἶναι αὐτά. Καὶ ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ἀλήθειας, καὶ αὐτοὶ οἱ ἄγγελοι, συμμετέχοντες καὶ ἐγνωμονοῦντες γι' αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ ἔφερε ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ σωτηρία του, λένε : ὅλη ἡ εὐλογία, ὅλη ἡ σοφία, ὅλη ἡ εὐχαριστία, ὅλη ἡ τιμὴ, ὅλη ἡ δύναμις, καὶ ὅλη ἡ ἰσχὺς ἀνήκουν εἰς τὸν Θεὸν μας, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Καὶ κατόπιν τὸ ἐπιβεβαίωσαν πάλι. Λέγοντας ἀλήθεια αὐτὸ εἶναι.

Κυριάζετε τώρα τί γίνεται. Για μᾶς ἐδῶ νά εὐχαριστοῦν ἀπάνω οἱ ἄγγελοι, καί νά πέφτουν μπροστά στὸν θρόνο, στὸν Κύριο τὸν Θεὸ καὶ στὸ Ἄρνιον.

Τώρα θὰ μοῦ πῆς· ποῦ τὰ εἶδε αὐτὰ ὁ Ἰωάννης. Ὁ Ἰωάννης ἐβλέπε. Μὰ τί μάτι εἶχε ; τοῦ ἔδωσε μάτι ὁ Θεός ! Ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἔχει δώσει καὶ μᾶς τὴν ἱκανότητα καὶ κάνουμε τὰ τηλεσκόπια, καὶ ἐνῶ τὸ ματάκι μας εἶναι τόσο περιορισμένο ἅμα τὸ βάλεις στὸ τηλεσκόπιο βλέπεις καὶ παίρνεις σὲ ἀφάντιστες ἀποστάσεις !

Δὲν ἔδωσε ἓνα μάτι στὸν Μωϋσῆ, ποῦ τὸν ἀνέβασε ἀπάνω στὸ βουνὸ καὶ τοῦ λέει· νά, ἐδῶ εἶναι ὅλη ἡ χώρα, ὅλη ἡ Παλαιστίνη· καὶ εἶδε ὁ Μωϋσῆς ἀπὸ ἓνα βουνὸ ὅλη τὴν Παλαιστίνη. Τὴν εἶδε τόσο καθαρὰ καὶ τόσο κοντὰ ὥστε κατάλαβε ὅτι ἦταν γῆ, ἡ ὁποία ρεῖ γάλα καὶ μέλι· καὶ χάρηκε ποῦ τὴν εἶδε.

Φαντασθῆτε τί μάτι θὰ μᾶς δώσει ὁ Θεὸς στὸ μέλλον. Ἄλλὰ πρέπει ἐδῶ τὸ μάτι μας νά τὸ προσέχουμε νά εἶναι ἅγιο μάτι, ὅπως ἦταν τὸ μάτι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Νά μὴν εἶναι πονηρὸ μάτι, νά μὴν εἶναι μάτι κορνικό, ὅπως τὰ λέει. Ἔχουμε διαφόρων εἰδῶν μάτια. Νά μὴν εἶναι μάτι βάσκανο, μὲ φθόνον μέσα, ἀλλὰ ἅγιο, γεμᾶτο ἀγάπη. Καὶ μᾶς ἐτοιμάζει ὁ Θεός, δοξασμένο τὸ ὄνομά Του ! Θὰ βλέπωμαστε καὶ θὰ λέμε : «Γιὰ κόττα κεῖ κάτω· βλέπεις ἐκεῖ πέρα, ξέρεις πόσο μακριὰ εἶναι ἐκεῖ κάτω. Πόσο κόβει τὸ μάτι σου ποῦ σοῦδωκε ὁ Θεός ; Δόξα νά' χη ὁ Θεός !»

Λοιπόν. Τώρα ἔχουμε μιὰ σκηνὴ ἐπεξηγηματικὴ ἐδῶ. Γιὰ ν' ἀκούσουμε. «Καὶ ἀπεκρίθη εἰς ἓκ τῶν πρεσβυτέρων, λέγων πρὸς ἑμέ· οὗτοι οἱ ἐνδεδυμένοι τὰς στολὰς τὰς λευκάς, τίνας εἶναι καὶ πόθεν ἦλθον ;» Καὶ εἶπα πρὸς αὐτόν· «Κύριε, σὺ ἐξεύρεις !»

Ἐπειδὴ ὁ Ἰωάννης βλέποντας αὐτὰ τὰ πράγματα, ἐσάστισε κι αὐτός. Ἔνας ἀπὸ τοὺς πρεσβυτέρους, προκαλεῖ τὸν Ἰωάννη, γιὰ νά θυμηθῆ ὁ Ἰωάννης νά ἐνδιαφερθῆ νά ρωτήσῃ καὶ νά μάθῃ τί εἶναι αὐτὴ ἡ σκηνή. Λοιπόν, μὲ παιδαγωγικὸ τρόπο, ὅπως κάνει ὁ δάσκαλος στὸ παιδί μὲ ἐρωτήσεις, ἐρχεται ὁ πρεσβύτερος καὶ βρίσκει τὸν Ἰωάννη, καὶ τοῦ λέει : «ἄκουσε, αὐτοὶ ἐδῶ, ὅπου τοὺς βλέπεις, ὄχι τοὺς ἀγγέλους, ἐκεῖνοι μὲ τίς στολὰς τίς ἄσπρες ἐκεῖ πέρα, ποιοὶ εἶναι αὐτοί, καὶ ἀπὸ ποῦ ἦρθαν ;» Κι' ὁ Ἰωάννης, τοῦ λέει : «τί μὲ ρωτᾷς ἑμένα. Ἐσὺ ξέρεις». Καὶ βρίσκει εὐκαιρία ἀμέσως ὁ πρεσβύτερος ἐκεῖνος καὶ δίνει ἐξηγήσεις περὶ τοῦ τί συμβαίνει. Κι' ἔτσι μαθαίνομε κι ἡμεῖς τὸ μυστικὸ. Δόξα στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ !

Καὶ εἶπε πρὸς ἑμέ : «Οὗτοι εἶναι οἱ ἐρχόμενοι ἐκ τῆς θλίψεως τῆς

μεγάλης· και έπλυναν τās στολάς αυτών και έλεύκαναν αυτās έν τῷ αϊματι του 'Αρνίου». «Δόξα στον Θεό». «Διά τουτο είναι ένώπιον του θρόνου του Θεου, και λατρεύουν Αυτόν ήμέραν και νύκτα, έν τῷ ναῶ αυτου. Και ο καθήμενος επί του θρόνου θέλει κατασκηνώσει έπ' αυτούς. Δέν θέλουνσιν πεινάσει πλέον ούδέ θέλουνσιν διψήσει πλέον, ούδέ θέλει πέσει έπ' αυτούς ο ήλιος, ούδέ κανέν καύμα. Διότι τὸ άρνίον τὸ άναμέσον του θρόνου θέλει ποιμάνει αυτούς, κι' οδηγήσει αυτούς εις ζώσας πηγάς ύδάτων, και θέλει εξαλείψει ο Θεός πᾶν δάκρυον από των οφθαλμών αυτών». Τί ώραφο πράγμα που είναι τουτο ! Τί βάλαμο στις καρδιές μας !

Αυτοί, του λέγει ο πρεσβύτερος, τους βλέπεις αυτούς ; «αυτοί είναι που έρχονται από την θλίψη την μεγάλη κάτω στη γη· 'Από την θλίψη την μεγάλη ! Τί θλίψις είναι αυτή από την όποιαν πέρασαν αυτοί. Αυτοί δέν είναι 'Ισραηλίται. Είναι από τὰ έθνη. Έκ παντός έθνους, δχλος έξ έθνών, έθνος, φυλές, λαοί, γλώσσες. Αυτοί, έρχονται από θλίψη μεγάλη, την όποιαν υπέμειναν. Και τί θλίψις· έξ αιτίας της πίστεως τους εις τον Χριστόν. Έξ αιτίας ότι δέν συμμορφώνοντο με τὸ πνεύμα τὸ άμαρτωλὸ του αϊθνος τουτου. Και, όπως μας ειπε ο Χριστός, οί άλλοι τους κυνηγοσαν, τους χλεύαζαν, τους κοροϊδεσαν, τους παραμέριζαν, και αυτοί έμεναν πιστοί και κρατοσαν.

'Επλυναν τās στολάς αυτών και έλεύκαναν τās στολάς αυτών μέσα στο αίμα του 'Αρνίου. Μέσα στο αίμα του Χριστου. Τί θά πη πλέον τή στολή μου· γιατί του 'κανε έντύπωση αυτή ή άσπράδα, ή καθαρότης ή όποια ήτο περισσότερο από χιόνι. Και του λέει· τους βλέπεις αυτούς πόσο είναι καθαροί ; Είναι διότι στο αίμα του 'Ιησου Χριστου έκαθάρισαν τις στολές των. Τί θά πη αυτό. Πιστεύοντας εις τὸ αίμα του Χριστου που χύθηκε έξ αιτίας της τιμωρίας των άμαρτιών τους επάνω του, έπηραν την τελεία συγχώρεση από τον Θεό και από την δικαιοσύνη του Θεου και έφυγε από πάνω τους δλη ή βρώμα, δλη ή μαυρίλα, δλη ή άκαθαρσία της άμαρτίας. Γι' αυτό τὸ λόγο μπορούν πλέον και έχουν τὸ δικαίωμα και την άδεια νά ρθουνε μπροστά στον Θεό. 'Αλλοιως δέν είχανε πρόσωπο κανένας τους νά εμφανιστη. Ένώπιον του Θεου θά φανερωθης καθαρός. 'Αλλά δέν υπάρχει σαποῦνι ανθρώπινο νά σε καθάριση από τις άμαρτίες σου. Μόνο τὸ αίμα του 'Ιησου Χριστου, εκείνο είναι που μπορεί νά σε καθάριση· και σε κάνει τόσο καθαρό, ώστε έχεις θέσει ένώπιον του Πατρός. Γι' αυτό ήρθε ο Χριστός κι' απέθανε για μας, για νά μπορέσουμε νά μουθμε κει πάνω, νά δουμε τον Πατέρα. 'Αλλοιως κανένας από μας δέν θά μπορούσε νά δη ποτέ πρόσωπο Θεου. Κανένας. Μόνον χάρις εις τον Χριστό.

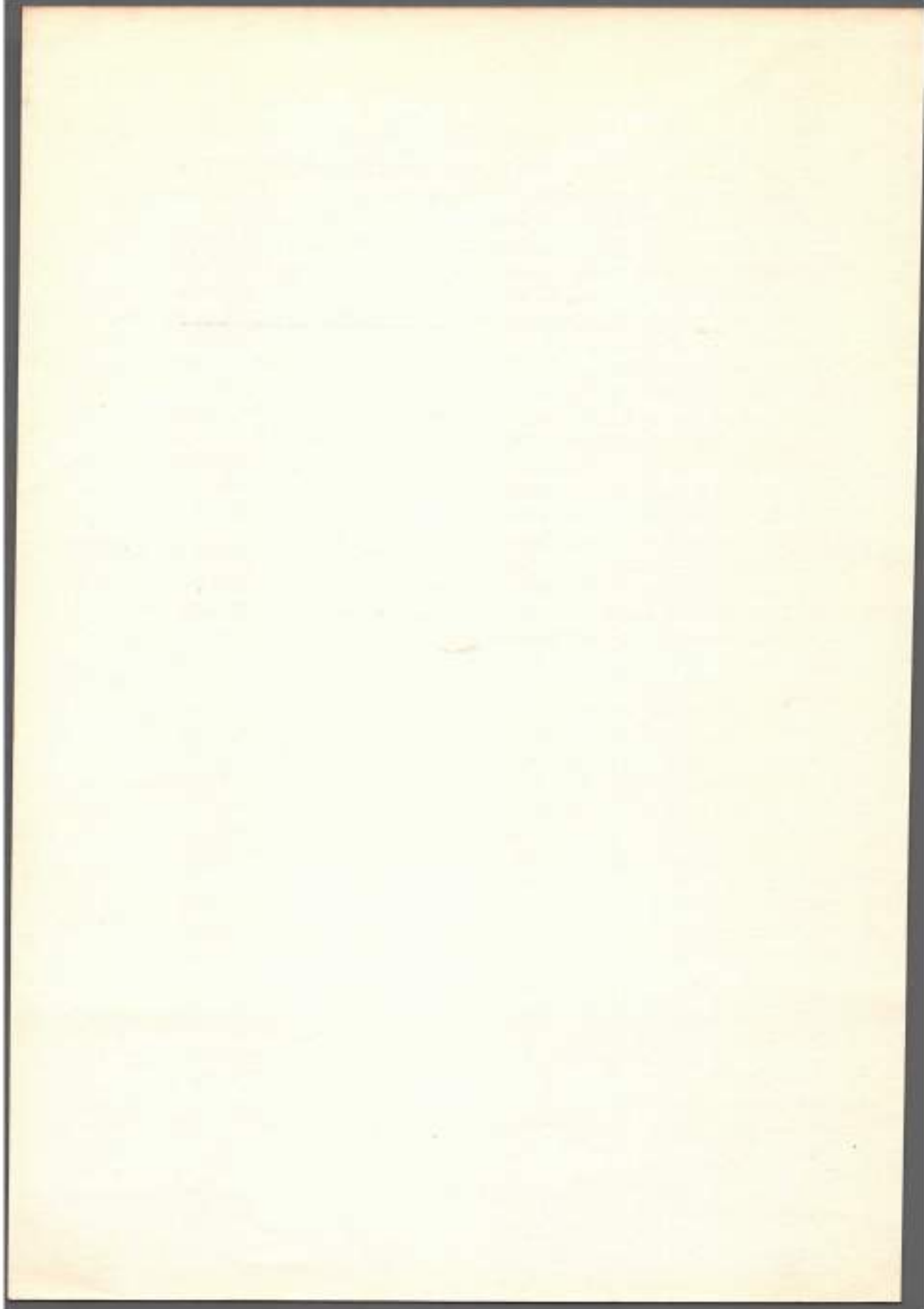
Λοιπόν. Ἐλεύκαναν ἐν τῷ αἵματι τοῦ Ἀρνίου, διὰ τοῦτο εἶναι ἐνώπιον αὐτοῦ. Γιά ποιὸ λόγο ; Διότι ἐλευκάνθησαν. Γιατί ἔφυγαν ἀπὸ πάνω τους οἱ βρωμιῆς τῶν ἁμαρτιῶν τους. Γιατί ἤρθε ἡ ἀπὸ Θεοῦ συγχώρεση, ἡ δικαίωση καὶ τοὺς ἔκανε ἁγίους καὶ ἀμώμους καὶ ἀνεγκλήτους. Γι' αὐτὸ εἶναι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ Τὸν λατρεύουν. Ἄλλοιῶς δὲν ἔχουνε μοῦτρο νὰ παρουσιαστοῦν. Ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ μιὰ τριχὰ νὰ εἶναι στραβὴ δὲν ἔχει θέση. Ὅτι θὰ εἶναι ἐνώπιόν Του θὰ εἶναι τέλειο. Κι' αὐτὸ τὸ τέλειο ὁ ἄνθρωπος μόνος του δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ τὸ κάμῃ, οὔτε νὰ τὸ κατορθώσῃ. Καὶ ἔχρησιάσθη, καὶ ἤρθε ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, καὶ ἔστειλε δική του δικαιοσύνη ὁ Θεός, τὴν ὁποία ἐκεῖνος ἐσχεδιάσαε, ἐνεπνεύσθη καὶ τὴν ἔταξε. Καὶ ὁ Παῦλος λέγει: «ἐγὼ θέλω νὰ εὐρεθῶ, μὴ ἔχων δική μου δικαιοσύνη. Μιὰ φορὰ λέει, τὰ ζητοῦσα αὐτά, τότε ποῦ ἤμουνα τυφλὸς καὶ δὲν ἤξερα τί ἔκανε ὁ Χριστός· ἀλλὰ τώρα θέλω τὴν ἐκ Θεοῦ δικαιοσύνη ἐκείνη ποῦ ἐτοίμασε ὁ Θεός ! τὴν στολή τῆς πίστεως εἰς τὸν Χριστόν, ἡ ὁποία πίστις μὲ καθαρίζει ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας». Κι' ἔλεγε ὁ Χριστός στοὺς πατριῶτες του· «ἀκούσατε, τοὺς λέει. Ἐγὼ θὰ φύγω ἀπὸ σᾶς τώρα. Θὰ μὲ ζητᾶτε καὶ δὲν θὰ μὲ βρῆτε διότι ἄλλος ἀπὸ μένα δὲν εἶναι ὁ Μεσσίας. Ἐγὼ εἶμαι. Ἐάν λοιπόν Ἐμένα ἀπορρίψετε, δὲν θὰ βρῆτε ἄλλον. Θὰ βρῆτε ψεύτικους· καὶ τὸ σπουδαῖο εἶναι, τοὺς λέγει, ὅτι ἐκεῖ ποῦ πηγαίνω ἐγὼ, δὲν μορῆτε νὰ ρῆθῃτε σεις, Γιατί· διότι ἐάν δὲν πιστέψετε σὲ Μένα θὰ πεθάνετε τυλιγμένοι μὲ τὶς ἁμαρτίες σας. Καὶ ἔτσι ἁμαρτωλοί, ὅπου εἶμαι Ἐγὼ, δὲν μορῆτε νὰ ρῆθῃτε σεις. Δὲν θὰ μορῆτε νὰ ρῆθῃτε. Ἐνῶ στοὺς μαθητὰς Του τοὺς πιστοὺς τοὺς ἔλεγε· πηγαίνω νὰ σᾶς ἐτοιμάσω τόπο, καὶ ὅπου εἶμαι Ἐγὼ θὰ εἰσθε καὶ σεις. Γιατί. Διότι θὰ ἔχουνε μὲ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ καθαριστῆ. Θάχη δοθῆ ὁ ἴλασμός.

Νὰ τὰ προσέξουμε αὐτὰ τὰ πράγματα. Τὸ μέγα ἐρώτημα εἶναι τοῦτο. «Ἐκαθαρίστηκες ; Ἐπῆρες τὴν σωτηρία ἀπὸ τὸν Χριστόν διὰ τῆς πίστεως, ἢ κάθῃσαι μὲ πεποίθησι στὸν ἑαυτὸν σου καὶ λές : «τέτοιο καλὸ παιδί ἐγὼ, οὔτε φυλακὴ πῆγα ποτέ, ἀγαπῶ τοὺς γονεῖς μου, πρῶτος στὴν κοινωνία, στὸ χωριὸ ἔχω κάνει ἔργα». Ἄνθρωπε τυφλέ ! Δὲν εἶναι τίποτα αὐτά. Αὐτὰ σὲ τυφλώνουν. Τὸ μόνον ποῦ ἀξίζει εἶναι ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ ! Τὸ αἷμα ποῦ χύθηκε γιὰ τὶς ἁμαρτίες σου. Ἐκεῖνο ἔχει ἰσχύ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Λοιπόν. Διὰ τοῦτο εἶναι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Γιά ποιὸ λόγο. Διότι ἔπλυναν τὰς στολὰς αὐτῶν, ἐλεύκαναν τὰς στολὰς αὐτῶν ἐν τῷ αἵματι τοῦ Ἀρνίου. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο εἶναι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ἐγιναν κατάλληλοι. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος μᾶς τὸ λέει. Ἰκάνωσα ἡμᾶς ὁ Θεός. Μᾶς κατέστησε ἱκανοὺς ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς εἰς τὴν μερίδα τοῦ κλή-

ρου τῶν ἁγίων ἐν τῇ φωτί. Πῶς, διὰ τίνος μέσου ; Μὲ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ τὸ ὁποῖον δίνει τὴν τελείαν δικαίωσιν ἀπὸ Θεοῦ καὶ τὴν πλήρη καθαρσιν, καὶ μᾶς ἀνοίγει θέσι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Καὶ λατρεύουν τὸν Θεὸν ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἐν τῇ ναφ αὐτοῦ. Ἡ λέξις λατρεύω σημαίνει προσφέρω ὑπηρεσίαν, δοξολογίαν, εὐχαριστίαν καὶ προσέξτε. Ἐν τῇ ναφ αὐτοῦ, ἀπάνω στὸν οὐρανό. Ὑπάρχει ναὸς τοῦ Θεοῦ ἀπάνω στὸν οὐρανὸ τοῦ ὁποῖου ὑπόδειγμα εἶναι ἡ σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου. Γι' αὐτὸ λέει στὸν Μωϋσῆ : «Μωϋσῆ, πρόσεξε νὰ κάμης κατὰ τὸν τύπο τὸν ὁποῖον σοῦ ἐδείχθη εἰς τὸ ὄρος». Καὶ ἡ ἐπιστολὴ πρὸς Ἑβραίους ἐρχεται καὶ μᾶς λέει ὅτι, «ὁ λαὸς Ἰσραὴλ ἐπὶ τῆς γῆς λατρεύει τύποις καὶ σκιῇ τῶν ἐπουρανίων» ! Φαντασθῆτε αὐτὴν τὴν ὥρα τί γίνεται ἀπάνω στὸν ναὸ τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν Οὐρανό. Τί μυριάδες. Ἀλλὰ κείνος ὁ ναὸς ἀπάνου δὲν ἔχει τὸ καταπέτασμα ποῦ ἐχώριζε ἐδῶ κάτω τὸν λαὸ Ἰσραὴλ καὶ δὲν μπορούσαν νὰ δοῦν στὰ ἅγια τῶν ἁγίων τὸν Θρόνον. Δὲν μπορούσαν νὰ δοῦν ἐδῶ κάτω, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ὁ Χριστὸς ἐσταυρώθηκε, ἀνοίξαν τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, κι ἀπάνου ὅλοι ἐκεῖνοι ἐπειδὴ εἶναι περασμένοι ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, καθαρισμένοι, δὲν ὑπάρχει ἐμπόδιο, ἀλλὰ θεωροῦν τὸν Πατέρα καθήμενον ἐπὶ τοῦ θρόνου. Ἐν τῇ ναφ Αὐτοῦ ! Καὶ ὁ καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου, θά κατασκευώσῃ ἀπάνου τους. Αὐτὸ εἶναι τὸ μέλλον.

Ο ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ ΜΑΣ
ΣΤΗΝ ΥΠΑΡΞΙ

Η ΥΠΑΡΞΙΣ ΜΟΙΑΖΕΙ ΜΕ ΩΚΕΑΝΟΝ
ὁ ἄνθρωπος εἶναι πλοῖο ποῦ ταξιδεύει· ὁ χρόνος μᾶς σπρώχνει
πρὸς τὰ ἔμπρός, πάντοτε ἔμπρός χωρὶς ποτὲ νὰ σταματᾶμε.

Ἐὰν μὲ τὸ πνεῦμα μας κάμωμε μίαν ἐπισκόπησι στὸν ὀρίζοντα τῆς
Ἐπαύσεως, — σὰν ν' ἀνεβαίναμε στὴν γέφυρα τοῦ πλοίου, — βλέπομε
μὲ κατάπληξιν ὅτι βρισκόμεθα πρὸ μυστηρίου. Ἀπλώνεται μπροστά μας
ἓνα ἀπέραντο σκοτάδι καὶ δὲν ξέρομε τὰ σπουδαιότερα στοιχεῖα ποῦ μᾶς
χρειάζονται γιὰ τὸ ταξίδι μας. Δὲν ξέρομε μ' ἄλλα λόγια ἀ π ὅ π ο ὅ ε ρ
χ ὄ μ α σ τ ε στὴν Ἐπαρξι, δὲν ξέρομε τί εἶ μ α σ τ ε, δὲν ξέρομε γι α
τ ῖ η λ θ α μ ε ἔ δ ὄ καὶ δὲν ξέρομε π ο ὅ π ᾶ μ ε. Παρ' ὄλην τὴν ἄ
γνοιάν μας, ἡ καρδιά μας ἀδιακόπως κτυπάει καὶ ὁ χρόνος μᾶς σπρώχνει
πρὸς τὰ ἔμπρός· ὑφιστάμεθα τὴν ζωὴν, δὲν ζοῦμε τὴν ζωὴν, ὅταν δὲν ἔχω
μεν ὀρθῶς προσανατολισθῆ.

Πῶς θὰ μπορούσαμε εἰς 15 μόνον λεπτά τῆς ὥρας νὰ βοηθήσωμε
κάπως τὸν μοντέρνον ἄνθρωπο, στὸ μέγιστο αὐτὸ ζήτημα τοῦ προσανα
τολισμοῦ του στὴν Ἐπαρξιν; Αὐτὸ εἶναι δυσκολώτατο πρόβλημα· εἶναι
ἓνα πρόβλημα «Μεγίστου καὶ Ἐλαχίστου», καθὼς λέμε στὰ Μαθηματικά.

Θὰ προσπαθήσωμε νὰ τὸν προσανατολίσωμε, ἀλλὰ θὰ ζητήσωμε
ἀπαραιτήτως ἀπὸ τὸν μοντέρνο ἄκροατή μας νὰ κρατήσῃ τὴν καρδιά
του καθαρὴ ἀπὸ τὸν σύγχρονον ἐγωισμόν καὶ νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ μαλακώ
σῃ· οἱ πειὸ φωτεινὲς ἀκτίνες δὲν γίνονται ἀντιληπτές στὰ ζητήματα αὐ-

τά, παρά μονάχα με καθαρή καρδιά· ὁ Χριστὸς ὑποσχέθηκε στὴν καθαρή καρδιά, ὅτι αὐτὴ θὰ ἴδῃ τὸν Θεόν.

* * *

Ἄς ἀφήσουμε τώρα κατὰ μέρος, δι' ἑλλειψιν χρόνου τὴν φιλοσοφία τὴν ὁποίαν μᾶς ἐμπνέει ἡ ἔρευνα τοῦ Σύμπαντος διὰ τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν καὶ ἅς περιορισθῶμεν στὶς πειρὸ χτυπητὲς γραμμές, ποὺ μᾶς δείχνει ἡ μελέτη τοῦ Ἐαυτοῦ μας, ἡ μελέτη τοῦ «Ἐγώ» μας.

Ἐάν κάμωμε μίαν ἐνδοσκόπησιν μέσα μας, εὐρίσκουμε ὅτι εἴμεθα ἓνα «Ἐγώ» ἐρωδιασμένο καὶ συνδεδεμένο με ὀλικά ὄργανα· ἔχω πόδια, χέρια, μάτια, αὐτιά, γλῶσσαν καὶ κλειστά ἄλλα ὄργανα· ἀλλὰ αὐτὰ δὲν εἶναι τὸ Ἐγώ μου, αὐτὰ εἶναι κτήμα τοῦ Ἐγώ μου· εἶναι τὰ πόδια μου, τὰ χέρια μου, τὰ μάτια μου, ἡ γλῶσσα μου. Τί εἶναι λοιπὸν αὐτὸς ὁ κύριος, αὐτὸς ὁ κτήτωρ, αὐτὸ τὸ «Ἐγώ»;

Γιὰ νὰ προχωρήσουμε στὴν σπουδαιότητα αὐτὴν ἔρευνα, θὰ χρησιμοποιήσουμε τὴν μέθοδο τῆς Παρατηρήσεως, ἡ ὁποία εἶναι μέθοδος τῆς θετικῆς Ἐπιστήμης.

Τί μᾶς λέγει λοιπὸν ἡ παρατήρησις γιὰ τὸ «Ἐγώ»;

Μᾶς λέγει, πρῶτα, ὅτι τὸ Ἐγώ μπορεί νὰ ἔλθῃ εἰς ἀ ν τ α γ ω ν ι σ μ ὸ ν με τὰς ὀρμάς καὶ τάσεις τοῦ σώματος, μέχρι σημείου μάλιστα ποὺ νὰ παραδώσῃ τὸ σῶμα εἰς θάνατον, παρ' ὅλας τὰς διαμαρτυρίας τοῦ σώματος, — καθὼς συμβαίνει στὴν περίπτωσι θανάτου δι' ἀπεργίας πείνης, ἢ μαρτυρικοῦ ἐθελουσίου θανάτου πρὸς ὑποστήριξιν οἰασοῦποτε ἰδεολογίας. Ἀπὸ τὸν ἀνταγωνισμόν αὐτόν φανερώνεται ὅτι τὸ Ἐγώ εἶναι π ρ α γ μ α τ ι κ ὴ τ ῆ ς καὶ μάλιστα πραγματικότης ἀνωτέρα τοῦ σώματος, ἀφοῦ ὑποτάσσει αὐτὸ καὶ τὸ παραδίδει μέχρι θανάτου.

Ἡ παρατήρησις, δεύτερον, μᾶς λέγει ὅτι τὸ Ἐγώ ἢ μπορεί ἐκ προθέσεως νὰ ψεύδεται. Μία πλάκα γραμμοφώνου δὲν μπορεί νὰ βγάλῃ παρὰ μόνον τὰ λόγια ποὺ ἐχαράκθησαν ἀπάνω της· τὸ Ἐγώ ὅμως ὅταν ψεύδεται δείχνει ὅτι μπορεί ἐκ προθέσεως νὰ τροποποιήσῃ καὶ νὰ βγάλῃ ἄλλον κόσμον, τελείως διαφορετικὸν ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ εἰσηλθε μέσα του διὰ τῶν αἰσθητηρίων. Ἄρα τὸ Ἐγώ ἀποδεικνύεται κυρίαρχον τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ κόσμου καὶ ὄχι συνισταμένη τῶν κραδάνσεων τοῦ σαρκοεγκεφάλου, διότι τότε δὲν θὰ μπορούσε νὰ ψεύδεται.

Τρίτον, ἡ Φυσιολογία μᾶς λέγει ὅτι τὸ Ἐγώ παραμένει μ ὄ ν ι μ ο ν

ἐνθὸ τὸ ὕλικόν τοῦ σώματος καὶ τοῦ ἐγκεφάλου ἀδιακόπως ἀνανεώνεται· ἓνας γέρονς 80 χρόνων ἔχει συνείδησιν ποῦ εἶναι ὁ ἴδιος ὅστις ἦτο πρὸ 70 χρόνων, μαθητὴς ἐπὶ δημοτικὸν σχολεῖον, καὶ θυμᾶται μάλιστα ζωηρότατα τὰς παιδικὰς ἀναμνήσεις του, ἐνθὸ ὀλόκληρο τὸ ὕλικὸν τοῦ σώματος, ἔχει ἔκτοτε πολλακίς ἀνανεωθῆ. Ἄρα τὸ Ἐγὼ εἶναι διάφορον τοῦ ὕλικου σώματος καὶ δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν ἀέναον διαρροὴν τῆς ὕλης.

Ἡ παρατήρησις, τέταρτον, μᾶς δείχνει ὅτι τὸ Ἐγὼ ἔχει ἐσωτερικὴν ὁμιλίαν, ἀνεξάρτητην ἀπὸ τὴν ὕλικὴν γλῶσσαν τοῦ σώματος. Καὶ ἂν κόψωμε τὴν γλῶσσαν ἐνὸς ἀνθρώπου θὰ μπορῆ πάλιν αὐτὸς νὰ ἀπαγγέλλῃ ἐσωτερικῶς ἐνάρθρους φθόγγους καὶ νὰ ψάλλῃ νοερῶς καὶ νὰ ἀγορεύῃ εὐκρινέστατα διὰ τὸν ἑαυτὸν του. Ἄρα τὸ Ἐγὼ ἔχει γλῶσσαν ἰδικὴν του, ἀνεξάρτητον τῆς γλώσσης τοῦ σώματος.

Τέλος, τὸ Ἐγὼ τὸ βρίσκομεν ὅτι εἶναι ἀπλοῦν, εἶναι ἀμερές, χωρὶς δηλαδὴ νὰ μπορῆ νὰ κοπῆ σὲ κομμάτια μικροτέρων «ἐγῶ», καθὼς συμβαίνει μὲ τὴν ὕλην. Ὅλα τὰ αἰσθήματά μας καὶ αἱ ἐνέργειαι μας ἔχουν πάντοτε τὸ αὐτὸ κέντρον, τὸ Ἐγὼ μας, ἀπλοῦν καὶ ἀμερές· ἢ ὑπάρχει ὀλόκληρο τὸ Ἐγὼ ἢ δὲν ὑπάρχει καθόλου.

* * *

Μὲ τίς σύντομες αὐτὲς κέντε παρατηρήσεις βλέπομεν ὅτι τὸ Ἐγὼ εἶναι πραγματικότης ἀπλὴ ὄχι ὕλική, συνδεδεμένη βέβαια μὲ τὴν ὕλην τοῦ ἐγκεφάλου, ἀλλ' ὄχι ταυτιζομένη μὲ αὐτήν. Μὲ τὰς πνευματικὰς του δυνάμεις τὸ Ἐγὼ τοῦτο συλλαμβάνει τοὺς νόμους τῆς Φύσεως, ζυγίζει τοὺς ἡλίους, μετρεῖ τοὺς οὐρανοὺς καὶ ἐξουσιάζει ἐπὶ τῶν δυνάμεων τῆς Φύσεως. Ἀπὸ ποῦ ἄραγε νὰ πηγάζῃ τὸ μυστηριώδες αὐτὸ Ἐγὼ μας ; Τὸ Ἐγὼ μας αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ πηγάζῃ ἀπὸ τὴν Ὑλὴν, γιατί ἡ ὕλη δὲν μπορεῖ νὰ δώσῃ ἐκεῖνο ποῦ αὐτὴ δὲν ἔχει· δὲν μπορεῖ νὰ δώσῃ συνείδησιν τὴν ὁποίαν αὐτὴ δὲν ἔχει, ἡ ὕλη δὲν μπορεῖ νὰ δώσῃ ἐλευθερίαν ἐκλογῆς ποῦ αὐτὴ δὲν ἔχει, ἡ ὕλη δὲν μπορεῖ νὰ δώσῃ ἀδιάκοπην πρόοδον πρὸς τὰ ἔμπροσθ διότι αὐτὴ εἶναι κλεισμένη σὲ ἀσθηρότατον κύκλον· δὲν μπορεῖ νὰ δώσῃ τέλος ἢ ὕλη τὴν καθυπόταξι τοῦ ἑαυτοῦ της, εἰς τὴν ὁποίαν μόνον τὸ Ἐγὼ, παρ' ὄλας τὰς διηνεκεῖς ἀντιδράσεις της, κατόπιν μεγάλων προσπαθειῶν του, κατορθώνει νὰ τὴν ὑποτάξῃ. Δὲν μπορεῖ λοιπὸν νὰ εἶναι πηγὴ τοῦ Ἐγὼ ἡ ὕλη.

Ἄλλὰ τότε ποῖα εἶναι ; Θὰ εἶναι μία Πηγὴ ἢ ὁποῖα νὰ ἔχη γιὰ νὰ δώσῃ· μία πηγὴ ποῦ νὰ ἔχη συνείδησιν, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ δώσῃ συνείδησιν·

πού να έχη ἐλευθερίαν, γιά να μπορῆ να δώσῃ ἐλευθερίαν· πού να έχῃ τὸ ἀπειρον καὶ τὸ αἰώνιον, γιά να μπορῆ να βάλῃ τίς γραμμὲς αὐτὲς μέσα τὸν ἄνθρωπο. Ἴδου λοιπὸν πῶς ὑψωθήκαμε διὰ τῆς μελέτης τοῦ Ἐγὼ εἰς μίαν πραγματικότητα ὑπερβατικὴν ὑψωθήκαμε στὴν αὐτὴν Πηγὴν πού μᾶς ἀνεβάζει διὰ τῆς μελέτης τοῦ Σόμπαντος ἡ ἐπιστημονικὴ Φιλοσοφία· συναντηθήκαμε στὴν ἴδια κορυφῇ, συναντηθήκαμε στὸν Θεόν!

* * *

Ἔτσι ἕως τώρα στὸν ὀριζοντὰ μας ἔχομεν προσδιορίσει δύο σημεῖα πρῶτον: ἐρχόμεσθε ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ δεῦτερον: εἴμασθε ὀντότητες πνευματικαὶ συνδεδεμένες μὲ ὕλην μέσα σ' ἓνα κόσμον ὕλης.

Τώρα μᾶς λείπουν τὰ ἄλλα δύο σημεῖα, δηλαδή, «διὰτὶ μᾶς ἔφερε ἔδῳ στὸν κόσμο ὁ Θεὸς» καὶ «ποῦ πηγαίνομεν».

Στὰ ζητήματα αὐτὰ οἱ φιλοσοφίες τῶν ἀνθρώπων ἔχουν δώσει τόσο διάφορες καὶ ἀλληλοσυγκρουόμενες ἀπαντήσεις, ὥστε ὁ ἐρευνητὴς γρήγορα ἀπογοητεύεται καὶ καταλαβαίνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος μόνος του δὲν μπορεῖ νὰ προσδιορίσῃ τὰ σπουδαιότατα αὐτὰ σημεῖα μὲ τίς προσπάθειές του. Ὁ Πασκάλ, γι' αὐτό, εἶχε φθάσει στὸ σημεῖον νὰ πῆ μιὰ βαρεῖα φράσι γιά τὴν φιλοσοφία «Se moquer de la Philosophie, s'est vraiment philosopher».

Στὴν ἀπελπισίαν αὐτὴν, ἀκούεται μία στεντορία φωνὴ πού περιζώνει ὅλη τὴν Γῆν σὰν τὰ κύματα τὰ ἠλεκτρομαγνητικὰ εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Ἰησοῦ τοῦ ἀπὸ Ναζαρέτ. Διαβάζοντας μὲ καθαρὴ καρδιὰ τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ἐξελέγχοντας τὰ Διαπιστευτήρια τοῦ Ἰησοῦ, — τὴν ζωὴν του, τὴν διδασκαλίαν του, τὰ θαύματά του, τὰς προφητείας καὶ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασίν του, — πειθόμεθα, καθὼς καὶ ὁ ἴδιος ἰσχυρίζεται, ὅτι τὸ Ὑπερβατικὸ ἔμπηκε ἐν τῷ προσώπῳ του στὴν Ἱστορίαν· ὅτι ὁ Θεὸς ὁ δημιουργὸς τοῦ ὀλικοῦ ἡλίου ἀνέτειλεν καὶ ἓνα πνευματικὸν ἥλιον γιά τὰ μάτια τοῦ πνεύματός μας. Εὐρίσκομεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι εἰδικότης, γιά νὰ μᾶς προσανατολίσῃ στὴν Ὑπαρξιν εἶναι εἰδικότης, δηλαδή εἶναι χρισμένος γι' αὐτὸν τὸν μέγιστο σκοπὸ· εἶναι ὁ «Χριστὸς τοῦ Θεοῦ». Ἡ Ἱστορία μᾶς προσφέρει μεγάλας φυσιογνωμίας εἰδικευμένας εἰς διαφόρους κατευθύνσεις καὶ ἔχομεν ἀπόλυτον ἀνάγκην αὐτῶν ὅταν θέλωμε νὰ βαδίσωμε στὸν τομέα τῆς εἰδικεύσεώς των. Γιά τὸν ἠλεκτρικὸ φωτισμὸν πρέπει νὰ καταφύγωμεν εἰς τὸν Ἐδδισον, γιά τὰ μικρόβια στὸν Παστέρ, γιά τὸν Ἀσύρματο στὸν Μαρκόνι· κατὰ ἀνάλογον τρόπον καὶ γιά τὸ μυστήριον τοῦ προσανατολισμοῦ μας πρέπει νὰ καταφύγωμεν εἰς τὸν εἰδικόν, νὰ κατα-

φύγωμεν στὸν Χριστόν. «Ὁ Ἰησοῦς, ἔλεγεν ὁ Γερμανὸς Κάιμ, εἰς τὸ γιγαντιαῖον ὕψος τοῦ ὑπεράνω τῶν αἰώνων κάνει τὴν ἐντύπωσιν μυστηριώδους μοναδικότητος».

Εἶναι τὸ «φῶς τοῦ κόσμου» τὸ διεκήρυξε καθαρὰ καὶ τὴν διακήρυξιν τοῦ αὐτῆν ἐδικαίωσε καὶ δικαιώνει κάθε μέρα ἡ Ἱστορία. Ἡ δικαιοσύνη αὐτῆ γίνεται ἀπὸ διπλῆς ἀπόψεως, θετικῶς καὶ ἀρνητικῶς. Θετικῶς μὲν μετὰ τὸ νὰ βλέπωμε τὴν πλούσια πνευματικὴν ζωὴν, τὴν χαρμόσυνη καὶ θριαμβευτικὴν ζωὴν ποῦ παίρνουν ἀπὸ τὸν Χριστόν οἱ εἰλικρινεῖς πιστοὶ του, ἀρνητικῶς δὲ μετὰ τὸ νὰ βλέπωμε τὸ σκοτάδι, τὴν ἐξαγρίωσιν καὶ τὸν ξεπεσμό εἰς τὸν ὁποῖον καταπτῆ ὁ ἄνθρωπος δταν στρέψη τὰ ὄψα πρὸς τὸν Χριστόν. Ὁ αἰὼν ποῦ περνᾶμε μᾶς δείχνει δυστυχῶς εἰς εὐρυτάτην κλίμακα τὴν ἀρνητικὴν αὐτῆν χρωμασίαν.

Ποιὸς εἶναι λοιπὸν μετὰ τοῦ λόγου ὁ προσανατολισμὸς ποῦ μᾶς δίνει ὁ Χριστὸς εἰς τὴν Ὑπαρξιν;

Μᾶς βεβαιώνει ὅτι εἴμαστε δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἔχομε πνευματικὴν ψυχὴ μέσα σὲ ὕλικὸ σῶμα καὶ μᾶς ἀποκαλύπτει ὅτι ἤλθαμε ἐδῶ στὸν κόσμον γιὰ νὰ δράσωμε ὡς ἠθικαὶ ἐλευθερία, δηλαδὴ νὰ ἀσκήσωμε τὴν Πίστιν καὶ νὰ πραγματοποιήσωμε τὴν Ἀγάπην ποῦ εἶναι ἐνέργειαι ἠθικῆς.

Ἄς ἀναπτύξωμε τὴν πρότασιν αὐτῆν λιγάκι πλατύτερα.

Ἦλθαμε στὸν κόσμον αὐτὸν τιμημένοι μετὰ τὸ προνόμιον τῆς ἐσωτερικῆς ἠθικῆς ἐλευθερίας· δὲν μᾶς ἔκαμε ὁ Θεὸς «Ρομπότ», ἀλλὰ μᾶς ἔκαμε ἠθικῶς ἐλευθέρους, διότι θέλει νὰ ἔχωμε ἠθικὴν ἀξίαν καὶ νὰ μὴ εἴμαστε «ἠθικὰ μηδενικά». Χωρὶς δὲ τὴν ὑπαρξιν ἠθικῆς ἐλευθερίας δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἠθικὴ ἀξία.

Ἡ ἠθικὴ μας ἐλευθερία καλεῖται στὸν κόσμον ἐδῶ νὰ δεῖξη ἀνεπηρέαστη τὴν στάσιν τῆς ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ εἴτε ἀναγνωρίζουσα αὐτὸν εἴτε ἀρνούμενη αὐτόν, εἴτε πιστεύουσα, εἴτε ἀπιστοῦσα. Ἡ Πίστις διὰ νὰ εἶναι δράσις ἐλευθέρη, δὲν πρέπει νὰ ἔχη ἀντικείμενον ὁρατὸν καὶ αἰσθητόν, διότι τότε θὰ εἶναι ἀναγνώρισις ἐξαναγκαστικὴ καὶ δὲν θὰ ἔχη ἠθικὴν ἀξίαν, θὰ εἶναι ἓνα «ἠθικὸ μηδενικόν». Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἡ ἐλευθερία μας εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, διὰ νὰ μπορέσῃ νὰ δράσῃ ἐλευθέρως ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, ἐτοποθετήθηκε μεταξὺ φωτός καὶ σκοτός γιὰ νὰ ἐκλέξῃ ἐλευθέρως. «Ὑπάρχει ἀρκετὸν φῶς, λέγει ὁ Πασκάλ, γιὰ κείνους ποῦ θέλουν νὰ ἴδωσιν καὶ ἀρκετὸ σκοτάδι γιὰ κείνους ποῦ ἔχουν ἀντίθετη διάθεσιν».

Καὶ δὲν εἶναι μόνον ἡ Πίστις, ἀλλ' εἶναι καὶ ἡ Ἀγάπη, δράσις τῆς

ἠθικῆς ἐλευθερίας· ὁ Θεὸς μᾶς ἔκαμε ἐλευθέρους γιὰ νὰ μπορῆ νὰ μᾶς ἀγαπᾷ καὶ νὰ μπορούμε κι' ἐμεῖς νὰ ἀγαπῶμεν Αὐτὸν καὶ νὰ ἀγαπῶμεν καὶ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἡ στάσις αὐτὴ ποὺ παίρνει ἡ ἐλευθερία μας ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ εἶναι διὰ τὸν Θεὸν ἡ σπουδαιότητα ἐξ ὧν τῶν ἐνεργειῶν τῆς Ζωῆς μας καὶ χαρακτηρίζει τὸ πνεῦμα καὶ χρωματίζει ὁλόκληρη τὴν Ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐδῶ κάτω στὸν κόσμο. Μὲ τὴν ὑψίστην αὐτὴν ἀποστολὴν ἤλθαμε ἐδῶ κάτω στὸν κόσμο γιὰ νὰ γνωρίσωμε τὸν Θεὸν καὶ νὰ συνδεθοῦμε ἐλευθέρως μὲ Αὐτόν. Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ μόνος δρόμος ποὺ μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὴν φωτεινὴν καὶ ἀντικειμενικὴν αὐτὴν σύνδεσιν, διότι συγκεφαλαιώνει στὸν Πρόσωπό του καὶ στὸ Ἔργο του τίς θεμελιώδεις ἀλήθειες τοῦ θείου Σχεδίου γιὰ τὸν ἄνθρωπον, δηλαδὴ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, τὴν πτῶσι τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν θεία Αὐτρωσι.

Αὐτὴ εἶναι ἡ σωτηρία εἰδίκευσις τοῦ Χριστοῦ : «Ἐγὼ εἰμί ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ Ζωή· οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς τὸν Πατέρα εἰμὴ δι' ἐμοῦ».

Τὸ νὰ θέλῃ κανεὶς νὰ ἔχη Ἐρησκείαν ἀπορρίπτων τὸν Χριστὸν εἶναι, καθὼς λέγει ἓνας Ἄγγλος σοφός, σὰν νὰ θέλῃ νὰ κατέχη τὴν Ζωγραφικὴν ἀπορρίπτων τὸν Μιχαὴλ Ἄγγελον καὶ τὸν Ρέμπραντ· νὰ κατέχη τὴν Μουσικὴν ἀπορρίπτων τὸν Μπετόβεν καὶ τὸν Μότσαρτ· νὰ κατέχη τὴν Ποίησιν ἀπορρίπτων τὸν Ὅμηρον καὶ τὸν Γκαίτα.

Ἦλθαμε στὸν κόσμο ἐδῶ, μᾶς λέγει ὁ Χριστὸς, γιὰ νὰ ἐκδηλωθοῦμε ὡς ἠθικαὶ ἀξίαι· ἤλθαμε σ' ἓνα προθάλαμο τῆς αἰωνιότητος· ἤλθαμε γιὰ τὴν Πίστιν καὶ τὴν Ἀγάπην, τίς ὑπερτάτες ἀξίες χωρὶς τίς ὁποῖες χρεωκοπεῖ κάθε ἀνθρώπινος πολιτισμὸς· ἤλθαμε γιὰ τὴν Πίστιν πρὸς τὸν Θεὸν διὰ μέσου τοῦ Σχεδίου τοῦ ἀποκαλυφθέντος ἐν τῷ Χριστῷ· ἤλθαμε γιὰ τὴν Ἀγάπην πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἐκεῖθεν γιὰ τὴν ἀγάπην πρὸς τοὺς ἀνθρώπους· Ἀγάπην ὄχι μὲ γλῶσσαν καὶ λόγια ἀλλὰ μὲ ἔργον καὶ ἀλήθειαν. Ἀγάπην μὲ ὑπηρεσίαν γιὰ τὸ ἄτομον καὶ ὑπηρεσίαν γιὰ τὸ Σύνολον· ἐδῶ κεῖται ἡ οὐσία τοῦ ἀνθρωπίνου προορισμοῦ καὶ ἐδῶ εὐρίσκεται ἡ ἀληθινὴ εὐτυχία τῆς ζωῆς : «Ζῆν» σημαίνει «πιστεῦειν καὶ ὑπηρετεῖν». Αὐτὸ εἶναι τὸ τρίτον σημεῖον τοῦ προσανατολισμοῦ μας.

* * *

Καὶ τώρα τὸ τέταρτον σημεῖον :

Ποῦ ἄραγε βαίνομεν ; Πάλιν ἐδῶ ὁ Χριστὸς ἐρχόμενος ἀπὸ τὸν κόσμο τοῦ ὑπερπέραν, μᾶς διαβεβαιώνει μὲ τὸν ἐπισημότερον τρόπον ὅτι τὸ Ἐγὼ μας αὐτό, ποὺ εἶδομεν πρὸ ὀλίγου, ὅτι δέν εἶναι προῖον τῆς ὕλης, ὅτι ἔχει ὁμοιότητες μὲ τὸν Θεόν, ὅτι ἦλθε νὰ πραγματοποιήσῃ ἐδῶ κάτω

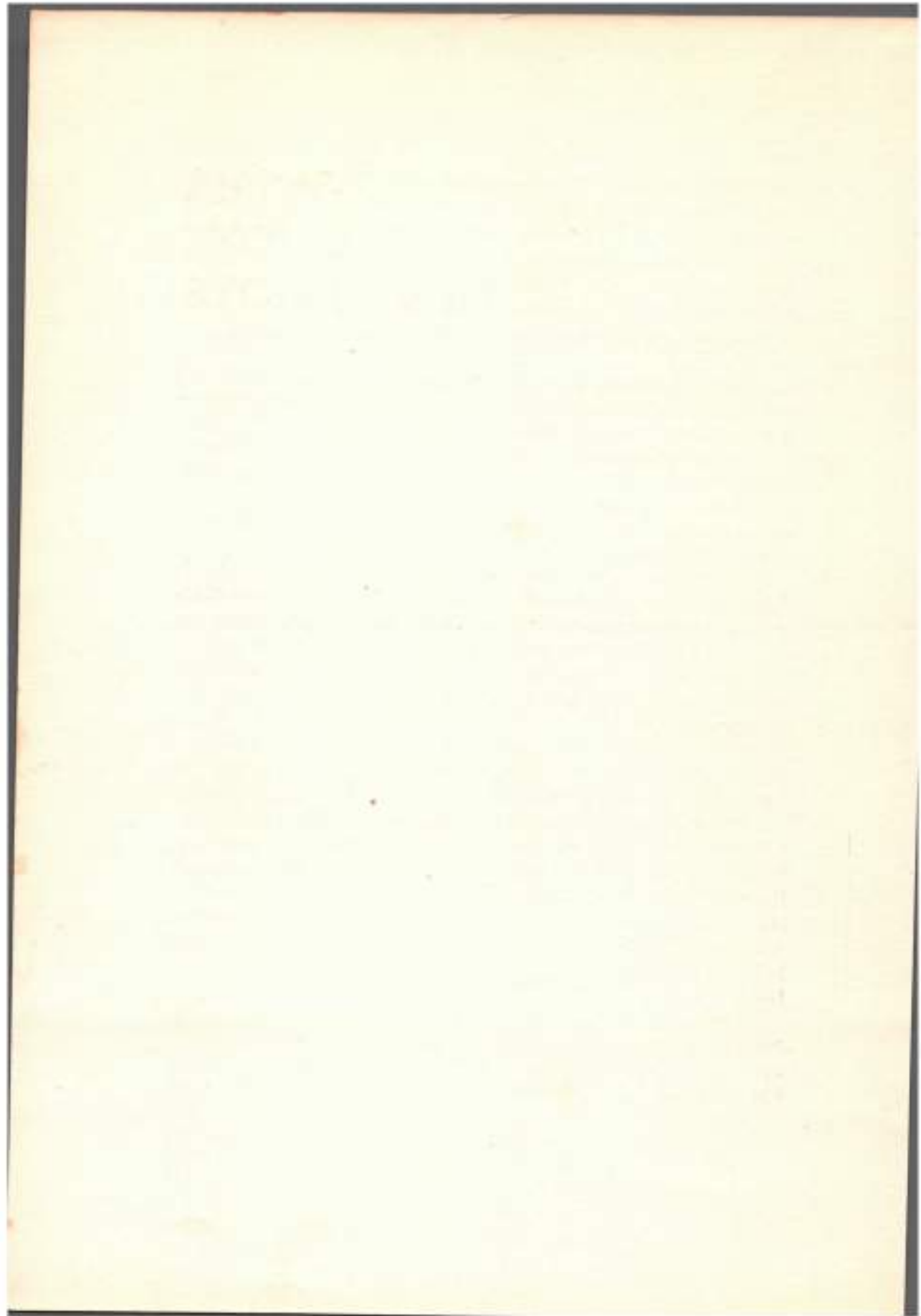

στον κόσμο τις αιώνιες αξίες,— τὴν Πίστιν καὶ Ἀγάπην,— μᾶς λέγει ὅτι τὸ Ἐγὼ αὐτὸ δὲν μηδενίζεται μετὰ τὸν θάνατον· ἡ Ψυχὴ χωρίζεται ἀπὸ τὸ σαρκώσωμα καὶ ἀνεβαίνει μετὰ μορφὴν καὶ ὄργανισμὸν αἰθέριον στὸν ὑπερβατικὸν κόσμον τῶν πνευμάτων. Μᾶς διαβεβαιώνει ὅτι ἡ αἰώνιος Ζωὴ εἶναι δωρεὰ τοῦ Θεοῦ τὴν ὁποῖαν μᾶς προσφέρει διὰ τοῦ Χριστοῦ. «Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ ἔχει ζωὴν αἰώνιον» καὶ ἀλλαγῶς «εἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται ἀλλὰ μεταβαίνει ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν».

Καὶ τώρα, ἀνασκοποῦντες τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐρεῦνης μας βλέπομεν ὅτι ἡ ἀτομικὴ μας ὑπαρξίς πρέπει νὰ προσανατολισθῇ εἰς τὰ ἐξῆς τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὠκεανοῦ τῆς ὑπάρξεως :

1ον) Ἐρχόμαστε ἀπὸ τὸν Θεόν. 2) Εἴμαστε πνεύματα συνδεδεμένα μετὰ τὴν ὕλην. 3ον) Ἦλθαμε στὸν κόσμον αὐτὸν γιὰ νὰ δοκιμασθῶμεν ὡς ἠθικαὶ ἐλευθερίαί, — γιὰ τὴν Πίστιν καὶ γιὰ τὴν Ἀγάπην, καὶ 4ον) Βαίνομεν πρὸς ἀπόλαυσιν τῆς αἰωνίου ζωῆς, τῆς «ἐνδόξου ἐν τῷ Χριστῷ Ἐλπίδος».

Αὐτὸς εἶναι ὁ κατὰ Χριστὸν προσανατολισμὸς στὸν ὠκεανὸ τῆς Ὑπάρξεως· τὸ νὰ θελήσῃ κανεὶς νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ μετὰ ἄλλον θά ἀντιληφθῇ γρήγορα ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων ὅτι ἔχει πέσει ἐξω οἰκτρότατα.

ΟΜΙΛΙΑ
ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ
ΔΗΜ. ΥΠΑΛΛΗΛΟΥΣ

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΙ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΙ,

Όπουδήποτε εδρίζεται ο άνθρωπος και οιονδήποτε έργον και αν κάνει δεν παύει ποτέ να είναι κατ' ουσίαν ον πνευματικόν. Τι έννοω λέγων «ον πνευματικόν»; Έννοω ον τοῦ ὁποίου ἡ ἐσωτερική Ζωή ἀποτελεῖται ἀπό ἐνσυνειδήτους σκέψεις, ἀπό συναισθήματα και ἀπό βουλήματα.

Ἡ ἐσωτερική αὐτή Ζωή κατὰ νόμον ψυχολογικόν ἔχει ἐκδήλωσιν διὰ τοῦ σώματος. Ἡ ἐξωτερική δὲ αὐτῆ ἐκδήλωσις τῆς ἀποτελεῖ τὴν ἐξωτερικὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὰς σχέσεις του μὲ τὸ περιβάλλον.

Θέλω νὰ φέρω ἓνα παράδειγμα : Ὑποθέσατε ἓναν ἄνθρωπον τοῦ ὁποίου ὁ ἐσωτερικὸς κόσμος εἶναι διαποτισμένος ἀπὸ γαλήνη, ἀπὸ χαρὰν και διαύγειαν σκέψεως. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κατὰ τὸν νόμον ποῦ ἀνεφέραμεν θὰ ἀκτινοβολήσῃ τὴν ἐσωτερικὴν αὐτοῦ κατάστασιν διὰ τοῦ σώματός του· δηλαδὴ πρῶτα διὰ τῆς φυσιογνωμίας του, ἔπειτα μὲ τὰ λόγια του και τέλος μὲ τὰς πράξεις του· ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι κέντρον ἐκπομπῆς γαλήνης, χαρᾶς και φωτεινῆς σκέψεως· εἶναι κέντρον προοδευτικὸν τῆς ζωῆς.

Ὑποθέσατε τώρα ἓνα ἄλλον ἄνθρωπον τοῦ ὁποίου ὁ ἐσωτερικὸς κόσμος εἶναι ταραχή, θόλωσις και ἀπαισιοδοξία. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κατὰ τὸν ψυχολογικὸν νόμον ποῦ ἀνεφέραμεν θὰ ἐκπέμψῃ και αὐτὸς τὴν ἐσωτερικὴν του κατάστασιν διὰ τοῦ σώματός του, δηλαδὴ διὰ τῆς

φυσιολογίας του, διὰ τῶν λόγων του καὶ διὰ τῶν πράξεών του. Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του καὶ ὅλη ἡ ἐξωτερικευμένη ζωὴ του καθ' οἷον—δήποτε τρόπον, θὰ ἔχη μέσα της καὶ θὰ σκορπίζη τὸ δηλητήριον τῆς ἀπαισιοδοξίας, τῆς ταραχῆς καὶ τῆς διανοητικῆς θολώσεως. Θὰ εἶναι δηλαδή καθ' ἀντίθετον πρὸς τὸν πρῶτον ἄνθρωπον, ἓνα κέντρον καταβληπτικὸν τῆς ζωῆς.

Ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν εἴτε τὸ ξέρει, εἴτε δὲν τὸ ξέρει, εἴτε τὸ θέλει εἴτε δὲν τὸ θέλει εἶναι καὶ δρᾷ ὡς ὃν κυρίως πνευματικόν, τοῦ ὁποίου ἡ ἐξωτερικὴ ζωὴ εἶναι ἀπόρροια τῆς ἐσωτερικῆς του τοιαύτης.

Αἱ δύο αὗται ἀντίθετοι ἐσωτερικαὶ καταστάσεις ἀποτελοῦν ἢ μὲν τὴν εὐτυχίαν ἢ δὲ τὴν δυστυχίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ εἶναι φανερὸν εἰς πάντας ὅτι αἱ δύο αὗται ἐσωτερικαὶ καταστάσεις εἶναι ἐξαιρετικῆς σοβαρότητος καὶ ὑπερτάτης σπουδαιότητος δι' ἡμᾶς.

Ὁ ψυχολογικὸς αὐτὸς νόμος, Κύριοι, κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ ἐξωτερικὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἄμεσος ἀπόρροια τῆς ἐσωτερικῆς του τοιαύτης δρᾷ ἀδιακόπως, ὡς εἶναι φυσικόν, καὶ εἰς ἓνα ἕκαστον ἐξ ἡμῶν καὶ δρᾷ ὁ νόμος οὗτος φέρων ὡς ἀποτέλεσμα τὴν καθημερινὴν πρακτικὴν μας ζωὴν. Εἰς τὰς σχέσεις μας μὲ τὴν κοινωνίαν καὶ εἰς τὴν ὑπαλληλικὴν ἐργασίαν μας—σκέψιν πρὸς ἐπίλυσιν διαφόρων ζητημάτων, ὁδηγίας πρὸς τὰς ὑφισταμένας ὑπηρεσίας, συμπεριφορὰν μας πρὸς τὸ κοινόν,—προβάλλομεν ἀσυναίσθητως τὴν ἐσωτερικὴν μας ζωὴν, καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ δρᾷσις μας ἔχει τὴν σφραγίδα τῆς ἐνδομύχου καταστάσεώς μας.

Διατί τόσον ἐπιμένω, μὲ θεωρίαν καὶ μὲ γεγονότα, νὰ τονίζω ἰσχυρότατα ὅτι ὁ ἐξωτερικὸς μας κόσμος εἶναι ἀπόρροια τοῦ ἐσωτερικοῦ; Διότι πρέπει νὰ κατανοηθῇ σαφέστατα ὅτι ἡ ἐξωτερικὴ μας ζωὴ δὲν ἔχει καθ' ἑαυτὴν ὑπόστασιν αὐτοτελῆ καὶ ἀνεξάρτητον, ἀλλ' ἐξαρτᾶται καὶ ἀπορρέει ἀμέσως ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς μας ζωῆς. Ἐπομένως—καὶ ἐδῶ εἶναι τὸ σοβαρώτερον συμπέρασμα—ἐὰν θέλωμεν νὰ βελτιώσωμεν τὴν ἐξωτερικὴν μας ζωὴν, ἐὰν θέλωμεν νὰ ἐξυψώσωμεν τὴν ἐξωτερικὴν μας δρᾷσιν, πρέπει ἀναγκαίως καὶ ἀπαρατήτως νὰ στραφῶμεν πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν, πρὸς τὴν ἐνδόμυχον ζωὴν μας, ἣτις εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ἐξωτερικῆς.

Ἐὰν δὲν ἀρχίζωμεν ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν, ἀπὸ τὴν ἐνδόμυχον ζωὴν μας, γελοιοποιούμεν τὰς προσπάθειάς μας, σὰν τὸν ἀφελῆ ποῦ ἐχρωμάτιζε ἐξωτερικῶς τὴν τρόμπα τοῦ μολυσμένου καὶ θολωμένου πηγαδιοῦ του, νομίζων ὅτι διὰ τῆς περιποίησεως αὐτῆς θὰ ἀντλήσῃ νερὸ ὑγιὲς καὶ διαυγές· σὰν τὸν ἀδαφὴ ἐκεῖνον ποῦ ἐπότιζε μὲ ἀφθονο νερὸ τὴν νερατζιά του νομίζων ὅτι μὲ τὸ νερὸ τοῦτο θὰ τὴν ἔκανε νὰ βγάλῃ γλυκὰ πορτο-

κάλλια. Όχι τὸ ἐξωτερικὸ χρωμάτισμα τῆς τρόμπας ἀλλὰ ἡ κάθαρις καὶ ἐξυγιάνεις τοῦ νεροῦ τοῦ πηγαδιοῦ θὰ δώσῃ τὸ καθαρὸ καὶ διαυγὲς νερό. Όχι τὸ πότισμα τῆς νερατζιάς ἀλλὰ τὸ μπόλιασμα αὐτῆς θὰ μᾶς φέρῃ τὸ γλυκὸ πορτοκάλι.

Ἴδου τώρα, Κύριοι, οἱ δύο ἀλήθειες ποῦ ἤθελα νὰ φέρω ἐνώπιόν σας:

Ἰον. Ότι ἡ ἀνωτερότης τῆς ἐξωτερικῆς μας ζωῆς συντελεῖται ἐκ τῶν Ἐσω πρὸς τὰ Ἐξω καὶ 2ον. Ότι ὅλοι ἐμεῖς ἐάν θέλωμεν νὰ ἀπολαύσωμεν τὴν ζωὴν μας αὐτὴν ἐδῶ διαποτισμένην ὅσο τὸ δυνατόν με περισσότερη γαλήνη, χαρὰ καὶ θριαμβευτικὸ πνεῦμα, ἐάν θέλωμε νὰ μένωμε με ψυχικὸν σθένος ὑπεράνω τῶν γεγονότων καὶ ὄχι νὰ συντριβώμεθα ὑπ' αὐτῶν, νὰ εἴμεθα κύριοι καὶ τῶν ἀντιξόων περιστάσεων καὶ ὄχι ἔρμια αὐτῶν, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ἐνδιαφερθοῦμε σοβαρώτατα διὰ τὸν ἐσωτερικὸν μας ἄνθρωπον, διὰ τὸν ἐνδόμυχόν μας κόσμον.

* * *

Κατόπιν τῶν λεχθέντων, ἰδοὺ Κύριοι, πῶς τίθεται ἐνώπιόν μας τὸ ζήτημα: «Διὰ τίνοος μέσου θὰ φωτίσω, θὰ εἰρηνεύσω, θὰ ζωογονήσω » τὸν ἐσωτερικὸν κόσμον ὥστε νὰ ἔχω ὡς ἀπόρροίαν μίαν » ἐξωτερικὴν ζωὴν φωτός, γαλήνης καὶ δυνάμεως;»

Ἄναμφιβόλως ἡ ἐπίδρασις τοῦ ἐσωτερικοῦ μου κόσμου δέν μπορεῖ νὰ γείνη παρὰ μόνον με μέσον ὁμογενὲς πρὸς αὐτόν, δηλαδὴ με μέσον πνευματικόν.

Καὶ τώρα ἐρχεται φυσικὰ τὸ ἐξῆς μέγα ἐρώτημα: «Ποῦ θὰ εὔρω τὴν »ἀνωτέραν πνευματικὴν ἐστίαν ἢ ὁποία θὰ ἔχῃ τὴν δύναμιν νὰ ἀνακαι- »νήσῃ τὸν ἐσωτερικὸν μου κόσμον καὶ νὰ με ἐλκύσῃ πρὸς τὸ ὕψος αὐτῆς » καθὼς ὁ μαγνήτης ἀνοψῶναι πρὸς ἑαυτὸν τὸν σίδηρον; Ποῦ θὰ εὔρω » τὸ πολύτιμον πνευματικὸν ἐμβόλιον, τὸ ὁποῖον νὰ ἀνακαινίσῃ τὸν ἐσω- »τερικὸν μου κόσμον με τίς μυστηριώδεις δυνάμεις του, καθὼς τὸ ἐμβό- »λιον τῆς πορτοκαλλιᾶς δημιουργεῖ ἕνα νέον κόσμον ἐπάνω στὴν ζυγὴ » καὶ πικρὴ νερατζιά;»

Εἰς τὸ μέγα τοῦτο ἐρώτημα, εἰς τὸ ὑψιστον τοῦτο θέμα θὰ ἠθέλαμεν ἀπόψε νὰ ἀπαντήσωμεν. Ἐρχόμεθα ἕνας ὁμιλος συναδέλφων σας με συ- αίσθησιν ὅτι ἐκπληροῦμεν ἠθικὴν ὑποχρέωσιν ἀπέναντι ὅλων ὑμῶν τοὺς ὁποίους θεωροῦμεν ὅσα ἐκ τῶν ὀστέων μας καὶ σάρκας ἐκ τῆς σαρκός μας, ἐρχόμεθα λέγομεν νὰ φέρωμεν ἐνώπιόν σας τὰ ἐξῆς σχετικὰ με τὸ μέγα ζήτημα τῆς πνευματικῆς ἀνυψώσεως τοῦ ὑπα- λήλου.

Πρὸ τριετίας περίπου (1) συναισθανόμενοι βαθειά τὴν ἀνάγκην μιᾶς πνευματικῆς ἀνατάσεως ἢ ὁποία νὰ μᾶς ἀνακουφίξῃ καὶ ζωογονῇ τὸ πνεῦμα, τὸ πολλαπλῶς ταλαιπωρούμενον καὶ ἐξαντλούμενον ἀπὸ τὸν καθημερινὸν ἐκνευρισμὸν τῆς ζωῆς καὶ τὴν μονοτονίαν τοῦ ἐπαγγέλματος μας, ὀλίγοι συνάδελφοί σας ἀπετελέσαμεν ἕναν κύκλον εἰς τὸν ὁποῖον δις τῆς ἑβδομάδος ἀφισπνόμεν ἀνά μίαν ὥραν κατὰ Τρίτην καὶ Παρασκευὴν πρὸς συζήτησιν τῶν μεγάλων θεμάτων περὶ τοῦ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου, περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ζωῆς, περὶ τῆς νίκης κατὰ τοῦ κακοῦ, περὶ τοῦ ὑψίστου προβλήματος περὶ Θεοῦ καὶ περὶ κόσμου. Σπεύδομεν δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι κάθε μία ἀπὸ τὰς ὥρας αὐτὰς καθίσταται δι' ἡμᾶς μία ἔνεσις τονωτικῆ, μία ζωογόνος δασις μέσα στὴν καυστικὴ καὶ ξηρὰν Σαχάρα τῆς σημερινῆς ζωῆς.

Ὡς ἤτο φυσικὸν ἐζητήσαμεν πρῶτα - πρῶτα νὰ ἐξετάσωμεν τί περὶ τῶν ζητημάτων τούτων ἐφρόνουν καὶ ἐδίδαξαν οἱ διάφοροι φιλόσοφοι καὶ αἱ διάφοροι θρησκείαι.

Ἐδῶ κατηναλώσαμεν τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ χρόνου μας καὶ διεξηγάγομεν μακροτάτας ἐπὶ τούτων συζητήσεις. Παρήλασαν ἐνώπιόν μας ἡ Αἴγυπτος, αἱ Ἰνδίαί, ἡ Περσία καὶ ἡ Ἑλλάς μὲ τὸν Σωκράτη, Πλάτωνα, Ἀριστοτέλη καὶ τοὺς λοιπούς. Ἀλλὰ δὲν ἐστάθηνεν ἕως ἐδῶ. Εἰσῆλθομεν εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους ἀπὸ τοῦ Καρτεσίου καὶ ἐντεῦθεν εἰς τε τὴν ὀλιστικὴν φιλοσοφίαν ὑπὸ τὰς ποικίλας αὐτῆς μορφάς καὶ τὴν πνευματοκρατικὴν τοιαύτην μέχρι τῶν ἡμερῶν μας.

Ἦκούσαμεν προσεκτικὰ, ἐθαυμάσαμεν ὅ,τι ἐπερε νὰ θαυμάσωμεν, ἐκρατήσαμεν σημειώσεις καὶ ἐξηκολουθήσαμεν ἐρευνῶντες. Καὶ ἐν τῇ συνεχίσει τῆς ἐρευνῆς μας, τύχη ἀγαθῆ, ἢ μᾶλλον Προνοία Θεοῦ—διὰ νὰ μὴ ἀδικήσωμεν τὴν ἀλήθειαν—συνηνητήσαμεν μπροστὰ μας καὶ τὴν Βίβλον! Συνηνητήσαμεν τὴν Βίβλον, ἢ ὁποία, καθὼς ἐκ τῶν ὑστέρων ἀντελήφθημεν, εἶναι τὸ παγκόσμιον βιβλίον· εἶναι τὸ βιβλίον ποῦ κυκλοφορεῖ ἀνά τὴν ὑφήλιον μεταφρασμένον εἰς 900 περίπου γλώσσας καὶ διαλέκτους· εἶναι τὸ βιβλίον τοῦ ὁποίου κύριον θέμα εἶναι ἡ διαφώτισις μας εἰς τὰ βασικώτατα τῶν ἐρωτημάτων «Τί ἀράγε εἴμεθα; Πόθεν ἦλθομεν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον καὶ ποῦ βαίνομεν;» δηλαδὴ ὁ προσανατολισμὸς μας εἰς τὴν ὑπαρξιν.

Ἡ ἐρευνα τοῦ βιβλίου τούτου, Κύριοι, γενομένη μὲ πλήρη καὶ ἀπόλυτον ἐλευθερίαν σκέψεως, μὲ παντὸς εἶδους συζητήσεις ἐπὶ ἀπαντήσεων καὶ ἀποριῶν καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τῶν σπουδαιοτέρων ἀποκτημάτων τῆς

1. Ἡ διάλεξις ἐγένετο τὴν 17ην Μαρτίου 1936.

συγχρόνου Ἐπιστήμης, μᾶς κατέπληξε κυριολεκτικῶς. Μᾶς κατέπληξε δὲ διότι ἤβρομεν τὸ ἐξῆς ἀπροσδόκητον δι' ἡμᾶς : Ὅτι ἐν τῇ Βίβλῳ ἐκτίθεται καὶ εἶναι δεκτικὸν ἀτομικοῦ πειραματισμοῦ, μέγα Σχέδιον τοῦ Θεοῦ περὶ ἀνθρώπου. Σχέδιον ἔνδοξον καὶ μεγαλειώδες, σχέδιον χαροποιὸν καὶ σωτήριον τοῦ ὁποίου αἱ φωτειναὶ γραμμαὶ εἶναι ἀδιασπᾶστος συνδεδεμένοι αἱ μὲν πρὸς τὰς δὲ μὲ εἰρμόν ἀσθητότατα λογικὸν καὶ ἱστορικόν. Ἡ γνῶσις τοῦ μεγαλειώδους τούτου σχεδίου καὶ ἡ εἴσοδος τοῦ ἀνθρώπου ἐν αὐτῷ, ἀποτελοῦν — καθὼς πειραματικῶς ἀντελήφθημεν — τὸ μέγα μυστικὸν τῆς ἀληθοῦς ἀνωτερότητος. Τῆς ἀνωτερότητος τοῦ φέρνει μέσα μας ἀπὸ πηγὴν ἐξωτερικὴν τὸν πνευματικὸν κόσμον τοῦ θεοῦ πνεύματος, μὲ τὰς δημιουργικὰς του δυνάμεις. Αὐτοῦ τοῦ σχεδίου, Κύριοι, ἔχομεν ἀνάγκη καὶ δι' αὐτοῦ καὶ ἐν αὐτῷ πιστεύομεν ὅτι θὰ εὐρωμεν τὴν πραγματικὴν ἀνωτερότητα.

Ἐκ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ σχεδίου τούτου, τοῦ ὁποίου θὰ δώσωμεν κατωτέρω τὰς βασικὰς γραμμάς, συνησθάνθημεν μὲ εἰλικρινῆ ταπεινώσιν δύο σοβαρωτάτας κλάνας τῶν ὁποίων ὑπῆρξαν ἐν θύματα καὶ τὰς ὁποίας βλέπομεν κατὰ κανόνα γενικώτατα σήμερα διαδεδομένας, πλάνας περὶ τῆς Βίβλου.

Πρῶτον εἰμεθα πολὺ ἠπατημένοι νομίζοντες ὅτι ἐγνωρίζαμεν τὴν Βίβλον ἐκ τῆς ἐν τῷ σχολείῳ φοιτήσεώς μας. Παρ' ὅλα τὰ ῥητὰ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τὰς ἱστορίας τῆς Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης τοῦ διὰ τῆς μνήμης ἀποκομίζομεν, ὑπάρχει τεράστιον ὕλικόν ποῦ μᾶς διαφεύγει καὶ συνήθως — ὅπερ ἀξίον μεγίστης προσοχῆς — αὐτὸ τὸ κέντρον τοῦ βάρους τῆς Βίβλου μᾶς ἐκφεύγει.

Δεύτερον, ἀνεκαλύψαμεν ἐπίσης ἀπάτην μας οἰκτρὰν, τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ Βίβλος καὶ ἡ Ἐπιστήμη συγκρούονται θανασίμως καὶ ὅτι πᾶς διανοούμενος καὶ ἐπιστήμων δεόν κατ' ἀνάγκη νὰ μειδιάσῃ εἰρωνικῶς πρὸς τὴν Βίβλον. Διεπιστώσαμεν κατόπιν λεπτομεροὺς ἐρεῖνης ἐν προκειμένῳ ὅτι οὐχὶ αἱ ἀντικειμενικαὶ ἐπιστημονικαὶ ἀλήθειαι, ἀλλ' ἐπιστήμονες τινες — κινούμενοι ἀπὸ μεταφυσικὰ καὶ φιλοσοφικὰ δόγματα — ἀπρίοσι καταφέρονται ἐναντίον τῆς Βίβλου, τὴν ὁποίαν κατὰ κανόνα ἀγνοοῦν ἢ διστραμμένως ἀντιλαμβάνονται.

Ἡ ἱστορία ἀναντιρρήτως μαρτυρεῖ ὅτι τὰ μεγαλύτερα πνεύματα τῶν αἰώνων, οἱ δημιουργοὶ τῶν Φυσικῶν καὶ τῶν Μαθηματικῶν ἐπιστημῶν ἦσαν ἄνδρες εἰλικρινοὺς καὶ πεφωτισμένης πίστεως, πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῶν συνέγραψαν εἰδικὰς συγγραφὰς διὰ νὰ ἀνατρέψουν τοὺς παραλογισμοὺς καὶ τὰς ἀσθαιρεσίας τῶν ἐκάστοτε esprits forts τῆς ἐποχῆς. Ὅσοιαι ἐπιστημονικαὶ μεγαλοφυαὶ οἱ Νεύτων, Pascal, Leibnitz! Χάρις εἰς

αυτοὺς ἔχομεν σήμερον τὸ ἀξιοθαύμαστον ὄργανον τῆς Μαθηματικῆς Ἀναλύσεως ποῦ ὀνομάζεται Διαφορικός καὶ ὀλοκληρωτικός λογισμός. Ὁ Kepler ἀνεκάλυψε τοὺς νόμους τῆς κινήσεως τῶν πλανητῶν καὶ ἐθεμελίωσε τὴν Ἀστρονομίαν, ὁ Faraday ὁ μέγας ἐρευνητὴς τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ὁ Cauchy, ὁ Euler, ὁ Hermite οἱ διανοοῦντες νέας ὁδοὺς εἰς τὴν Μαθηματικὴν ἐρευναν. Οἱ φυσιολόγοι Johannes Müller, Surbled, de Cyon, ὁ μέγας Pasteur, ὁ δημιουργὸς τῆς μικροβιολογίας. Οἱ διάσημοι γεωλόγοι Delaparent, Delannay, ὁ Dr Kelly, Professor Fleming, ὁ πρόεδρος τῆς Ἐταιρείας Τηλεοράσεως ἐν Λονδίῳ, καὶ πλῆθος ἄλλο συγχρόνων ἐπιστημόνων, φιλοσόφων καὶ πολιτικῶν ἀκολουθούντων τὴν πρὸ διετίας ἀρξαμένην καὶ καλουμένην κίνησιν τῆς Ὁξφόρδης ὅλα αὐτὰ τὰ πνεύματα, Κύριοι, ἀποκαλύπτονται πρὸ τῆς Βίβλου μὲ βαθυτάτην εὐλάβειαν καὶ εἶναι ἀρκετὰ νὰ μᾶς κάμουν νὰ λάβωμεν ἰδέαν τινα τῆς σοβαρότητος τῶν διακηρυττόντων τὸν δῆθεν πόλεμον τῆς Ἐπιστήμης κατὰ τῆς Βίβλου.

Ἐπροτάξαμεν, Κύριοι, τὴν διαφώτισιν ὡς πρὸς τὰς δύο αὐτὰς πλάνας πρὸ τῆς ἐκθέσεως ἐνώπιόν σας τοῦ θείου Σχεδίου περὶ Ἀνθρώπου διότι δι' ἡμᾶς ἀπετέλουν αὐταὶ καὶ συνηθέστατα δι' ὅλους ἀποτελοῦν τὰ μεγαλύτερα ἐμπόδια τὰ ἀποκλείοντα τὸν διανοοῦμενον νὰ προχωρήσῃ βαθύτερον καὶ νὰ λάβῃ γνῶσιν—προσθέτομεν δὲ καὶ ἀτομικὸν πειραματισμόν,—τοῦ μεγάλου Σχεδίου. Νῦν ἐκκαθαρισθέντος τοῦ ἐδάφους μποροῦμε νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τοῦ θείου Σχεδίου περὶ Ἀνθρώπου.

Ποιὰ εἶναι λοιπὸν ἡ κυρία γραμμὴ τοῦ περὶ Ἀνθρώπου Σχεδίου τοῦ Θεοῦ; Ἡ κυρία γραμμὴ τοῦ Σχεδίου τούτου εἶναι «ἡ ἀναγέννησις τοῦ ἀνθρώπου διὰ πνευματικῆς ζωῆς καὶ πνευματικῶν δυνάμεων ἐρχομένων ἐξ ὠθεν τοῦ ἀνθρώπου καὶ οὐχ ἐκ τῶν ἐνδοῶν αὐτοῦ. Ἐρχομένων ἐξ ὠθεν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ εἰδικοῦ κέντρου ἐκπομπῆς Ζωῆς ἀναλόγου πρὸς τὸν ἥλιον ποῦ ἐκπέμπει τὰς ἀκτίνας. Τὸ μοναδικὸν αὐτὸ κέντρον, τὸ θεοθεν τεταγμένον διὰ τὴν ἀναδημιουργίαν τοῦ ἐσωτερικοῦ μας κόσμου εἶναι ἡ ὑπερβατικὴ προσωπικότης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Ἰδοὺ Κύριοι μὲ δέκα λόγια ἡ κεντρικὴ ἰδέα πολυσχιδεστάτου Σχεδίου, ἐγκλείοντος ποικιλωτάτας λεπτομερείας, τὸ ὁποῖον διήκει ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τῆς Βίβλου.

Ἡ ἀναγέννησις τοῦ ἐσωτερικοῦ μας ἀνθρώπου, ὄχι δι' ἰδικῶν μας προσπαθειῶν, ὄχι μὲ δυνάμεις ἐνδοψυχικὰς ἀλλὰ δι' ἐνεργείας ἐξ ὠθεν ἐρχομένης, ἀπὸ τῆς ὑπερβατικῆς προσωπικότητος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ—δηλαδὴ κάτι παρόμοιον πρὸς τὴν μέθοδον τοῦ ἐμβολιασμοῦ, διὰ τῆς ὁποίας μία φύσις ἀγρίου δένδρου μεταβάλλεται δι' ἐνεργείας ἐρχομένης

Ἐξ ὧθεν διὰ τοῦ ἐμβολίου τῆς ἀγαθῆς φύσεως. Πρόκειται λοιπὸν ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει περὶ πνευματικοῦ ἐμβολιασμοῦ τοῦ ἀνθρώπου διὰ τοῦ ἐμβολίου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, Κύριοι, ὅταν διὰ πρώτην φοράν ἦλθεν ἐνώπιόν μας ἐν τῇ ἐρευνῇ μας, ὁμολογοῦμεν ὅτι ἀντετάξαμεν, — ἐννοεῖται πάντοτε ἐκ καλῆς πίστεως ὁρμώμενοι —, ἀντετάξαμεν κατ' αὐτοῦ τὴν μεγαλύτεραν ἀντίδρασιν μὲ ἀτελευτήτους συζητήσεις καὶ ζῶηροτάτας ἀντιρρήσεις.

Ἡ ἀντίδρασις μας ἐστρέφετο κυρίως εἰς τὰ ἑξῆς δύο σημεῖα :

1ον. Εἰς τὴν προσωπικότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

2ον. Εἰς τὴν Ἐξ ὧθεν καὶ οὐχὶ διὰ τῶν προσπαθειῶν μας καὶ ἀγώνων μας ἀναγέννησίν μας.

Πῶς ἀνταπεξήλθομεν κατὰ τῶν δυσκολιῶν τούτων; Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς Προσωπικότητος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἠρευνήσαμεν περὶ αὐτοῦ πάσας τὰς ἐξενεχθείσας γνώμας καὶ ἰδέας διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

Τὴν ἰδέαν περὶ μύθου, ἀναχθεῖσαν εἰς περιωπὴν θεωρίας ὑπὸ τοῦ Strauss καὶ Renan, τὴν ἰδέαν περὶ πανουργίας τῶν Ἀποστόλων, τὴν ἰδέαν περὶ αὐταπάτης αὐτῶν, μέχρι καὶ τῆς περὶ ἀνυπαρξίας τοῦ Ἰησοῦ θεωρίας τοῦ Duruis καὶ τοῦ Gouchoud.

Μετὰ πάσης προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας ἐξετάσαντες τὰς ἀνωτέρω ἰδέας μίαν πρὸς μίαν εἶρομεν ὅτι δὲν εἶχον ἀντιοχὴν εἰς μίαν ἀπροκατάληπτον καὶ ἀντικειμενικὴν ἐξέλεγχσιν αὐτῶν. Ἐπέισθημεν ὅτι αἱ ἀνωτέρω ἐξηγήσεις περὶ τῆς προσωπικότητος τοῦ Χριστοῦ, παρὰ πᾶσαν τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιβολὴν τῶν ἐκ τῶν ὀγκωδῶν τόμων οἵτινες προσφέρουν αὐτάς εἰς τὸ κοινόν, προήρχοντο ἀπὸ πνεύματα προκατειλημμένα εἰς τὸ βᾶθος αὐτῶν ἐναντίον τοῦ ὑπερφυσικοῦ ἢ προκατάληψις τῶν δὲ αὐτῆ ἦτο ἀποτέλεσμα ἀθεϊστικῶν ἢ πανθειστικῶν δοξασιῶν τῶν. Ἀντιληφθέντες τὸ ἀπώτατον τοῦτο ἐλατήριον ὅπερ ἐκίνει τὴν τόσον γόνιμον παραγωγὴν τῶν, ἀπηλλάγημεν ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὸ νέφος τοῦ καπνοῦ τὸ ὅποσον παρενεβάλλετο ἔπ' αὐτῶν μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῆς προσωπικότητος τοῦ Χριστοῦ καὶ τοποθετηθέντες εἰς ἀτμόσφαιραν καθαρὰν καὶ διαυγῆ εἶδομεν ὑπὸ νέον φῶς τὴν προσωπικότητα τοῦ Χριστοῦ εἰς ὅλο τὸ ὑπερβατικόν τῆς μεγαλείου.

Εἶδομεν τὸν Χριστὸν ὡς τὴν ἀπὸ Θεοῦ ἱστορικὴν πραγματοποιήσιν τοῦ θεοῦ περὶ ἀνθρώπου σχεδίου, ὅπερ σχέδιον λόγῳ κακῆς χρήσεως τῆς ἠθικῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου εἶχεν ἀνασταλῆ, λόγῳ τῆς πτώσεως.

Τὸ σχέδιον τοῦτο ἐν τῷ Χριστῷ περιλαμβάνει τὰ ἑξῆς μοναδικὰ στοιχεία. Πολλοὶ ἀπὸ σῆς ἀκούοντες τὰ κατωτέρω στοιχεῖα τοῦ σχεδίου θά

δυσφορήσετε ίσως όσφραινόμενοι θεολογικήν ατμόσφαιραν, παρακαλώ
όμως νά περιμείνετε τό τέλος, έστω και έάν πρός στιγμήν εισέρχεσθε εις
σφαίραν άσυνήθη. Τό σχέδιον λοιπόν έν Χριστώ περιλαμβάνει :

1ον. Τήν ιστορικήν πραγματοποίησιν τοϋ ιδεώ-
δους τύπου τής άνθρωπίνης φύσεως. Ό Χριστός είναι
ό τέλειος ιδεώδης άνθρωπος, ό πληρών κατά τρόπον μοναδικόν και
άπόλυτον πδσαν τήν περί άνθρώπου ιδέαν τοϋ Θεοϋ.

Πρό τοϋ Χριστοϋ και έξω τοϋ Χριστοϋ οί άνθρώποι έπόθησαν τό
ιδεώδες· ήγωνίσθησαν διά τήν κατάκτησιν τής κορυφής του, με άξιε-
παίνους προσπαθείας άνήλθον βαθμίδας τινας. Άλλ' αί εκδηλώσεις αυ-
ται ουτε μόνιμοι και διαρκείς ήσαν ουτε εις όλα τά σημεια τής πολυσυν-
θέτου άνθρωπίνης ζωής έξετεινοντο. Δέν ήδύναντο ποτέ νά ζήσωσι άδια-
πτώτως τό 'Ιδεώδες, διότι αϋτή ή φύσις των, εκ γενετής έφερε μέσα της
τό σπέρμα τής καταπτώσεως εκ τοϋ πρώτου Γενάρχου κληρονομηθείσης.
Όλος διάφορα όμως είναι τά πράγματα διά τόν Χριστόν, τόν νέον Γε-
νάρχην, τόν πνευματικόν Γενάρχην τοϋ άνθρωπίνου γένους. Γεννηθείς
ούχι διά σπέρματος άνδρός, έμεινε ζένος πρός τήν κληρονομικήν κατά-
πτωσιν τής φυλής μας και έπραγματοποίησε τήν ύγια, τήν τελείαν άνθρο-
πίνην φύσιν ήτις, καθώς είπομεν και θα ίδωμεν, χρησιμεύει ως πνευμα-
τικόν έμβόλιον διά τήν αναγέννησίν μας.

2ον. Έκτός τής ιστορικής πραγματοποίησεως τοϋ άνθρωπίνου 'Ιδεώ-
δους έν τώ Χριστώ έχομεν δεύτερον τό μέγα γεγονός τής Λυτρώσεως,
δηλαδή τής μοναδικής και έπισήμου ήθικής έπανορθώσεως ήτις προσε-
φέρθη υπό τοϋ Χριστοϋ ως εκπροσώπου τής άμαρτωλής άνθρωπότητος,
ένάπιον τοϋ Θεοϋ, τοϋ δημιουργοϋ και έπόπτου τής ήθικής τάξεως, δια-
ταραχθείσης υπό τής άμαρτίας. Η μεγάλη και έπίσημος αϋτή πράξις,
τής όποίας δύναται, έάν θέλη, νά έπωφεληθῃ όλόκληρος ή άνθρωπότης
με εδεργετήματα αιώνια είναι ό επί τοϋ σταυροϋ θάνατος τοϋ Χριστοϋ.
Είναι Λύτρωσις τήν όποιαν έπόθησεν ό άνθρωπος άπ' αϋτοϋ τοϋ κατω-
φλίου τής Έδέμ, τής όποίας τήν δίψαν έξεδήλου με τās ποικιλωτάτας
έξιλαστηρίους θυσίας του πρός τό θειον, και τήν όποιαν ιστορικώς έν
όλη αϋτής τῆ ήθικῆ έννοία και τελειότητι έπραγματοποίησεν ό Χριστός
ό πνευματικός Γενάρχης τής άνθρωπότητος.

Έξω λοιπόν τοϋ Χριστοϋ ή άνθρωπότης έσχε και έχει όχι μόνον τόν
πόθον τοϋ 'Ιδεώδους αλλά και τόν πόθον τής Λυτρώσεως. Έν τώ προσώ-
πω τοϋ Χριστοϋ έχομεν όχι μόνον τό ιστορικόν ιδεώδες αλλά και τήν
ιστορικήν Λύτρωσιν.

3ον. Έτερον στοιχείον τοϋ έν τώ Χριστώ έπιτελεσθέντος σχεδίου

ἔχομεν τρίτον τὴν μοναδικὴν καὶ ἱστορικὴν Νίκην κατὰ τοῦ θανάτου. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἐκ τῶν νεκρῶν μὲ δύναμιν ζωῆς ἀκαταλύτου καὶ ἡ ἀνύψωσις Του εἰς ὑπερβατικὴν σφαῖραν τοῦ Σύμπαντος, ἐνθα ἀποκαλύπτεται ἡ Θεότης εἰς τὴν χορείαν τῶν πνευματικῶν ὄντων, ἀπετέλεσε διὰ τὸν δμῶν μας ἀντικείμενον σοβαρωτάτης μελέτης καὶ συζητήσεως.

Ἐλάβομεν ὑπ' ὄψιν μας ὅλας τὰς ἀντιρρήσεις αἰτινες προβάλλονται κατὰ τῆς Ἀναστάσεως καὶ ἀνεκαλύψαμεν καὶ ἐδῶ ὅτι εἰς τὸ ἀπώτατον αὐτῶν βάθος ἐκινούντο ἀπὸ τὴν ἀθεϊστικὴν ἢ πανθεϊστικὴν προκατάληψιν ἐναντίον τοῦ Ὑπερφυσικοῦ. Ἀντελήφθημεν ὅτι ὅλα αὐτὰ αἱ ἀντιρρήσεις διολύονται ὡς πομφόλυγες ὅταν δεχθῶμεν τὴν ὑπαρξίν Θεοῦ, δημιουργοῦ τῆς Ζωῆς. Διότι Θεὸς δημιουργήσας ἐκ τοῦ μὴ ὄντος τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν δύναται, καθὼς εὐστόχος παρατηρεῖ ὁ Pascal, δύναται ἀκόμη ἐκολώτερον νὰ κάμῃ τὴν Ἀνάστασιν ἐκ νεκρῶν, διότι κατὰ ταύτην ἔχει δεδομένα τὰ ὄλικά, τὸ σῶμα δηλαδὴ καὶ τὴν ψυχὴν, ἐνῶ κατὰ τὴν δημιουργίαν ἐδημιούργησεν ἐπιπροσθέτως καὶ αὐτά.

Ἡ Ἀνάστασις ἄλλως τε τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀνύψωσις Αὐτοῦ εἰς τὸν ὑπερβατικὸν οὐρανὸν δὲν εἶναι ἰδιότροπὸς τις ἐξαιρέσις μέσα στὸν καθολικὸν νόμον τοῦ θανάτου, ἀλλὰ εἶναι ἡ κανονικὴ ἐξέλιξις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως κατὰ τὸ θεῖον Σχέδιον ἧτις ἐξέλιξις θὰ ἀνύψωνε τὸν ἀνθρώπον ἐν τῷ Θεῷ διὰ μεταμορφώσεως καὶ ὄχι διὰ τοῦ θανάτου. Ἡ Ζωὴ ἦτο τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ θάνατος ἦτο ἡ ἐξαιρέσις ἐν τῇ περιπτώσει τῆς ἁμαρτίας. Ἀποσχισθέντος ὁμοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἐγένετο ἡ ἐξαιρέσις τοῦ θανάτου κανὼν καὶ ὁ κανὼν τῆς ζωῆς ἐξαιρέσις. Μὲ τοὺς τίτλους, Κύριοι, τοῦ Ἰδεώδους Ἀνθρώπου κατὰ τὸ θεῖον Σχέδιον, τοῦ Αὐτρωτοῦ ἐνὸς ἐκπεσόντος κόσμου, τοῦ Νικητοῦ τοῦ Θανάτου καὶ τοῦ κατοικοῦ νῦν τῆς ὑπερβατικῆς σφαίρας τοῦ Οὐρανοῦ, μὲ τοὺς τίτλους λέγω αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀναγνωρίζεται ἀπὸ ἡμᾶς,—κατὰ τὴν ὁμολογίαν του καὶ κατὰ τὰς προφητείας—ὡς ἡ ὑπερκόσμιος θεῖα Προσωπικότης, ἡ προσωπικότης τοῦ Υἱοῦ ὅστις ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ἀπολυτρωτικὸν μας σχέδιον καὶ νὰ φανερώσῃ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ.

Αὐτὰ εἶναι, Κύριοι, τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν μας καὶ συζητήσεων περὶ τῆς Προσωπικότητος τοῦ Χριστοῦ. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι εἰς πολλοὺς ἐξ ὑμῶν θὰ γεννοῦν σοβαρὰς ἀπορίας καθὼς καὶ εἰς ἡμᾶς ἐγέννησαν εἰς τὰς ἀρχάς. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο θὰ εἴμεθα πολὺ ἱκανοποιημένοι ὄχι ἐὰν πείσωμεν τοὺς πάντας—ἀφοῦ ἄλλως τε ἀναφέρομεν ἀπλῶς τὰ πορίσματα τῆς ἐρεύνης μας ὄχι δὲ τοὺς λόγους τῆς πίστεώς μας, οἵτινες ὀλοκλήρως ἑβδομάδας θὰ ἀπῆλθον,—θὰ εἴμεθα λέγω ἱκανοποιημέ-

νοι εάν οι διαφόρων φρονούντες αντιληφθοῦν ὅτι τὸ περί Χριστοῦ ζήτημα ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἐρευνηθῆ καὶ συζητηθῆ ἀπὸ κάθε διανοούμενον ἐπάξιον τοῦ ὀνόματος τούτου.

Μετὰ τὰς δυσκολίας τὰς ὁποίας συνητήσαμεν, καθὼς ἐλέγαμεν πρὸ ὀλίγου, εἰς τὸ περί τῆς προσωπικότητος τοῦ Χριστοῦ ζήτημα, ἤλθον αἱ δυσκολίαι τῆς περί Ἀναγέννησεως ἀντιλήψεως. Ἀναγέννησεως ἡ ὁποία ἐρχεται ὄχι μὲ ἰδικὰς μας προσπαθείας καὶ ἠθικοὺς ἀγῶνας, ἀλλὰ ἐξ ὁθρονῶν διὰ πνευματικῆς ἐνεργείας ἀπὸ τοῦ ἐπουρανοῦ Χριστοῦ.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, Κύριοι, ἀντετάξαμεν τὴν μεγαλητέραν ἀντίδρασιν καὶ διεξηγάγομεν ζωνηροτάτας συζητήσεις.

Διότι ἡ ἀντίληψις αὐτῆ ἀνέτρεπε καὶ κατέστρεφε ὅλα τὰ σχέδια μας καὶ τὴν ἐκτίμησιν περί τῆς ἀξίας μας.

Ἡμεῖς εἶχομεν τὴν ἰδέαν ὅτι εἶχαμε τὴν Ἀναγέννησιν διὰ μέσου τῶν σκουδῶν μας εἰς τὰ γράμματα καὶ τὴν Ἐπιστήμην καὶ διὰ τῶν προσπαθειῶν καὶ ἀγῶνων μας διὰ τὴν τήρησιν τῶν Ἐντολῶν. Ὅποια ὅμως ὑπῆρξεν ἡ κατάπληξις μας ὅταν ἡ Βίβλος μᾶς ἐδίδαξεν ὅτι **ἔ τ ε ρ ο ν ἐ κ ἄ τ ε ρ ο ν!** Ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι τις μέγας καὶ πολὺς εἰς τὰ γράμματα καὶ τὰς Ἐπιστήμας, νὰ ἀγωνίζεται ὡς φακίρης καὶ ὅμως νὰ εἶναι τελείως ξένος, νὰ εἶναι **ν ε κ ρ ὁ ς** ὡς πρὸς τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν.

Παρωμοιάσαμε τὸ σοβαρώτατο τοῦτο γεγονός μ' αὐτὸ πού συμβαίνει ἀνά πάσαν στιγμὴν τριγύρω μας καὶ ἐπάνω μας, ὅτι ἐνθ' ὁμοίωσιν ἡμπορεῖ νὰ ἔχωμεν ὀξυτάτην ἀκοὴν εἰς τοὺς ἤχους τῆς καθημερινῆς Ζωῆς, εἰμεθα τελείως κωφοὶ ὡς πρὸς τὸν κόσμον τῶν μουσικῶν καὶ διαλέξεων τῶν Ἐρτσιανῶν κυμάτων, καίτοι ταῦτα ἀδιακόπως ἐρχονται εἰς ἐπαφὴν μαζί μας καὶ μᾶς διασχίζουν. Διὰ τὴν τὴν ἀποξένωσίν μας; Διὰ τὴν εἰμεθα τελείως ἀναίσθητοι, νεκροὶ ὡς πρὸς τὸν κόσμον τοῦτον τῶν Ἐρτσιανῶν κυμάτων; Διὰ τὸν σοβαρώτατον λόγον ὅτι δὲν ἔχομεν τὸν κατάλληλον δέκτην διὰ νὰ τὰ συλλάβῃ καὶ μᾶς τὰ μεταφράσῃ. Ἐὰν ὅμως εἰς τὴν αἰθουσαν αὐτὴν, τὴν στιγμὴν ταύτην, θέσωμεν εἰς ἐνέργειαν κατάλληλον μηχανήμα δέκτου ράδιο, ἀμέσως ἡ ψυχὴ μας δέχεται τὸν τέως ἀγνωστον κόσμον, ὅστις εἰσέρει εἰς αὐτὴν.

Τὸ ἴδιο, Κύριοι, ἀντελήφθημεν ἐκ πείρας ὅτι συμβαίνει μὲ τὴν ἐκ τοῦ Χριστοῦ—ὡς ὑπερβατικὸν κομποῦ Ζωῆς,—ἀναγέννησίν μας. Εἶναι μία ἄλλη Ζωή, ἄλλης τάξεως καὶ ἄλλης φύσεως, Ζωὴ εἰρήνης, χαρᾶς καὶ δυνάμεως, Ζωὴ μὲ θεῖον παλμόν, διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν συνήθη, πού τὴν ξέρει μόνον ἐκεῖνος πού τὴν ἔχει καὶ ἡ ὁποία δείχνει τὰ ἀποτελέσματα τῆς εἰς τὴν ἐξωτερικὴν Ζωὴν του. Διὰ νὰ πάρωμεν αὐτὴν τὴν Ζωὴν

χρειάζεται απλούστατα να θέσωμεν εἰς ἐνέργειαν τὴν ζῶσαν πίστιν εἰς τὸν Λυτρωτὴν. Ἡ ζωντανὴ Πίστις εἶναι ὁ δέκτης τῆς ἐξωθεν ἐκπεμπομένης Ζωῆς ἐκ τοῦ Χριστοῦ καθὼς τὸ ράδιο εἶναι ὁ δέκτης τῶν Ἑρτσιανῶν κυμάτων, καθὼς ἡ σχισμὴ τοῦ κορμοῦ τοῦ ἀγρίου δένδρου εἶναι ὁ δέκτης τῆς νέας φύσεως ἣτις ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν καὶ ἀναγεννᾷ.

Ὑπὸ τὸ πνεῦμα τοῦτο μᾶς ἐδίδαξεν ἡ Βίβλος νὰ πιστεύωμεν εἰς τὸν Χριστόν. Δηλαδή νὰ ἀναγνωρίσωμεν τελείως ὅτι εἴμεθα ξεπεσμένοι καὶ ἀνίκανοι νὰ σωθῶμεν διὰ τῶν προσπαθειῶν μας καὶ τῶν ἀγώνων μας, νὰ ἀρνηθῶμεν μὲ ἄλλα λόγια τὸν ἑαυτὸν μας καὶ νὰ καταφύγωμεν πρὸς τὸν Λυτρωτὴν Χριστόν μετὰ τὴν Πίστιν, διὰ νὰ λάβωμεν παρ' αὐτοῦ τὴν Σωτηρίαν μας, δηλαδή τὴν εἰσοδὸν μας εἰς τὸ αἰώνιον Σχέδιον τοῦ Θεοῦ μετὰ τὴν σφραγίδα τῆς Ἀναγεννήσεώς μας.

Ἡ μέθοδος αὕτη, Κύριοι, εἶναι ἀπλουστάτη καὶ ἔχει μέγιστα ἀποτελέσματα, τὰ ὅποια πειραματικῶς δύναται ὁ καθένας εἰς τὸν ἑαυτὸν του νὰ ἐπαληθεύσῃ. Ἀκριβῶς δὲ ὁ χαρακτήρ τῆς ἐξαιρετικῆς ἀπλότητός της κάμνει πολλοὺς νὰ μὴ δίδουν σημασίαν εἰς αὐτὴν καὶ νὰ μένουν πάντοτε πλεγμένοι μέσα εἰς τὰς ἰδίας τῶν προσπαθείας τῶν ὁποίων ἀποτελέσματα εἶναι ἡ ἡ ἀπατηλὴ ἐγολατρεία ἢ ἡ δηλητηριώδης ἀπελπισία.

Μέσα εἰς τὸ σχέδιον αὐτὸ τοῦ Θεοῦ, συνδεόμενοι διὰ τῆς πίστεως μετὰ τοῦ Λυτρωτοῦ, γινόμεθα γόνιμοι καὶ καρποφόροι εἰς ἔργα ἀγαθὰ ἔχοντα τὴν σφραγίδα τῆς ἐκ τοῦ Χριστοῦ προελεύσεώς των. Ἐνομίζαμεν ἄλλοτε ὅτι πρέπει πρῶτα νὰ φέρωμεν Ἔργα διὰ τῶν προσπαθειῶν μας καὶ κατόπιν νὰ σωθῶμεν, ἐμάθαμεν ὁμῶς τώρα ἐκ τῆς Βίβλου καὶ τῆς πείρας ὅτι πρῶτον σωζόμεθα καὶ ἔπειτα φέρομεν καρπούς. Ὁ μὴ ἔχων καρπούς δὲν ἔχει τὴν λυτρωτικὴν Πίστιν.

Αὐτὸ εἶναι τὸ σχέδιον τῆς Χάριτος καὶ Δωρεῆς τοῦ Θεοῦ. Αὕτη εἶναι ἡ Χαρμόσυνος Ἀγγελία, δηλαδή τὸ Εὐαγγέλιον.

«Ἐγὼ εἰμὶ ἡ Ἀμπελος, λέγει ὁ Χριστός, ὑμεῖς τὰ κλήματα. Ὁ μένων ἐν ἐμοὶ καὶ ἐν αὐτῷ οὗτος φέρει καρπὸν πολύν, ὅτι χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν».

«Ἐγὼ εἰμὶ ἡ Ζωὴ—Ἐγὼ εἰμὶ ὁ Ἄρτος ὁ Ζῶν ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς».

«Ἡ Ζωὴ ἡμῶν κέκρυπται σὺν τῷ Χριστῷ ἐν τῷ Θεῷ».

Ἰδοὺ, Κύριοι, αἱ βασικαὶ γραμμαὶ τοῦ Μεγάλου σχεδίου τοῦ ὁποῖον ἠδραμεν ἐν τῇ Βίβλῳ, τὸ ὁποῖον ἐξηλέγξαμεν πολλαχῶς καὶ ἐπιμελῶς καὶ τὸ ὁποῖον δι' ἀτομικοῦ πειραματισμοῦ βλέπομεν ἐπαληθευόμενον εἰς τὴν ζωὴν μας.

Προτοῦ γνωρίσωμεν αὐτὸ καὶ τὰ ἀποτελέσματά του ἠρκοῦμεθα εἰς

τὸ πτωχὸν καὶ ἀνίσχυρον ἐγὼ μας καὶ ἐνομίζαμεν ὅτι κατείχομεν θησαυρὸν. Τώρα δὲ πειραματισθέντες καὶ γευθέντες τὴν ἐν Χριστῷ χάριν τῆς Ἀναγεννήσεως, διακηρύττομεν κάτι τι τὸ ἀσυγκρίτως ἀνώτερον, κάτι τι τὸ ἀσφαλῶς ἀποτελεσματικὸν ποὺ ἐξασφαλίζει μέσα μας κόσμον ἔξωθεν εἰσρέοντα ἀπὸ τοῦ κέντρου τοῦ Χριστοῦ.

Μέ τοιαύτας δυνάμεις ὁ ἀδύνατος ἄνθρωπος γίνεται πανίσχυρος, ὁ ἀκαισιόδοξος αἰσιοδοξεῖ, ὁ ἠγοπαθὴς θριαμβεύει. Ὁ ἄνθρωπος ἀνοψοῦται εἰς μίαν πραγματικὴν ἀνωτερότητα, ἀξίαν τοῦ ὀνόματός της καὶ οὐχὶ κατὰ συνθήκην ὀνομαζομένην.

Ἐπεσχίθημεν νὰ σᾶς ὁμιλήσωμεν περὶ ἀνωτερότητος ὑπεδείξαμεν ὅτι ἡ ἔδρα της πρέπει νὰ εἶναι ὁ ἐσωτερικὸς μας ἄνθρωπος. Ἐζητήσαμεν πνευματικὴν ἐστίαν ἱκανὴν νὰ μᾶς πλουτίσῃ τὸν ἐσωτερικὸν μας κόσμον τοιαύτην ἐστίαν εὑρομεν τὴν Προσωπικότητα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐπαφὴν μαζί Του, τὴν εἰλικρινῆ καὶ ζῶσαν πίστιν εἰς Αὐτόν.

Ἐχομεν βαθεῖαν πεποίθησιν ὅτι ἡ ἐν τῷ Χριστῷ ἀνωτερότης δὲν εἶναι λέξις κενὴ ἀλλ' εἶναι δύναμις Θεοῦ. Ὅτι ὁ κόσμος τῶν ὑπαλλήλων ἀφιερώων 1 ἢ 2 ὥρας καθ' ἑβδομάδα διὰ τὴν ἔρευναν τῶν μεγάλων τοῦτων θεμάτων θὰ εὔρη ἀσφαλῶς μίαν ἀνωψωτικὴν καὶ ζωογόνον ἀπασχόλησιν ἢ ὅποια θὰ τὸν ἀνωψώσῃ εἰς ὑποδειγματικὴν τάξιν τῆς Κοινωνίας μας. Ἐφοδιασμένοι μὲ τοιαύτας ἀνωτέρας δυνάμεις ἀπὸ τῆς ἐστίας τοῦ Χριστοῦ, θὰ διοικῆ τὸ κράτος μὲ ὄλην τὴν σοφίαν καὶ σύνεσιν τὴν ὅποιαν ἐξασφαλίζει ἡ τοιαύτη διαπαιδαγώγησις. Θὰ ἀποκτήσῃ χαλύβδινον χαρακτήρα καὶ θὰ εἶναι ἀνώτερος πάσης παρεκτροπῆς εἰς τὴν ἐν γένει διαχείρισιν τοῦ δημοσίου πλοῦτος καὶ θὰ ἀποτελέσῃ ὄργανισμὸν ἐξυγιάνσεως ὀλοκλήρου τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους.

Τὰ λόγια ποὺ σᾶς εἶπα δὲν εἶναι ἀναχρονισμοὶ διότι ἔχουν βάσεις ἐπιστημονικάς, δὲν εἶναι θεωρίαι, διότι ὑπόκεινται εἰς ἀτομικὸν πειραματισμὸν. Ἐξω τοῦ Χριστοῦ ὁ πολιτισμὸς ἐκφυλίζεται καὶ χρεωκοπεῖ ἐν ἐπαφῇ μὲ τὸν Χριστὸν ὁ πολιτισμὸς εἶναι γνήσιος καὶ προοδεύει. Ὁ σημερινὸς αἰὼν μας λαμβάνει πικρὰν πείραν τῆς ἀποκοπῆς του ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Χριστὸς καλεῖ πάντας νὰ πειραματισθῶσιν. Εἰς ἑσᾶς ἐναπόκειται. «Γεύσασθε καὶ ἴδετε!».

11.

ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ
ΜΕ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ
"Ο ΔΡΟΜΟΣ
ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ,"

ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ ΤΩΝ
ιδεών και πεποιθήσεων, υπάρχει άραγε καμιά Μέθοδος Έ-
ρεύνης για ένα πνεύμα του 20ού αιώνας, λογικό και ρεαλιστικό,
ώστε να εύρη τον προσανατολισμό του στον άκεανό της ύπάρξεως; Να
μπορέσει δηλαδή να βρη μία ικανοποιητική απάντησι στα θεμελιώδη
έρωτήματα περί Άνθρώπου, περί Κόσμου, περί Θεού, ώστε να μορφώ-
ση έδω στή ζωή ένα ιδεώδες με τα πιο σπουδαιότερα πρακτικά άποτε-
λέσματα και την πιο δυνατή έσωτερική εύτυχία;

Ός προς έμέ, τον προσανατολισμόν αυτόν ηδρα άκολουθήσας την
έξης Μέθοδο: Έπηρα δεδομένα από την Έπιστήμη, έπηρα δεδομένα
άπό την Ιστορία και απέκτησα και δεδομένα από άτομικόν Πειραμα-
τισμόν. Άπάνω σ' αυτές τις τρεις βάσεις είναι φανερόν ότι μόνον ή
άντικειμενική Άλήθεια άναπαύεται. Άς παρακολουθήσωμεν εις τας
γενικωτάτας γραμμάς της την έρευναν.

I. Η ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Τί έννοώ με την λέξι Έπιστημονική Φιλοσοφία; Έννοώ τό Συμ-
πέρασμα που μίς ύπαγορεύει να βγάλωμεν ή λογική και άπροκατάληπτη
σκέψις μας επάνω εις ώρισμένα αναντίρρητα έπιστημονικά δεδομένα.
Τά δεδομένα αυτά εκ της σφαιρας των Φυσικων Έπιστημων είναι τά έ-
ξης έν γραμμαίς γενικωτάταις.

Πρώτα - πρώτα είναι ότι η βασική ουσία (Substratum) εκ της οποίας αποτελείται ή ὅλη δλων τῶν οὐρανίων σωμάτων καὶ αὐτῆς τῆς γῆς μας εἶναι ἐν τελευταία ἀναλύσει ἡ αὐτή, — φύσεως ἠλεκτρομαγνητικῆς. Παρὰ τὴν φαινόμενην λοιπὸν ἐδῶ ἰλιγγιώδη πολλαπλότητα καὶ ποικιλίαν ἔχομεν εἰς τὸ βάθος θαυμασίαν ἐνότητα.

Ἐπειτα, οἱ νόμοι, — χημικοί, φυσικοί, μηχανικοί, — ποῦ διέπουν ὅλα τὰ οὐράνια καὶ ἐπίγεια φαινόμενα εἶναι οἱ αὐτοὶ εἰς ὅλα τὰ διασκορπισμένα ἀνά τὸν ἀπέραντο χῶρον σώματα. Καὶ ἐδῶ συναντῶμεν πάλιν καταπλήσσοσαν ἐνότητα.

Ἄμα ἰδιαίτερος ἔλθωμεν εἰς τὴν Γῆν μας βλέπομεν ὅλην τὴν ἰλιγγιώδη χορείαν τῶν ἀντικειμένων τῆς νὰ διέπεται ἀπὸ τὴν αὐτὴν διευθύνουσαν σκέψιν. Συγκεκριμένως, βλέπομεν πρῶτα τὴν ἀναπόσπαστον ἐξάρτησιν τῶν τριῶν βασιλείων, — τῶν ὄρυκτων, φυτῶν καὶ ζῶων, — ἀπὸ τὴν ὁποίαν φαίνεται ὅτι χωρὶς τὰ ὄρυκτὰ δὲν θὰ ὑπῆρχον φυτὰ, χωρὶς φυτὰ δὲν θὰ ὑπῆρχον ζῶα.

Κατόπιν, ἐστὶν βασιλεῖο τῆς ζωῆς, βλέπομεν ὅτι τὸ ἀναρίθμητο αὐτὸ σμῆνος ἀπὸ τὰ φυτὰ καὶ ζῶα κυβερνᾶται ἀπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν Ἰδέαν δηλαδὴ κάθε ἄτομο, φυτὸ ἢ ζῶον, ἔχει ὄργανα διὰ τῶν ὁποίων προσλαμβάνει τροφήν ἀπὸ τὸ περιβάλλον του διὰ νὰ αὐξήσῃ καὶ ζήσῃ καὶ ἔχει καὶ εἰδικὴν λειτουργίαν διὰ νὰ φέρῃ εἰς τὴν ὑπαρξίν ἐκπροσώπους ὁμοίους μὲ τὸν ἑαυτὸ του, εἰς τρόπον ὥστε παρ' ὅλην τὴν διὰ τοῦ θανάτου ἀδιάκοπον ἐξαφάνισιν τῶν φυτικῶν καὶ ζωϊκῶν ἀτόμων διατηρεῖται πάντοτε ἡ σκηνὴ τῆς ὑπάρξεως πλήρης μὲ τὸ πανόραμα τῆς ζωῆς.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐπιστημονικῶν γεγονότων συμπεραίνεται ὅτι τὸ Σύμπαν παρ' ὅλην τὴν φαινόμενην διάσπασιν αὐτοῦ ἀνά τὰς ἀχανεῖς ἐκτάσεις τοῦ χώρου ἀντὶ νὰ παρουσιάσῃ ὅπως θὰ ἀνέμενε κανεὶς βασικὰς ἀσυμφωνίας καὶ πολυαρχίαν, ἐμφανίζει τὸναντίον μίαν θαυμαστὴν καὶ ἐπιβλητικὴν ἐνότητα κυβερνώμενον ἀπὸ ἐνιαίαν ἰδέαν, εἶδος πνευματικῆς Μοναρχίας, διότι οἱ νόμοι εἶναι σκέψεις λογικαὶ τὰς ὁποίας ἡ μαθηματικὴ μας σκέψις συλλαμβάνει ἢ μεταφράζει διὰ τῶν μαθηματικῶν τύπων.

Ποῦ ἐδρεύει ἡ σκέψις καὶ συνείδησις ;

Καὶ τώρα, ποῦ ἄρα γε ἐδρεύει ἡ Σκέψις αὐτὴ ποῦ διέπει τὸ Σύμπαν ; Ἐχει ἄρα γε τὴν ἔδραν τῆς ἐντὸς τῆς ὕλης ἢ ἐξω τῆς ὕλης ; Μία προσεκτικὴ μελέτη εἰδικῶς ἐπὶ τῶν ἐνοστίκων τῶν διαφόρων ζῶων, — μελισσῶν, καστόρων, μυρμηκῶν κλπ., — μᾶς πείθει ὅτι ἡ θαυμαστὴ αὐτὴ Σοφία δὲν εἶναι ἐνέργεια ἐνσυνείδητος καὶ λελογισμένη τῶν ζῶων, δὲν προέρχεται

ἀπὸ πρωτοβουλία ἰδικῆν των καὶ αὐτοσυνείδησιν ἰδικῆν των, διὰ τὸν σοβαρώτατον λόγον ὅτι ἐὰν ἔτσι συνέβαινε, τὰ ζῶα αὐτὰ θὰ ἦσαν ἰδιοφυαί — ἀνώτεροι εἰς πολλὰς περιπτώσεις καὶ τοῦ ἀνθρώπου, — καὶ τοιαῦται ἰδιοφυαί θὰ ἔκρεπε νὰ εἶχαν ἐπιτελέσει προόδους αἰσθητοτάτας μέχρι σήμερον, καθὼς τοῦτο παρατηρεῖται ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου. Οὐδεμίαν ὁμως πρόοδον ἔχουν ἐπιτελέσει ταῦτα, ἀλλὰ κινεῖνται πάντοτε σταθερῶς καὶ μονοτόμως εἰς τὸν αὐτὸν κύκλον. Ἄρα ἡ σοφία τῶν ἐνστικτικῶν τῶν ζῶων δὲν προέρχεται ἐξ αὐτῶν, ἀλλ' ἐπεβλήθη εἰς αὐτὰ ἐξῶθεν.

Κατ' ἀνάλογον τρόπον σκεπτόμενοι ἐπὶ τῆς ὅλης πανσόφου οἰκονομίας τοῦ Σύμπαντος, — νόμων φυσικῶν, χημικῶν, μηχανικῶν, — καταλήγομεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ θαυμαστή Σοφία ποῦ τὸ διέπει καὶ τὸ διατηρεῖ ἔχει τὴν ἐστίαν τῆς ἐξῶ τοῦ Σύμπαντος, εἶναι δηλαδὴ ἐξωκόσμιος πνευματικὴ ἐστία τῆς ὁποίας ἀποτέλεσμα εἶναι τὸ Σύμπαν. Ἐκ τῆς ἐστίας αὐτῆς ἔλαβε ὁ ἀνθρώπος τὸ πνεῦμα του, προικισμένον μὲ αὐτοσυνείδησιν, μὲ λογικὸν καὶ ἠθικὴν ἐλευθερίαν.

Ἡ Φύσις λοιπὸν ἐπιστημονικῶς μελετωμένη μᾶς διώχνει ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν τῆς, καθὼς ἡ πλάκα τοῦ γραμμοφώνου, διὰ νὰ ζητήσωμεν ἐξῶ αὐτῆς τὴν ἔλλογον καὶ πάνσοφον συνείδησιν ποῦ τὴν ἀπετύπωσεν. Ἡ πάνσοφος καὶ ἔλλογος αὐτὴ συνείδησις, ἡ ἐξωκόσμιος πνευματικὴ ἐστία εἶναι ὁ Θεός! Αὐτὸ εἶναι τὸ συμπέρασμα τῆς ὑγιοῦς ἐπιστημονικῆς φιλοσοφίας.

Ὁμολογίαι μεγάλων φυσιοδιφῶν

Μεγάλοι φυσιοδίφαι τῶν ἡμερῶν μας πιστεύουν ἀκραδάντως εἰς τὸν Θεόν, ὀδηγούμενοι ἀπὸ τὴν μελέτην τῆς Φύσεως.

Παραθέτομεν δύο μόνον ἀποσπάσματα ἀπὸ μίαν κολύκροτη ἔρευναν ποῦ ἔγεινεν στὴν Γαλλία σχετικῶς μὲ τὸ ζήτημα αὐτό.

«Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐπιστημονικοῦ μου σταδίου, λέγει ὁ διακρεπὴς γάλλος χημικὸς καὶ ἀκαδημαϊκὸς κ. Ch. Moureu, ἐνόμιζα ὅτι ἡ Θεότης, ἢ ἀθανασία τῆς Ψυχῆς εἶναι ἰδέαι διὰ τοὺς «ἀπλοῖκοὺς τῆ πνεύματι» ἀπὸ τὰς ὁποίας ἔκρεπε ν' ἀπελευθερωθοῦν τὰ ἀληθῶς ἐλεύθερα πνεύματα. Ἦμην πράγματι κάτοχος πολλῶν γνώσεων ἀλλ' ἐγνώριζα κακῶς «διότι δὲν εἶχα ἀκόμη σκεφθῆ. Ἀργότερα ἠναγκάσθην ἕνεκα ἀτομικῶν ἔρευνῶν μου νὰ ἐμβαθῶ εἰς τὰ ζητήματα. Καθόσον δὲ προχωροῦσα «εἰς τὴν γνῶσιν καὶ διὰ τοῦ μέσου τούτου ἐγενόμην «ἐπιστήμων ἀμαθέστερος» ἢ ἀντίθεσις μεταξύ Ἐπιστήμης καὶ Θρησκείας ἐξησθενίζετο καὶ «ἤδη πρὸ πολλοῦ χρόνου εἶναι μόνον ἀνάμνησις».

Ὁ γάλλος μηχανικός καὶ ἀκαδημαϊκὸς κ. E. Fichot εἰς τὴν ἀνωτέρω ἔρευναν γράφει. «Ὁ ἐπιστήμων ποῦ προσπαθεῖ εἰλικρινῶς ν' ἀνέβῃ »τὴν ἄλυσιν τῶν αἰτίων, σταματᾷ ὅταν ἡ ἀγνοιά του τὸν εἰδοποιήσῃ »ὅτι εἰσέρχεται πλέον εἰς τὴν γαλήνιον σφαῖραν ἔνθα ἡ ἀγνοτέρα μορφή »τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως γιὰ κάθε εὐαίσθητη ψυχὴ εἶναι ἡ Προσευχή».

II. Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ

Μετὰ τὴν ἐπιστημονικὴν ἔρευνα θὰ ἐρωτήσωμεν καὶ τὴν Ἱστορίαν. Ἡ ἔρευνα ἐν τῇ Ἱστορίᾳ μᾶς φανερῶνει χωρὶς καμμίαν δυσκολίαν μίαν σειρὰν τεραστίων γεγονότων ποῦ φαίνονται σὰν ὀροσειρὰ Ἰμαλαίων δεσπόζουσα στὸν ὀρίζοντα τῆς Ἱστορίας. Ἴδου τὰ γεγονότα αὐτά :

1ον. Ἡ ἀπὸ τοῦ ἔτους 2.000 πρὸ Χριστοῦ γένεσις καὶ ἀνάπτυξις τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ, ἀπὸ ἐνὸς γενάρχου, — τοῦ Ἀβραάμ, — με συνοχήν καὶ με ἀρχεῖα μοναδικά, ποῦ καθιστοῦν τὸν λαὸν αὐτὸν θαῦμα μέσα στὴν Ἔθνολογία, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Pascal.

2ον. Ἡ ἐντὸς τοῦ λαοῦ τούτου διὰ μέσου τῶν αἰῶνων ἄλυσις τῶν Προφητῶν, χαρακτήρων ἀξιοθαυμάστων, οἱ ὅποιοι ἐναντίον τοῦ συμφέροντός των, διωκόμενοι, θλιβόμενοι, κακουχοόμενοι, θυσιάζοντες τέλος καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν των, ἐκράτησαν σταθερῶς τὸ ἀγγελμα τῆς ὑπάρξεως Θεοῦ ἐξωκοσμίου καὶ ὑπερβατικοῦ, δημιουργοῦ Οὐρανοῦ καὶ Γῆς.

3ον. Τὸ περιεχόμενον τῶν προφητειῶν των, αἱ ὁποῖαι δὲν ἦσαν ἠθικὰ ἀπλῶς παραγγέλματα, καθὼς ἦσαν τὰ τῶν ἐθνικῶν σοφῶν, ἀλλὰ ἐξαγγελία Σχεδίων καὶ Βουλῶν τοῦ Θεοῦ αἱ ὁποῖαι μελλοντικῶς θὰ ἐπραγματοποιούντο ἐν τῷ Προσώπῳ τοῦ μέλλοντος νὰ ἀνατείλῃ Λυτρωτοῦ.

4ον. Ἡ ὑπὸ τῶν Προφητῶν διακήρυξις ὅτι ἡ Ἰσραηλιτικὴ Θρησκεία, καίτοι ἐξ ἀποκαλύψεως, ἐμελλεν ἐν τούτοις νὰ καταργηθῇ καὶ νὰ ἀντικατασταθῇ ὑπὸ ἄλλης εὐρυτέρας καὶ πνευματικωτέρας, ἥτις θὰ ἦτο ἡ ὀριστικὴ ἐμφάνισις τοῦ ἡλίου, τῆς ἀποκαλύψεως εἰς τὸν κόσμον. Μοναδικὸν καὶ τοῦτο χαρακτηριστικὸν ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῶν Θρησκειῶν.

5ον. Ἡ ἐν τῷ Ἰσραηλιτικῷ λαῷ κατὰ τὸ πλῆρωμα τοῦ χρόνου ἱστορικὴ ἐμφάνισις τῆς προσωπικότητος τοῦ Ἰησοῦ, ὅστις καίτοι ἔδρασε μόνον 3½ χρόνια εἰς τὰ στενὰ ὄρια τῆς Παλαιστίνης, ἔσχεν καὶ ἔχει τὴν σωτηρίαν μοναδικὴν ἐπίδρασιν εἰς τὴν ἀνύψωσιν τῶν ψυχῶν πρὸς τὸν Θεόν. Εἰς τὴν μυστηριώδη αὐτὴν μοναδικότητα, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Keim, ἔχομεν καὶ τὴν καταπληκτικὴν ἐκπλήρωσιν ὄλων τῶν λεπτο-

μερεστάτων προφητειῶν αἰτνες προεξήγγειλαν τὴν Ἐλευσίον Του καὶ τὸ ἀπολυτρωτικὸν Ἔργον Του.

6ον. Ἡ ἀλυσὶς τῶν Ἀποστόλων, ἀνθρώπων ἀγγραμμάτων καὶ ἀμαθῶν κατὰ τὴν κοσμικὴν σοφίαν, οἱ ὅποιοι ὁμως ἐμπνεόμενοι ἀπὸ ἐξωτερικὴν δύναμιν τοῦ ἀναστάντος ἐπουρανίου Κυρίου Τῶν διεκήροζαν τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ καὶ ἐθυσίασαν μετὰ χαρᾶς τὴν ζωὴν τῶν, ἀφοῦ διέτρεξαν τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης.

Καὶ 7ον. Ἡ συλλογὴ τῶν 27 βιβλίων ὑπὸ τὸν τίτλον «Καينὴ Διαθήκη» τὰ ὅποια ἀποτελοῦν μνημεῖον ἱστοριογραφίας, εἰς πᾶσαν λέξιν καὶ φράσιν τοῦ ὁποίου φαίνεται καθαρὰ ἡ ἀντικειμενικότης, ἡ ἔλλειψις οἰασδῆποτε ἐγωιστικῆς ἐκζητήσεως τῶν συγγραφέων καὶ ἡ ἐσχάτη ταπεινώσις τῶν ἀπέναντι τοῦ θείου μεγαλείου τοῦ Ἰησοῦ.

Ἰδοῦ ἡ σκιαγραφία τεραστίας ὁροσειρῆς τῶν ἐπτὰ Κορυφῶν ἡ ὅποια εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς Ἱστορίας δεσπόζει μοναδικῶς ἐφ' ὄλων τῶν λοιπῶν κορυφῶν τῆς.

III. Ο ΑΤΟΜΙΚΟΣ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΣΜΟΣ

Ἡ Ἐπιστήμη μᾶς ἐδιώξε ἀπὸ τὴν ὕλην πρὸς ἐξωκόσμιον Θεόν, διότι δὲν εἶχε τίποτε θετικὸν νὰ μᾶς δώσῃ ἀπὸ αὐτὴν ἡ Ἱστορία μᾶς παρουσίασε τὴν καταπληκτικὴν ὁροσειρὰν τοῦ ἐν Χριστῷ θείου Σχεδίου. Τί λέγει τώρα ὁ ἀτομικὸς Πειραματισμὸς ; Ὁ ἀτομικὸς πειραματισμὸς βεβαιώνει τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ Εὐαγγελίου ὅτι εἰς τὸν συνδεδόμενον διὰ τῆς Πίστεως μὲ τὸν Λυτρωτὴν ἔρχεται ἐξωθεν ἡ νέα Ζωή, — χαρῆς, εἰρήνης, δυνάμεως, ἀγάπης — ἡ μόνη ἀληθινὴ εὐτυχία τῆς ζωῆς. Διὰ τοῦ Εὐαγγελίου ἰσορροπεῖ ὁ ἐσωτερικὸς ἄνθρωπος, ἀνυψοῦται, εὐρίσκει τὸ μυστικὸν τῆς ὑπάρξεως. Τούναντίον πολεμῶν ὁ ἄνθρωπος τὸ Εὐαγγέλιον σκοτίζεται, παραμορφοῦται, καταπίπτει καὶ ὡς ἄτομον καὶ ὡς οἰκογένεια καὶ ὡς ἔθνος.

Τὸ τελικὸν συμπέρασμα

Διὰ κάθε πνεῦμα ἀπροκατάληπτον καὶ θετικόν, διὰ κάθε πνεῦμα ποῦ θέλει γεγονότα καὶ ὄχι σαπουνόφουσας, ἡ ἀνωτέρω φηροτάτη σκιαγραφία δίνει τὸ κλειδί νὰ καταλάβῃ ποῦ εὐρίσκεται ἡ ἀλήθεια. Εἰς τὸν Χριστὸν ὡς Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴν συγκλίνουν αἱ τρεῖς μεγάλαι λεωφόροι : Ἐπιστήμη, Ἱστορία, Ἀτομικὸς Πειραματισμὸς !

«Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι . . . καγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς».

«Ὁ ἐρχόμενος πρὸς με οὐ μὴ πεινάσει καὶ ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ οὐ διψήσει πώποτε».

«Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ ἔχει ζωὴν αἰώνιον».

ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ “Η ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ.”

ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΑΣ ΒΑΣΙΚΑΣ ΑΡΧΑΣ ΕΙΝΑΙ Η πίστις εις την πνευματικὴν ὑπόστασιν τοῦ ἀνθρώπου ἐναντίον τῆς ὀλισθητικῆς ἀντιλήψεως, ποὺ τὸν ὀδηγεῖ ἀφευκτα εἰς τὴν κατὰπτωσιν.

Οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων περνοῦν ὀλόκληρη τὴ ζωὴ τους χωρὶς νὰ γνωρίσουν τὴν Ψυχὴ τους. Ζοῦν ἔξω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τους. Ζοῦν,— μεγαλώνουν, γηράζουν καὶ πεθαίνουν,— ἀκουμπισμένοι στὸ παράθυρο γιὰ νὰ κοττοῦν τὰ ὄλικά ἀντικείμενα καὶ νὰ μιλοῦν μὲ τοὺς διαβάτες, χωρὶς ποτὲ νὰ ἐνδιαφερθοῦν, νὰ στρέψουν πρὸς τὸ ἐσωτερικόν, δηλαδὴ μέσα στὸν ἑαυτὸν τους, καὶ νὰ ἐξετάσουν τί συμβαίνει ἐκεῖ μέσα ! Μίαν τοιαύτην στροφήν πρὸς τὸ ἐσωτερικόν μας θὰ κάμωμεν γιὰ νὰ ἐρευνήσωμε καὶ νὰ γνωρίσωμεν περὶ τῆς Ψυχῆς μας.

Πῶς θὰ μπορούσαμεν νὰ δώσωμεν μίαν σκιαγραφία τῆς Ψυχῆς εἰς τέσσαρας σελίδας ; Εἶναι ἓνα πρόβλημα μεγίστου καὶ ἐλαχίστου, καθὼς θὰ ἐλέγαμε στὰ Μαθηματικά.

Τὴν σκιαγραφίαν αὐτὴν θὰ μπορούσα νὰ τὴν δώσω ὡς ἑξῆς :

Ι. ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΨΥΧΗ

Τί εἶναι ἡ Ψυχὴ μας ; Ἡ ψυχὴ μας εἶναι τὸ «Ἐγώ» μας ποὺ αἰσθάνεται, ποὺ σκέπτεται, ποὺ χαίρει, λυπεῖται, ποὺ θέλει καὶ ἐνεργεῖ, εἶναι δηλαδὴ ὁ καθαυτὸ «ἑαυτὸς μας !»

Ὁ Ὑλισμὸς ἀρνεῖται εἰς τὴν ψυχὴν αὐτονομίαν καὶ θεωρεῖ αὐτὴν ὡς προῖόν ἐκκρίσεων τοῦ ἐγκεφάλου, ἐπομένως μηδενιζομένην διὰ τοῦ θανάτου τοῦ σώματος. Τὸ Εὐαγγέλιον τοῦναντίον θεωρεῖ τὴν Ψυχὴν ὡς πραγματικότητα ἐνσυνείδητον, ἐλευθέραν καὶ αὐτόνομον, συνδεδεμένην προσωρινῶς μετὰ τοῦ σαρκοσώματος ἀπὸ τὸ ὅποσον ἐλευθεροῦται διὰ τοῦ θανάτου. Ἔτσι ἐξέρχεται ὡς πνευματικὸς ὀργανισμὸς, περιβεβλημένη εἶδος αἰθερίου σώματος, με ἀνάλογα ὄργανα, πλήρης συνειδήσεως, ἀναμνήσεως, δράσεως καὶ προόδου εἰς κόσμον ὑπερβατικόν.

Ἄς ἐξετάσωμεν τώρα ἀμερολήπτως τὰ πράγματα :

Δύο εἶναι τὰ ἀκαθαίρετα ἐκ πρώτης ὄψεως ὀχρώματα τοῦ Ὑλισμοῦ.

1ον. Ἡ ἀναντίρρητος ἐπίδρασις τῆς ὕλης ἐπὶ τῆς ψυχῆς, — μέθη, ναρκωτικά, ἐγκεφαλικά παθήσεις, — Ἐκ τοῦ γεγονότος τῆς ἐπιδράσεως τῆς ὕλης, τοῦ σώματος, ἐπὶ τῆς ψυχῆς, σπεύδουν νὰ συμπεράνουν ὅτι ἡ ψυχὴ ταυτίζεται μετὰ τὴν ὕλην καὶ δὲν ὑπάρχει καθ' ἑαυτὴν. Ὁ τρόπος ὁμοῦ αὐτοῦ τοῦ σκέπτεσθαι ἀποδεικνύεται ἐσφαλμένος. Διότι ὅσον εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ ὕλη ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς ψυχῆς εἶναι ἐξ Ἰσοῦ ἀληθές, λέγομεν, ὅτι καὶ ἡ ψυχὴ ἐπιδρᾷ ἐπὶ τοῦ ὕλικου σώματος, — ἀπότομος διακοπὴ τῆς ὀρέξεως π.χ. ἐπὶ τῇ ἀναγγελίᾳ συμφορᾶς, πρόκλησις λιποθυμίας ἐξ εἰδήσεως τρομερᾶς, δημιουργία σωματικῶν ἀσθενειῶν διὰ τῆς φαντασίας κλπ. — ἐπομένως ἐφαρμόζοντες καὶ ἐδῶ τὸν συλλογισμὸν τοῦ ὕλισμοῦ πρέπει νὰ εἴπωμεν : ἡ ψυχὴ ἐπιδρᾷ ἐπὶ τοῦ σώματος, ἄρα τὸ σῶμα εἶναι ἡ ψυχὴ καὶ δὲν ὑπάρχει καθ' ἑαυτὸ ! . . . Τὸ σφάλμα τοῦ συλλογισμοῦ τούτου κεῖται εἰς τὸ ὅτι τὴν ἐξάρτησιν τῶν δύο οὐσιῶν θεωρεῖ ὡς ταύτισιν αὐτῶν, ἐνῶ δύο οὐσίαι μπορεῖ ἐν γένει νὰ ἔχουν ἀλληλεξάρτησιν καὶ ὁμοῦ νὰ μὴ εἶναι αἱ αὐταὶ π.χ. τὸ αὐτοκίνητον καὶ ὁ ἐπιβαίνων ὀδηγὸς του ἔχουν ἀλληλεξάρτησιν χωρὶς ὁμοῦ νὰ ταυτίζωνται.

Τὸ 2ον ὀχρῶμα τοῦ ὕλισμοῦ εἶναι ὅτι δὲν εἶδαμεν ποτὲ ψυχὴν ἀποθανόντος. Χωρὶς νὰ θίξωμε ἐδῶ ζητήματα πνευματισμοῦ, ὀράματα καὶ τὰ τοιαῦτα, παρατηροῦμεν ὅτι τὸ ἐπιχείρημα ὅτι «κάθε τι ποῦ δὲν ὑποπίπτει εἰς τὰς σωματικὰς μας αἰσθήσεις δὲν ὑπάρχει» εἶναι παιδιάρθδες καὶ κανεὶς δὲν τολμᾷ σήμερον νὰ τὸ ἐπικαλεσθῇ σοβαρῶς, ὕστερα ἀπὸ τὰς προόδους τῆς Ἐπιστήμης ἢ Ἐπιστήμη ἐφάνερωσε τὰ ὄρια τῶν αἰσθήσεων μας καὶ τὸ πολὺμορφον τῆς παγκοσμίου ἐνεργείας. Μήπως ἀντιλαμβανόμεθα τὰ ἔρτσιανὰ κύματα ; Μήπως βλέπομεν τὰς ἠλεκτρομαγνητικὰς ἐκπομπὰς τῆς τηλεοράσεως ; Καὶ ὁμοῦ αὐτὰ ὅλα ὑπάρχουν τὴν στιγμὴν

αὐτὴν γόρω μας ! καὶ ἐὰν ἔχωμεν τοὺς καταλλήλους δέκτας μποροῦμεν νὰ τὰ ἴδωμεν.

Κανένα λοιπὸν ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ ἐπιχειρήματα δὲν ἔχει μέσα του σοβαρότητα, ὥστε νὰ μᾶς σταματήσει εἰς τὸν δρόμον μας. Καὶ ἔτσι ἐξακολουθοῦμεν τὴν περὶ ψυχῆς ἔρευνάν μας χρησιμοποιοῦντες τὴν μέθοδον τῆς παρατηρήσεως πού εἶναι ἡ μόνη θετικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ μέθοδος.

II. ΑΜΕΡΟΛΗΠΤΗ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ - ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ

Α'. Ἀνταγωνισμός. — Ἡ καθημερινὴ παρατήρησις καὶ πείρα φέρει εἰς φῶς ὅτι μεταξὺ τοῦ «Σώματος» καὶ τοῦ «Ἐγῶ», — τῆς Ψυχῆς, — δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἰσχυρὸς ἀνταγωνισμός. Ἡ ψυχὴ ἠμπορεῖ νὰ πολεμήσῃ δρῆξεις καὶ ἀνάγκας τοῦ σώματος, νὰ λάβῃ ἀντίθετον κατεύθυνσιν πρὸς τὰς παρακινήσεις του καὶ μάλιστα νὰ παραδώσῃ τὸ σῶμα εἰς θάνατον, παρ' ὅλας τὰς διαμαρτυρίας καὶ ἀντιδράσεις τῶν λειτουργιῶν του θάνατος ἐκούσιος δι' ἀπεργίας πείνης, μαρτυρικὸς θάνατος πρὸς ὑποστήριξιν ἰδεολογίας οἰασθήποτε, δείχνουν ὅλα αὐτὰ ὅτι τὸ «Ἐγῶ», — ἡ ψυχὴ, — εἶναι πραγματικότης διάφορος τοῦ σώματος καὶ μάλιστα ἀνευτέρα αὐτοῦ, διότι ὅταν θέλῃ τὸ ὑποτάσσει καὶ παραδίδει αὐτὸ μέχρι τοῦ θανάτου.

Β'. Τὸ ψεῦδεςθαι. — Ὁ ἄνθρωπος παρίσταται μάρτυς μιᾶς οἰασθήποτε σκηνης κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ αἰσθητήριά του μεταβιβάζουν εἰς τὸν ἐγκέφαλον ὀρισμέναις ἐντυπώσεις. Καὶ ὅμως ! παρ' ὅλας αὐτὰς τὰς ἐντυπώσεις καὶ παραστάσεις, ὅταν κατόπιν ἐρωτηθῇ ἠμπορεῖ ἐσκεμμένως νὰ ψευσθῇ ! Δύναται ἄρα ἡ ψυχὴ νὰ παραποιήσῃ ἐκ προθέσεως ὅλας τὰς ἐντυπώσεις πού ἐδέχθη ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλον καὶ νὰ παραστήσῃ ὅλας διαφορὰ καὶ ἀντίθετα γεγονότα. Ἡ δυνατότης αὐτὴ δείχνει καθαρὰ ὅτι τὸ «Ἐγῶ» εἶναι ὄντοτης διάφορος τοῦ ἐγκεφάλου καὶ ἐνεργεῖ μὲ ἐλευθερίαν καὶ πρωτοβουλίαν ἀπέναντι τοῦ ἐσωτερικοῦ κόσμου τῶν παραστάσεων του. Δὲν εἶναι συνισταμένη τῶν ἐγκεφαλικῶν λειτουργιῶν, διότι τότε ἀναγκαστικῶς θὰ ἀπέδιδεν ὅσα ἐπὶ τοῦ ἐγκεφάλου ἐχαράχθησαν, καθὼς ἡ πλάκα τοῦ γραμμοφώνου. Εἰς τὴν περίπτωσιν λοιπὸν τοῦ «ψεῦδεςθαι», ἀποδεικνύεται ἡ ψυχὴ ὄντοτης ἐλευθέρου καὶ αὐτόνομου ἀπέναντι τῶν ἐγκεφαλικῶν ἐντυπώσεων.

Γ'. Ἡ Ταυτότης τοῦ «Ἐγῶ». — Ἡ Φυσιολογία μᾶς διδάσκει ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐνταθθα ζωῆς μας τὰ κύτταρα τοῦ ἐγκεφάλου μας — καὶ ὁλοκλήρου τοῦ σώματος μας —, διαρκῶς ἀποβάλλονται διὰ τῶν ἐκκρίσεων καὶ ἀντικαθίστανται ὑπ' ἄλλων νέων τὰ ὅποια εἰσέρχονται διὰ τροφῶν. Ἀνθρώπος ὀγδοήντα ἔτων ἔχει ἀλλάξει τοῦλάχιστον εἴκοσι φο-

ρὲς τὸ ὕλικόν τοῦ ἐγκεφάλου του. Καί ὁμοίως τὸ «Ἐγὼ» του, ἡ «ψυχὴ» του, ἔχει σαφεστάτην συνείδησιν ὅτι εἶναι ἀναλλοίωτος, ὅτι εἶναι αὐτὴ ποῦ ἐπαιξε στὴν παιδικὴν ἡλικίαν, ποῦ διεδραμάτισε σκηναὺς στὴ σχολικὴν ζωὴν, τῶν ὁποίων διατηρεῖ καὶ τὴν ἀνάμνησιν, ἐνθ' οὔτε ἓνα ἀπὸ τὰ κύτταρα ποῦ ἐδέχθησαν τότε τὰς ἐντυπώσεις ἐκεῖνας δὲν εὑρίσκεται σήμερον εἰς τὸν ἐγκέφαλον τοῦ γέροντος, ὅλα ἔχουν φύγει πρὸ ἐβδομήντα ἐτῶν ! Ἡ ψυχὴ λοιπὸν διατηρεῖ μονιμότητα ἀντιθέτως πρὸς τὸ σῶμα ποῦ διαρκῶς ρεεῖ καὶ ἀντικαθίσταται. Εἶναι ἄρα διάφορος οὐσία καὶ ἀφθαρτος.

Δ'. Ἡ νοερὰ Ὀμιλία. — Ἡ καθημερινὴ πείρα μαρτυρεῖ ὅτι μπορούμεν νὰ ὀμιλοῦμεν ἐσωτερικῶς, νὰ ἀγορεύωμεν, νὰ ψάλλωμεν εὐκρινέστατα νοερῶς, χωρὶς νὰ κινῶμεν τὴν ὕλικὴν γλῶσσαν τοῦ στόματός μας. Τὸ γεγονός αὐτὸ δείχνει ὅτι ἡ ψυχὴ διατηρεῖ τὴν λαλίαν της καὶ χωρὶς τὴν γλῶσσαν τοῦ σώματος.

Ἵσως καὶ ἡ λαλιά τῆς ψυχῆς ἀποδεικνύεται ἀνεξάρτητος τῆς ὕλικῆς γλώσσης (νοερὰ ὀμιλία) καὶ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ ψυχὴ μὲ τὸν ἐσωτερικὸν της κόσμον ἀνεξάρτητος τοῦ ὕλικου ἐγκεφάλου (τὸ ψευδέσθαι καὶ τὸ ἀναλλοίωτον τοῦ «Ἐγὼ»). Αἱ δύο αὗται φετειναὶ πραγματικότητες μᾶς δείχνουν καθαρὰ τὴν ψυχὴν ὡς προσωρινὸν ἐνοικον μέσα στὸ σάρκινο αὐτὸ σῶμα, σὰν τὸ πουλάκι μέσα στὸ αὐγὸ, προετοιμαζόμενον στὴν ἐπίγειο αὐτὴ ζωὴν διὰ τὴν ὑπερβατικὴν πραγματικότητά.

III. Η ΨΥΧΗ ΤΩΝ ΖΩΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Τὰ ζῶα καθὼς καὶ ὁ ἄνθρωπος δέχονται διὰ τῶν αἰσθητηρίων ὀργάνων τῶν τοὺς ἐρεθισμοὺς τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου, ἔχουν παραστάσεις, ἔχουν μνήμην, ἐκδηλώσεις, — χαρᾶς, ὀργῆς. — Ἡ ψυχὴ ὁμοίως τοῦ ζῶου δὲν ἔχει τὴν ἰκανότητα νὰ ἀναλύῃ καὶ νὰ συνθέτῃ τὰς παραστάσεις ποῦ κρατεῖ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου, νὰ μορφώνη ἐξ αὐτῶν ἐννοίας καὶ συλλογισμοὺς ὥστε νὰ δημιουργῆ κάτι νέον καὶ ἔτσι νὰ προοδεύσῃ. Τὸ ζῶον σχετίζεται μὲ τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τῆς γωνίας τοῦ ἐνστικτοῦ του, — αὐτοσυντηρήσεως καὶ διαβιώσεως τοῦ εἶδους του, — καὶ ἀπὸ οὐδεμίαν ἄλλην ἄποψιν, δι' ἣν καὶ ἡ γλῶσσα του, ἐὰν δύναται νὰ ὀνομασθῇ γλῶσσα, εἶναι πενιχροτάτη καὶ μονότονος. Ἡ ψυχὴ τοῦ ζῶου στερεῖται τοῦ σπουδαιοτάτου προνομίου τῆς αὐτοσυνειδήσεως, διότι ἡ αὐτοσυνειδήσις εἶναι ἀποτέλεσμα φωτεινῆς ἀναλύσεως τοῦ ἐσωτερικοῦ κόσμου τὴν ὁποίαν τὸ ζῶον δὲν ἔχει τὴν ἰκανότητα νὰ κάμῃ. ἔχει μὲν τὸ ζῶον ἓνα περιορισμένον ἐσωτερικὸν κόσμον μὲ ἐκδηλώσεις νοημοσύνης, ἀλλὰ δὲν γνωρίζει ὅτι τὸν ἔχει, ἀγνοεῖ τὴν ἰδίαν του φύσιν, στερούμενον δὲ

13.

ΑΠΟ ΤΗΝ
ΠΟΙΗΣΗ
ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΥ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ

Ι. ΣΚΟΤΑΔΙΑ

ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ ΣΤΟ ΞΥΛΟ, ΠΑΝΩ ΣΤΟ
ξεροβούνι του Γολγοθά. Τό άγέρι έδρόσιζε τό ματωμένο Του
μέτωπο μέ τ' άγκάθια. Ό ήλιος μέ τήν καταχνιά του και ό ού-
ρανός μέ τή χλωμάδα του άπλώσανε τό νεκρικό τό σάβανο.

*Σκοτάδι, μαύρη καταχνιά άπλώθηκε στή Χτίση
Τήν όρα πού στον Γολγοθά άρχισε τό Μυστήριο.
Όλόκληρου του Κόσμου μας ή αιώνια Τύχη
Κρίνεται μέ του Αντρωτή τό φοβερό Μαρτύριο!*

Και ό Χριστός, τό προαιώνιο φώς, τό άπαύγασμα της δόξης του Θεού
βρίσκεται κρεμασμένος στον σταυρό μέσ στα σκοτάδια!

— Γιατί;

Διότι βαστάει άπάνω του τήν άμαρτία του κόσμου και ή άμαρτία
είναι σκοτάδι.

Διότι έτιμωρείτο από τήν θείαν δικαιοσύνην άπάνω του ή άμαρτία,
και ή τιμωρία της άμαρτίας γίνεται μέσα σέ σκοτάδι.

Διότι τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει ὁ Θεὸς ὡς ἀμαρτωλόν, — ἀφοῦ ἀντιπροσώπευσεν ἀμαρτωλοῦς, — καὶ ἡ ἐσωτερικὴ ἐκείνη ἐγκατάλειψις ἐσημειώθηκε μὲ σκοτάδι.

*Καὶ κρέμεται στὸ μυστικὸ σκοτάδι
τὸ θῆμα τὸ αἰώνιο καρφωμένο.*

II. ΤΟ ΛΥΤΡΩΤΙΚΟ ΑΙΜΑ

Γιατί πάσχει καὶ χύνει τὸ Αἷμα του, ὁ ἀναμάρτητος ἀπάνω στὸν σταυρόν;

— Διότι ἀντιπροσωπεύει ἐμένα καὶ ἐσέ, τοὺς ἀμαρτωλοῦς.

Μόνον στὸ πρόσωπο ἑνὸς ἀναμαρτήτου θὰ μπορούσε νὰ τιμωρηθῇ ἡ ἀμαρτία τοῦ κόσμου. Ἐνας ἀμαρτωλὸς μὲ τὰ παθήματα καὶ τὸν θάνατό του θὰ ἐδοκίμαζε τὰς συνεπειὰς μόνον τῆς ἰδίας τῆς ἀμαρτίας, χωρὶς νὰ περισσεύσῃ τίποτε ἀπὸ τὴν τιμωρία του γιὰ νὰ καλύψῃ ἀμαρτίας ἄλλων ἀνθρώπων. Διὰ τοῦτο ἡ ἀμαρτία τῆς ἀνθρωπότητος μόνον στὸ πρόσωπον ἑνὸς ἀναμαρτήτου θὰ μπορούσε νὰ τακτοποιηθῇ.

— Γιατί χύνεται Αἷμα Χριστοῦ ἀπ' τὸν σταυρό;

— Διότι ὁ νόμος τῆς θείας δικαιοσύνης καταδικάζει εἰς αἱματηρὸν θάνατον τὴν ἀποστασίαν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ δηλαδὴ τὴν ἀμαρτία, ὁ δὲ Χριστὸς προσφέρει ὡς ἀντιπρόσωπὸς μας τὴν τελείαν ἀναγνώρισιν καὶ ἱκανοποίησιν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἠθικῆς τάξεως ποῦ ἐνομοθέτησεν ὁ ἅγιος Θεός. Δι' ὄλην τὴν ἀμαρτία τοῦ κόσμου γίνεται κρίσις καὶ ἱκανοποιήσις. Ἡ ἠθικὴ ἐκκρεμότης τακτοποιεῖται καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εὐρίσκει μέσον νὰ συγχωρήσῃ τὸν ἀμαρτωλόν, χωρὶς νὰ παραβιάσῃ τὸν νόμο τῆς τιμωρίας τῆς ἀμαρτίας, τὸν ὁποῖον ὑπαγορεύει ἡ ἀγιότης.

Κι' ἀπ' τὸν σταυρὸ τὸ Αἷμα Του χυνότανε σταξιά - σταξιά

*Καὶ ἡ κάθε δρᾶξα τὸ Αἷμα ποῦ κυλάει
Γιὰ ἕναν ἀμαρτωλὸ μιλεῖ, δι' ἀγάπη ἀχνοβολαεῖ.
'Αμέτρητες κατρακυλοῦν, ἀμέτρητα ἀνηχοῦνε
'Αμαρτωλῶν ὀνόματα, αὐτῶν ποῦ θὰ σωθοῦνε.
'Αλλά, τί κρίμα! καὶ βουβές,
Χαμένες πέφτουν κάτω,
'Όνομα δὲν ἀκούεται
Παρὰ ἕνας στεναγμὸς*

*Καὶ τρίξιμο τοῦ βράχου.
'Ἐπότε κάθε μάτι Του τὸ βούρκωσ' ἕνα δάκρυ
Κι' ἀκούστηκε παράπονο ἀπ' τὰ χεῖλη Του νὰ βγγῆ :
— «Χαμένοι ἐσεῖς ;... Γιατί ;...»*

Εἶχε ζητήσει νὰ δροσισθῆ καὶ τοῦ πρόσφεραν τὸ ξίδι. Μέσα στὴ φοβερὴ ἐγκατάλειψι ἀπὸ τὸν Πατέρα, μέσα στὴν ἀγνωμοσύνη καὶ τὴν ἀγριότητα ποῦ ἄφριζε τριγύρω Του, ἡ μεγάλη σκέψις ἐφώτιζε τὸ πνεῦμα Του καὶ ἡ μεγάλη χαρὰ τὸν ἐβαλσάμωνε· ἦταν ἡ σκέψις καὶ ἡ χαρὰ τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου. Καὶ ἐθέρισε γιὰ πρῶτο του καρπὸ τὸν Ληστὴ μὲ δύο του λόγια :

*— «Τὰ φύλλα σὰν ἀνοίξης τῆς καρδιάς μου
» Θὰ ἰδῆς καὶ τ' ὄνομά σου ἐδῶ γραμμένο
» Καὶ σὰν μετρήσης τίς σταξίες, τὰ Αἵματά μου
» Θὰ ἰδῆς ποῦ καὶ γιὰ σένα ἔχω πληρωμένο.
» Ἡ ἀγάπη μὲ κατέβασε στὸν κόσμο
» Καὶ στὸν σταυρὸ μ' ἀνέβασε ἡ ἀγάπη».
— *Ναί ! μνήσθητί μου Κύριε ! ἐφάναξε ὁ ληστής.
Κι' εὐθὺς μὲ μιὰ ἀστραπὴ χαρᾶς τοῦ ἀποκρίθη :
— Μαζὶ μου στὸν Παράδεισο σήμερα σὺ θὰ μπῆς.**

III. ΤΕΤΕΛΕΣΤΑΙ

Τετέλεσται ! Ἐτέλειωσε δηλαδὴ ἡ Λύτρωσις, ἐτέλειωσε τὸ Ἔργο τῆς Σωτηρίας τοῦ Κόσμου· τέσσερες χιλιάδες χρόνια ὁ Θεὸς εἰργάζετο καὶ προετοίμαζε τὸ μέγα τοῦτο Ἔργον. Καὶ τώρα ἀνοίξε γιὰ πάντα ὁ δρόμος πρὸς τὸν Θεόν. Ὅλα τὰ ἐμπόδια, ποῦ ἐσυμβόλιζε τὸ «καταπέτασμα» τοῦ Ναοῦ, ἐξαφανίστηκαν ἀπὸ τὴ μέση. Ἴδου τὸ «καταπέτασμα τοῦ Ναοῦ ἐσχίσθη ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω» (Ματθ. κζ' 51).

Ἡ μιλιὰ του σβύνει· τὸ μάτι του θολώνει· μιὰ ἕσπερη προσπάθεια· φωνὴ μεγάλη βγαίνει :

— Πατέρα μου ! στὰ χέρια σου τὸ πνεῦμα παραδίνω :

*Καὶ τὸ κεφάλι του ἔσκυψε
Τὸ μάτι του βουρκώνει,
'Ανοικοκλείνει τρεῖς φορές
Τὸ στόμα, καὶ τελειώνει.*

IV. ΝΙΚΗ

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἐκ τῶν νεκρῶν εἶναι ἀπάντησις καὶ ἀποδείξις ὅτι ἡ θεία δικαιοσύνη ἱκανοποιήθη μὲ τὴν ἐξιλαστικὴν θυσία τοῦ Σταυροῦ. Ἀφοῦ μόνος ὁ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ θάνατος ἐτακτοποίησε τὸ ζήτημα τῆς ἁμαρτίας δὲν ὑπῆρχε πλέον κανεὶς λόγος νὰ παραμένῃ ὁ Ἀντιπρόσωπός μας μεταξὺ τῶν νεκρῶν: «Παραδόθη διὰ τὰ παραπτώματα ἡμῶν καὶ ἠγέρθη διὰ τὴν δικαίωσιν ἡμῶν» (Ρωμ. δ' 26).

*Τρεῖς μέρες τὸν ἐκράτησεν ἡ Γῆ, χωρὶς νὰ θέλῃ.
Καὶ τρέμανε τὰ σπάλχνα τῆς σὰν καλαμιοῦ τὸ φύλλο.*

*Καὶ οἱ φυγὲς λαχτάριζαν καὶ κύτταζαν τὴν πύλην:
Πρώτη φορὰ ὁ θάνατος μακρὸς φαρδὺς ξαπλώθη
Στὴν Πόρτα τὴν ἀνίκητη, κί' αὐτὴ ἄνοιξε στὰ ἔξω.
'Ο Ἰησοῦς ὄλος ζωὴ στὸν κόσμον ἔχει γυρίσει,
Κί' ἀπὸ τὸ θεῖο πρόσωπο χαμογελά ἡ ΝΙΚΗ!
«Χαίρετε! λέει στοὺς μαθητάς, Θάνατο πιά μὴ λέτε,
«Ὁ Θάνατος ἀπέθανε! τὸν θάνατο νὰ κλαίτε·
«Ὅποιος πιστεύει εἰς Ἐμὲ τὸν θάνατο νικάει
»Κί' ἀφήνοντας τὸν κόσμον αὐτὸν εἰς τὴν Ζωὴ θὰ πάη».*

V. ΘΡΙΑΜΒΟΣ

Ἡ Ἀνάληψις τοῦ Χριστοῦ εἰς Οὐρανοὺς καὶ καθέδρα του ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ πανηγυρικὴ διακήρυξις τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα ὅτι ἄνοιξε πλέον ὁ οὐρανὸς διὰ τὸν Πιστὸν καὶ ἐξησφαλίσθη ἡ αἰωνία δόξα του. Ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ ὁ Θεὸς ἀνύψωσε τοὺς Πιστοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐκάθισεν αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς δόξης. «Συνήγειρε καὶ συνεκάθησεν ἡμᾶς ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ἐν Χριστῷ» (Ἐφεσ. β' 6).

*Σαράντα μέρες ἔμεινε καὶ μιλάγε μαζί τους
Καὶ μὲ χαρὰ τοὺς ἔλεγε γιὰ τ' οὐρανοῦ τὸ Θρόνο.*

*Μιὰ μέρα τοὺς παράλαβε στῶν Ἐλαιῶν τὸ ὄρος
Κί' ἀφοῦ τοὺς μίλησε, μὲ μιᾶς σύγνεφο φωτοβόλο.
Τὸν τύλιξε στὴ δόξα του καὶ Τὸν τραβοῦσε ἀπάνω.*

Οί ούρανοί λυγίζανε μπροστά Του να πατήση.
Κι' ἀγγέλων μίριες στρατιές τὸ «Ἀλληλούϊα» ἐψάλλαν.

Στὸν Θρόνο τὸν ἐκάθισε ὁ Πατέρας στὰ δεξιὰ Του.

Κι' ὁ Γαβριὴλ γονάτισε μπροστά καὶ τὸν ρωτᾷ :

— Τὸ Ἔργο ἐτέλειωσε λοιπὸν ;

— Ἐτέλειωσε ! ἀπεκρίθη.

Καὶ ἀπὸ τῆ Γῆ τ' ἀδελφία μου ἐδῶ θὰ τ' ἀνεβάσω.

Ὁ Θρόνος ὅπου κάθομαι, δικός των εἶναι Θρόνος.

Τότε ἔσκυψαν τὰ Χερουβείμ καὶ μέσα τους ψιθύρισαν :

— Τοὺς ἔσωσε ! . . .

— Κι' ἀκούστηκε ἓνα Σεραφεῖμ βαθεῖα ν' ἀναστενάξη :

— «Πῶς θάθελα νὰ εἶμ' ἄνθρωπος

Νὰ λέγωμαι ἀδελφός Του !

.....
Κι' ἀπὸ τὰ βάθη τ' οὐρανοῦ στ' ἀπρόσιτο τὸ φῶς

Ὅπου ὁ Θρόνος στέκεται μὲ τὸν Χριστὸν ἄπάνω

Αἰῶνια τᾶρα ἀντηχεῖ ἀπὸ ψυχῆς χορὸς

Ἄδιάκοπα, γλυκὰ

καὶ ψάλλει «Ὡσαννά ! . . . »

ΕΥΛΟΓΕΙ, Ω ΨΥΧΗ

1. Εὐλόγει, ὦ ψυχὴ, τὸν Ὑψίστου Θεόν,
Ὅστις σέ ἔφερε στήν Γῆν,
Μὲ ἐνδοξόν σκοπόν.
2. Σὰν τὴν εἰκόν' Αὐτοῦ θέλει νὰ κάμῃ σέ
Σ' ἐγέννησ' ἡ ἀγάπη Του,
Εὐλόγει Τον πιστέ.
3. Γιὰ ὁδηγόν στήν Γῆ, γιὰ τῆς ψυχῆς σου Φῶς
Σοῦ χάρισε τὸν λόγον Του
Ὡ μέγας θησαυρός.
4. Κι' ἐκτὸς τῶν ἀγαθῶν ποὺ σοῦδωκε στήν Γῆν,
Σοῦ χάρισε μὲ τὸν Χριστὸν
Αἰάμιον Ζωήν.
5. Ποτέ λοιπὸν ψυχὴ μὴ λησμονῆς Αὐτὸν
Ἄλλὰ εὐλόγει διαρκῶς,
Εὐλόγει τὸν Θεόν.

Ω ΨΥΧΗ ΜΟΥ, ΤΩΡΑ ΕΥΛΟΓΕΙ

1. Ω ψυχή μου τώρα εὐλόγει
Τὸν Θεὸν τὸν Ποιητὴν σου
Τὸν Θεὸν τὸν Λυτρωτὴν σου
Τῆς ζωῆς τὸν Δωρητὴν

Ἐπωδός

Ω ! εὐλόγει καὶ μὴ παύσῃς
Τὸν Θεόν σου καὶ Σωτήρα,
Τοῦ ἐλέους τὸν Δοτῆρα
Κι αἰωνίων οἰκτιρισμῶν.

1. Ἐνθυμοῦ καὶ μὴ λησμόνει
Ὅτι ἀνέβηκε στὸ ξύλο
Τοῦ Σταυροῦ, καὶ μὲ τὸ Αἷμα
Σὲ ἠγόρασε ὁ Χριστός.
3. Μὲ γλυκεῖα εὐγνωμοσύνη
Στὰ σῶράνια νὰ κιντάρῃς
Καὶ μὲ τὴν καρδιά νὰ ψάλλῃς
Καὶ νὰ λὲς «Εὐχαριστῶ !»

ΕΙΣ ΤΑ ΥΨΗ ΕΠΑΝΩ ΕΚΕΙ

1. Εἰς τὰ ὕψη ἐπάνω ἐκεῖ
Ἄπ' ἀστέρια καὶ ἥλιο μακρὰ,
Εἶναι χώρα μὲ δόξα πολλή
Οὐρανῶν βασιλεία λαμπρά.

Ἐπιφθόσ

ὦ ἐκεῖ, ὦ ἐκεῖ,
Θέλωμ' ἀσφαλῶς συναντηθῆ
Ὅλοι οἱ σεσωσμένοι
Τριγύρω ἀπὸ τὸν Λυτρωτῆ.

2. Λάμπει δόξα ἐπάνω ἐκεῖ
Τοῦ Χριστοῦ ἡ μορφή ἢ γλυκεῖα
Κι' οἱ ἀγγέλοι λευκοὶ φωτεινοὶ
Ψάλλουν ὕμνους καὶ ἀστράφτουν χαρά.
3. Ἐκεῖ δάκρυ ποτὲ δὲν κυλᾷ
Ἐκεῖ θάνατος δὲν εἰσχωρεῖ,
Οὔτε θλίψεις οὔτ' ἄλλα δεινὰ
Ἄλλὰ ὕμνοι χαρὰ καὶ ζωή.
4. Ὅλοι ὅσοι στὸν κόσμον εἰδῶ
Στοῦ Χριστοῦ τὴν ἀγκάλην ριχθοῦν,
Αἰωνίως στὴν δόξα μ' Αὐτὸν
Στὰ οὐράνια μαζὶ θεὸν νὰ ζοῦν.

ΑΝΟΙΞΑΤΕ ΟΥΡΑΝΙΑ

1. *Ἀνοίξατε οὐράνια
Κι ἡ γῆ ᾗς σιωπήσῃ
εἰν ὦρα προσευχῆς·
ψυχὴ πάρ' τὰ φτερά σου
καὶ πέταξε στὰ ὕψη
Τὸ «εὐχαριστῶ» νὰ πῆς.*
2. *Ἀπὸ τῆς γῆς τὰ βάθη
Στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Πλάστη
ὑψώνει ἡ Προσευχή.
Ἀνθρώπινα καὶ θεῖα
τὰ σμίγει μ' ἁρμονία
στὴν ἱερὰ στεγμὴ.*
3. *Στὴν Γῆ καὶ στὰ Οὐράνια
τὰ μυστικὰ λιβάδια
σκορπίζει ἡ προσευχή.
Καὶ τοῦ Χριστοῦ τὸ αἷμα
Τὸν δρόμο τῆς ἀνοίγει
πρὸς τὸν Θεὸ νὰ μπῆ.*
4. *Θυμίσου τὸ μυστήριον
τὸ αἷμα τὸ μαρτύριον
πούχει γιὰ σέ δοθῆ,
ἡ μυστικὴ σου ὦρα
νὰ καὶ σημαίνει τώρα
γονάτισε ψυχὴ !*

ΥΜΝΟΣ ΑΦΙΕΡΩΣΕΩΣ *

Σ' ἐσὲ Θεέ μου ἀφιερώνω,
Ὅλοκληρή μου τὴ ζωή,
Σ' ἐσὲ τὴ θέλησή μου δίνω.
Κυβέρνα Σὺ παντοτεινά.

Ἐπιφώδς

Καμιά ἀπὸ τῆς καρδιάς μου τίς πτυχές
Οὐδέ τίς πλέον μίχτες καὶ κρυφές,
Οὐδὲν ἐγὼ κρατάω δι' ἐμέ
Σ' ἐσὲ τὰ παραδίνω ᾧ Θεέ.

Τί εὐτυχία καὶ γαλήνη,
στὴν ἀφιέρωσι αὐτή,
Ὡ δόξα θεία καὶ εἰρήνη,
πὺ τὴν καρδιά μου συγκινεῖ.

Οὐδέποτε χαρὰ ὑπάρχει,
γλυκύτερη καὶ θαυμαστή,
ἀπ' ὅσῃ φέρνει στὴν καρδιά μου,
ἢ ἀφιέρωσις αὐτή.

Οὐδὲν ἐγὼ κρατῶ γιὰ μένα,
Ὅλα τὰ ρίχνω κατὰ γῆς,
τοὺς λογισμοὺς καὶ πόθους μ' ὅλους,
Ἐσὺ Χριστέ νὰ μ' ὀδηγής.

* Ὁ ὕμνος τοῦ « ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ »

Das Adjectiv, als Beiwort zu einem Substantiv, steht in der Regel nach demselben; z. B. $\xi\tau\tau\lambda \omega^{\circ}\sigma\epsilon$ = der grosse Mann. Steht es voran, so ist es nicht Beiwort des Substantivs, sondern Prædicat des Satzes; z. B. $\omega^{\circ}\kappa \xi\tau\tau\lambda$ = gross ist der Mann.

Apposition und Wiederholung des Nomens

Ein Nomen einem andern beigeordnet, ohne verbindende Partikel und nicht als Satzprædicat, sondern als blosser Erweiterung eines Satztheiles, steht in Apposition, z. B. $\gamma\iota\beta\lambda \xi\chi$; $\beta\omega\mu \omega\omega\tau$; $\gamma^{\circ}\lambda \gamma^{\circ}\rho\theta$ (Jer. 20, 1), und übersetzt man ohne die Kopula benützen z. B. $\gamma\iota\beta\lambda \gamma\iota\tau$ = David der König; wenn über: David ist der König, übersetzen, so findet nicht Apposition statt, sondern ein Nominalsatz (s. oben).

2. - Oft geschieht es, dass das Nomen mit oder ohne τ wiederholt wird; die Wiederholung bedeutet dann a) eine Menge z. B. $\tau\iota\mu\tau \tau\iota\tau\tau\mu\tau$ = lauter Frauen; b) eine Distribution z. B.

* 'Απ' τῆ συγγραφῆ τῆς 'Αρχ. μεθόδου ἐκμαθήσεως τῆς 'Εβραϊκῆς Γραμματικῆς.

Kaly 5.10.60

Προς τον Κυριό και την Κυρία Δ. Α. Α. Α.

Αγαπώμενοι μου αδελφοί και εσπέρνιστοι εν Χριστώ!
Ο Θεός θέλει να σας δώσει την Αρετήν της ευχαριστίας
και να σας κάνει να είστε με τον Κύριον με την αίσ-
θησιν αλλά πραγματικώς να τον αγαπάτε. Και να
γνωρίζετε ότι ο Θεός θέλει να σας δώσει την ευ-
χαριστίαν για τα προσόντα σας ότι καταλάβετε
και κατά τον Κύριον να αγαπάτε αυτόν με την
Χάρη και το μέγεθος της Δόξης του Αιούτου.

Ναι αγαπώμενοι μου ο Χριστός μας έχει ορισμένα
μυστήρια που με ούρανοι και γη δεν μπορούν να χα-
ράξουν τον Αιούτον. Βλέπετε τα οφέλη που σας
και δόξα με τον Κύριον να σας χαροποιούν και
να σας παρακαλούν να είστε δίπλα του και συμπάσκειν με
την ψυχήν σας. Χρειάζεται να είστε μαζί του για να
μαθητευθήτε οι ψυχές μας στην ευγνωσύνη και την ευ-
χαριστίαν με τον Κύριον. Είπατε εδώ ότι ζείτε αυτή
για καταπραΰναι την ψυχήν με την χαράν που σας
δίνει ο Χριστός με τον Υιόν του Θεού, τον Σω-
τήρα μας Ιησούν Χριστόν. Να γίνετε από τώρα
εν ζωή και ειρήνη και κατ' όμοιον αυτού δι'
αυτό και να αγαπάτε τον με την αγαπητικόν αυτήν ψυχήν
και να συμπαύσαστε να δοξάζετε και μαζί του
να αγαπάτε τον με τον Κύριον. Ναι αγαπώμενοι
μου αδελφοί μου ψυχές! Ο Κύριος! Η Νίκη είναι
πάντα δική μας γιατί είναι δικός μας ο Κύριος
Νικητής του Σατανά και του Θανάτου!

Μονάχα παρακαλώ αδελφοί και αδελφές μου
αγαπώμενοι να προσέχετε να είστε με την Χάρη του
Κυρίου να ζείτε με τον Κύριον Αιούτον για να με
γνωρίζετε ο Κύριος και το Άγιον Πνεύμα αλλά να

Χάρη για έπαις και να καλομύς μέσα μας και να έ-
ξαστε μείντοι βόν κόσμο όλον διά τού προσηύω μας!
"Οσοία ληπί και όσοια δόξα! Τη δόξα σοί μου εδωκε
λέγε στή λη Πάλα Τον, τίν ιδερα ως αυτόν ώστε και
αυτοί να έσοι εν ήγειρ ναδάς ήγν ήγει εν σοί!

Ναι αγαπητοί μου ζήσους ανέμω, υπομονή ναίνω
μεγάλη ώρα διά σπέρη και για έπαις. Ο Κύριος έσώθη
βόν σούραό μας έλοιπάδη ναροικίαν για να μας να-
ραάβη ήσε με τίν "Παροσίαν" όχον μαφι, ήσε με
"άλομινω ποροίχον". Όλα έβη ήμα ποροίχων και
δίν άξιφε τόν κόσμο να μας άσπρησίον, ήσε δι-
ψης ήμα αυλά ήσε χερής τόν κόσμο όλον. Έμω
ζώμε τίν ζών τόν σούραό ασό ήμα και διακ-
βήσωμε "Τα άν ζήζιλη, τά άν ποροίχε σον
ο Χριστός, ή ζών μου, νάδρα ανήτων τόν Παροί ως
μωροίονή μου. Και ήχομα ταχύ! Απει έχο
Κύριέ ήμου!

Έδωκε άδέρφοι και άδέρφες μου αγαπητοί να
σας δωδωρίω να παραμωρδίζε σας αναδείον της
ήμωρίας με ζήζον και ποροίχον και να με σκορ-
νίζε έβη άν ήμ άυλή σόν ο Κύριος σας μέχεσε και
σας ποροίχου. Νά με άναδιδή καρής ή καρρία. -
ωό ήσας και γρίζε δόξα με άριτερά για ή έφαδίνι-
ος τόν Μιζών, σόν ο Χριστός μας έσάδε τά σπρησίον με
τόν σπρησίον άγνα τή σότ αυτώ Μαρωρίας μας, δέ
ήμα άμαρτία. Αματώμε νάδε ψυχί σόν έχρημα
ζή δίν τόν Χριστόν και πειδών, για άλλόν άπρά δίν έφα-
δίνωμε τόν Μιζών σόν ο Χριστός μας έταζενά σπρησίον.
Έμω βέβαι, ό ή ο Κύριος σας μεχί σόν καρδιά και τά
καταβαίνεσα όσα αυτά και δίν ήχε άνάγειν να σας
τά γούρω. - Χαιρέτω όχον σας με άδερφινών Χρι-
στέ άνωσμοί Μί με χροίονάτε σόν σπρησίον.

Εν Ρηάδε. Δώδεκα ή ή Χρηστί
Κ. Μελισσίδης

Σόξδα, Παιδεία ἢ Οὐδὲ
Καὶ ἔμπροσθεν ἑστέ
Μ' ἐργασασθῆναι ὑπὸ τῆς
Σὺν τῶν Μαθητῶν

Πεῶλο ἀγέμων ἡμεῶν
ἀγαθῶν διαπραγμάτευς
Καὶ Σωτηρὶον ἑμαυτοῦ
Γιὰ ναῖδε μὲν φυχῶν

Σὺν τῆν Πικαίνα τῆν φυχῶν,
ἔμπροσθεν καὶ ὑποδουλοῦς
Κι' ἐργασασθῆναι ὑπὸ τῆς
Με' ἑαυτῶν ἀφῆς.

22-VII-43

ΕΠΙΛΟΓΟΣ *

Έχθες τὸ βράδυ, ἐνῶ σκυμμένος πάνω στὴν Γραφή μου αἰσθανόμουν ὀλόκληρο τὸ βῆρος καὶ τὸ φορτίο αὐτῆς τῆς ἀναχωρήσεως καὶ ἔλεγα μέσα μου «ὦ, Κύριε, πῶς θὰ ἀντικατασταθῆ;», σὰν μέσα σὲ δραση ἦρθε μέσα στὸ πνεῦμα μου τοῦτο τὸ ὅποιο θὰ σᾶς πῶ :

Τὸν εἶδα σὰν ἕναν μεγάλο κέδρο, φυτεμένο μέσ' τῆ γῆ. Πελώριος, ἀπλωνε τὰ κλαδιὰ του παντοῦ. Χαιρότανε στὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ ἀπὸ τὶς ρίζες του ἕνα σωρὸ ἄλλα δεντράκια φύτρωσαν. Πετάχτηκαν ἀπὸ τὶς ρίζες του, πήραν ζωὴ ἀπ' αὐτὸν καὶ πλήθυναν τριγύρω του δεντράκια, κεδράκια μικρά.

Γίνηκε ἔτσι ἕνα μικρὸ δάσος, ἕνα δάσος ὀλόκληρο ἀπὸ μικρὰ κέδρα. Μὰ αὐτὸς ἦταν πελώριος ἀνάμεσά τους. Ἦταν ὁ γίγας τῆς πίστεως. Ὁ γίγας τοῦ λόγου. Ὁ γίγας τῆς ὑπομονῆς. Ὁ γίγας τῆς ἀγάπης.

Ἦρχοντο πολλοὶ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ δάσος ἐκεῖνο καὶ τῷβλεπαν καὶ καμμιά φορά τὰ κέδρα τὰ μικρὰ ἔλεγαν καὶ συζητοῦσαν μεταξύ τους καὶ νόμιζαν ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔρχονται νὰ δοῦν, ἔρχονται γι' αὐτά, καὶ δὲν εἶχαν ἀντιληφθῆ ὅτι ἤρχοντο ν' ἀκούσουν, νὰ θαυμάσουν, νὰ καθίσουν κάτω ἀπὸ τὴν σκιά, γιὰ λίγο, τοῦ μεγάλου κέδρου.

Ἄλλ' ἦρθε κάποια στιγμή. Ἦ ὥρα ποὺ ὁ Θεὸς γιὰ ἀγνωστους σκοποὺς, ἀσύλληπτους γιὰ μᾶς σκοποὺς, ἔστειλε ὑλοτόμο στὸ δάσος. Ἦρθε ἡ ὥρα ποὺ ὁ Θεὸς μέσα στὶς δικές Του τὶς αἰώνιες βουλές, τὶς ἀνεξερεύνητες — μυστήρια ἢ ζωὴ μας κρύβει, μιὰ μέρα θὰ τὰ μάθουμε, ὅταν θ' ἀνεβοῦμε ἀπάνω στοὺς οὐρανοὺς — ἔστειλε ὑλοτόμο στὸ δάσος καὶ ἔκοψε τὸ μεγάλο κέδρο. Τῶκοψε ἀπ' τὶς ρίζες. Τὸ ξερίζωσε.

* Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν ὁμιλία τοῦ κ. Θάνου Καρυμάνη στὴν τελετὴ τῆς κηδείας τοῦ Κώστα Μεταλληνῶ.

Φαντασθήτε τὸ δάσος, φαντασθήτε τὸ κενὸ ποῦ ἀνοίχτηκε. Φαντασθήτε τὸ χάσμα ἀνάμεσα στὰ μικρὰ δεντράκια.

Ἐοκέφθηκα, ὁ χρόνος δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὸ καλύψῃ τὸ χάσμα αὐτό. Οἱ καιροὶ δὲν θὰ τὸ σβύσουν. Ἄλλ' ὅμως θὰ συμφωνήσετε μαζί μου ὅτι μπορεῖ νὰ γίνῃ κάτι ἄλλο. Ἐάν τὰ δεντράκια τὰ μικρὰ ποῦ τράφηκαν ἀπὸ τὶς ρίζες του μεγαλώσουν, καὶ ἂν μεγαλώνοντας θελήσουν τὶς κορφές τους νὰ σκύψουν καὶ νὰ σμίξουν, νὰ φιληθοῦν μεταξύ τους, θὰ καλύψουν τὸ χάσμα, καὶ κανεὶς δὲν θὰ τὸ βλέπῃ πιά.

Αὐτὴ ἦταν ἡ παραβολὴ μου. Πολλοὶ ἔχουμε τραφῆ ἀπὸ τὰ κλαριά του, πρῶτα οἱ ἐργάτες τοῦ λόγου ποῦ ἀνεβαίνουν στὸν ἄμβωνα. Καὶ ἄς ὁμολογήσωμε ὅλοι μας, ἐγὼ πρῶτος, ὅτι δὲν τοῦ μοιάζουμε.

Θὰ παρακαλοῦσα ὅλους σας καὶ ἰδίως τοὺς ἐργάτες τοῦ λόγου, τοὺς συνεργάτες του, ἀντὶ ἄλλου ὁποιοῦδήποτε στεφάνου τὸ ὁποῖον θὰ ἤθελαν νὰ προσφέρουν καὶ νὰ καταθέσουν στὸ σκῆνωμα τοῦ Κώστα Μεταλληνοῦ, νὰ φέρουν τὰ στεφάνια τῆς ἀγάπης καὶ τῆς φιλίας μεταξύ τους, τῆς ἐνώσεως, νὰ τὸν μιμηθοῦν στὴν ταπεινὴσὴ καὶ στὴν ἀγάπῃ. Ἄλλως τὰ κηρύγματά μας εἶναι κενὰ καὶ τὰ λόγια μας εἶναι περιττά.

Ἄς σκύψωμε τὶς κορφές μας καὶ ἄς τὶς σμίξωμε. Ἄς ταπεινωθοῦμε καὶ ἀλληλοφιληθοῦμε. Τὸ κήρυγμα τῆς ἀγάπης τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ ποῦ ἐκεῖνος ἀγάπησε καὶ κήρυξε μὲ τόσο πάθος καὶ μὲ τόσον ἅγιο ζῆλον, ταπεινά καὶ μεῖς ἄς τὸ ἀκολουθήσωμε, καὶ ἄς τὸ κηρύξωμε.

Εἶθε τὸ παράδειγμα καὶ ἡ μνήμη του, νὰ μείνῃ πάντοτε ζωγραφισμένη μέσα στὶς καρδιές μας. Ἀμήν.

ἜΤΙ ΛΑΛΕΙ.

ΚΩΣΤΑ ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΥ

ΕΞΕΔΟΘΗ ΤΟΝ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟ 1963

ΕΙΣ 2500 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ «Ε.Ι.Β.»

